

Piráti z Ledového moře

Frida Nilsson

LOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

n, Frida
spirater: Česky]

ti z Ledového moře / Frida Nilsson ; ilustroval Alexander Jansson ;

dského originálu Ishavspirater přeložila Viola Somogyi. – Vydání první. – Praha :

, 2016. – 256 stran : ilustrace

978-80-262-1021-4 (vázáno)

13.6-32 * 821-93

ské příběhy

ikace pro děti

1 – Germánské literatury [25]

3 – Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

translation has been published with the financial support of Swedish Arts Council.

tní švédské vydání:

spirater

v nakladatelství Natur & Kultur, Stockholm

da Nilsson, 2015

ace © Alexander Jansson, 2015

š vydání:

ilation © Viola Somogyi, 2016

rtál, s. r. o., Praha 2016

978-80-262-1021-4

Tuto knížku věnuji svým dětem.

Také bych chtěla poděkovat jejich dědečkovi z otcovy strany,

který mě toho hodně naučil o dřevěných lodích,

a jejich dědečkovi z matčiny strany,

který napsal text písničky o paní Tlusté, mořské panně.

Miki

Tohle je příběh o tom, jak jsem se vydala na Ledové moře. Bylo to uprostřed listopadu, když si do našeho zálivu připluly odpočínout velryby. Nad lesklými hřbety se jim vznášely obláčky vodní tříště a nad obzorem celé dny visela mlha, hustá, bílá, nádherná.

V Modrém zálivu, kde žiju, bývají tak tuhé zimy, že lodím zamrzají ve vzduchu plachty. Jednou jsem našla na zemi ptáčka, byla to samička racka. Spadla z oblouhy, protože jí křídla ztuhla mrazem. Mrtvá ale nebyla. Odnosla jsem ji domů k tatínkovi. On to se zvířaty umí tak dobře, že jsme ji za několik dní mohli zase vypustit.

Tatínek to ostatně umí moc dobře se vším, co v přírodě je, a já vám teď prozradím, co nám visí doma v kuchyni na zdi. Je to totiž něco, co lidé v kuchyni obvykle pověšené nemívají: kousek ocasní ploutve mořské panny. Není nijak velký, jen asi jako cíp kapesníku, a je porostlý naružovělou srstí. Tatínek jednou tu mořskou pannu chytl do sítě, když lovil na moři tresky. Měla takový strach, že ječela a mrskala ploutvemi jako bičem. Asi si myslela, že ji nepustí. Ale on ji samozřejmě pustil.

„Vytáhnout z moře tresku nebo mořskou pannu není to úplně totéž,“ prohlásil. „Některé věci se prostě nedělají.“

A tak počkal, až se mořská panna trochu uklidní, vymotal ji ze sítě a pustil ji. Přitom se jí ale utrhł kousíček zadní ploutve a uvízl na dně lodi. Ted visí přibitý na prkénku u nás v kuchyni. Nalepily jsme s Miki kolem dokola kamínky.

Miki je moje sestra. To kvůli ní jsem se vydala na Ledové moře. Po něm se totiž plaví ti, co si myslí, že je úplně jedno, jestli vytáhnete z moře tresku nebo mořskou pannu – případně ještě horší věci. Tam, co bydlím, se kdysi dávno plavili po moři piráti. Opravdu hnusní, zlí piráti.

„Vypovídá o Bělohlovovi“, prosívala mě Miki večer, když jsme se k sobě tulily na pohovce a už dávno měly spát. Tátínek ležel v přístěnku a chrápal, až se otrásal celý dům.

„Nebudeš pak moci usnout“, namítala jsem. „Půlku noci probereš a mě to bude budit. A zítra nic neuděláme.“

„Slibuju, že brečet nebudu!“ šeptala Miki. Přitiskla mi rty na ucho. „Slibuju, že usnu. Pověď, Siri, prosím prosím!“

A tak jsem začala vyprávět. Vždycky, když jsem Miki vyprávěla o Bělohlovovi, začala jsem takhle: „Byl jednou jeden muž, který zacházel s dětmi jako se zvířaty. A uvnitř toho muže, na místě, kde mají jiní lidé duši, bylo prázdné a zima jako v ledové jeskyni.“

„Je to nejchladnokrevnější člověk na celém světě“, dodala Miki. Nikdy se totiž nedokázala udržet a musela mi s vyprávěním pomáhat. Vlastně ten příběh znala stejně dobře jako já.

„Ano, je to nejchladnokrevnější člověk, jakého si jen dokážeš představit“, přitakala jsem. „Je to totiž kapitán pirátů, chápeš? Vlasy má bílé jako sníh a dlouhé až do pasu, ale nosí je stočené do uzlu, stejně jako vznešené dámy.“

„Proč?“

„Protože nechce, aby mu vlasy umrzly a vypadaly. Každý, kdo se dá najmout k Bělohlovovi a stane se jeho pirátem, zbohatne. Neuvěřitelně zbohatne, a víš proč?“

„Protože Bělohlov svojí posádce dovoluje, aby si nechala celou kořist.“

„Přesně tak. Všechno zlato, všechno stříbro a všechno železo, všechny kožešiny a klenotičky a všechny ostatní vzácnosti si piráti můžou rozdělit mezi sebou. Bělohlov nic z toho nechce. Jediné, co si bere...“ Ucítila jsem, jak se mi sevřel žaludek jako pokaždé, když jsem se dostala k téhle části vyprávění. „Jediné, co si bere, jsou děti. Malé vyhublé děti, čím menší, tím lepší. Jakmile piráti nějaké malé dítě chytí, uvrhnou ho do podpalubí své lodi.“

„A jak ta loď vypadá?“

„Je bílá a má tři stěžně. A úplně vepředu je havraní hlava s otevřeným zobákem, vyřezaná ze dřeva. Ta loď se totiž jmenuje Sněžný havran.“

„Ale skoro všichni jí říkají jenom Havran.“

„Ano, skoro všichni jí říkají jenom Havran. A na Havranovi potom plují až na Iohlavův ostrov.“

„A kde je ten ostrov?“

„Daleko na západě. Tak daleko, kam se dá doplout, než svět skončí a přepad-š přes jeho okraj. Miki, znáš přece místo, které se jmenuje Plachty?“

„Ano,“ odpověděla Miki chraptivě.

„A víš, co je to za místo?“

„Je to město. Velké město s dlážděnými ulicemi. Piráti se tam opíjejí, rvou ..“

„No, já nevím, jestli se tam opravdu perou. Ale rozhodně vím, že v Plachtách moc příjemné není a shromažďuje se tam všelijaká sebranka. Různí pode-ší námořníci a jiní lotři. Takoví, co chtějí zbohatnout z okrádání jiných. Ale lně nejhorší ze všech jsou samozřejmě ti, kteří se tam přijeli nechat od Bělo-va najmout. Jeho ostrov prý leží někde tam, poblíž Plachet.“

„A co se s těmi dětmi stane, když přijdou na jeho ostrov? Co musejí dělat?“

„Bělohlav tam má důl,“ odpověděla jsem. „Hlubokou díru v zemi.“

„A co se v tom dole těží?“ vyptávala se Miki.

„To nikdo neví. Ale říká se...“

„Říká se, že je to diamantový důl!“

„Ano.“

„Chodby jsou celé z diamantů, i podlaha,“ řekla Miki.

„Aspoň se to tvrdí. Bělohlav tam prý má strážkyni, ženu, která všechny ty i hlídá, a ta žena...“

„Ta žena je Bělohlavova dcera a nechala si vytrhat všechny zuby a místo nich idit diamanty.“

„Ano. A Bělohlav pije víno z poháru vyrobeneho z jediného kusu diamantu. tipak víš, jakou má takový diamant cenu, Miki?“

„Hm...“

„Za diamant velký jako hrášek by sis mohla koupit celý náš ostrov.“

„Ale proč... proč v tom dole musejí pracovat děti?“ zeptala se Miki. „Proč tam nemá dospěle?“

„To nikdo neví úplně přesně,“ odpověděla jsem. „Jen si pomysli, Miki, muset od rána do večera prolézat chodbami. S oděnými koleny a v ruce kladívko. Děti, co v dole pracují, to určitě dlouho nevydrží. Buď si zlomí páteř, protože musejí nosit těžké náklady, nebo jim z té vlhkosti onemocní plíce. Nebo se zřítí do propasti a zmizí.“

Miki polkla.

„To je nejstrašnější věc na světě...“ zašeptala.

„Ano,“ odpověděla jsem také šeptem. „Když tě unesou piráti a skončíš v tom dole. Děti se nic horšího stát nemůže.“

Přesně v tomhle okamžiku jsem vyprávění o Bělohlavovi vždycky přerušila.

Tenkrát, když jsem spolu ležely na pohovce, nám to všechno připadalo jako nějaká pohádka. Nebo jako něco, co se stává jen ubohým, zoufalým dětem. Pochopitelně jsme se pirátů hrozně bály, ale nikdy by nás nenapadlo, že se s nimi jednou samy setkáme. Ne, ani ve snu by mě nenapadlo, že moje mladší sestřička skončí v Bělohlavových spárech.

Železné jablko

Ted' vám povím o tom dni na Železném jablku. Nikdy na něj totiž nezapomenu. Přišel se mi do vzpomínek pevně jako mořský ježek a nepustí se, dokud budu naživu, to vám naprosto jistě.

Vypravily jsme se s Miki sbírat bobule. Ráno, když jsme vycházely ze dveří, se tatínek tvářil nějak posmutněle.

„Proč nemůžu jít s vámi?“ řekl. Měl na sobě jen dlouhé spodky.

„Nezvládl bys to,“ odpověděl jsem. „Moc dobře to víš. Nasnídej se, na oběd jsme zpátky.“

Tatínek se podíval na obložené chleby na stole. Byly na nich kousky vařeného tresky.

„Nemám hlad,“ zahnučel. „A vůbec se mi nelíbí, že vyražíte samy. Takhle by to být nemělo.“

„Ale jinak to nejde,“ namítl jsem a stáhla si čepici přes uši. „Musíme přece něco jíst.“

Pohlédl na mě velkýma vodnatýma očima.

„Kdybych jen nebyl tak starý,“ vzdychl. „To bych vesloval po moři celé dny, vesloval bych, až by se pěnilý vlny – a vracel bych se k vám s bobulemi, vejci a rybami, abyste se mohly najíst dosyta! A kdybych potkal tu Bělohlovou bandu, udělal bych z jejich zatracené lodi kůlničku na dříví!“

Setřel si rukou několik slz, které se mu skutálely z očí.

„Neboj se,“ utěšovala jsem ho. „Ž Železného jablka je dobrý výhled. Když zahledneme Havrana, skočíme do člunu a rychle odveslujeme domů. Stihneme to.“

Miki se zachvěla. Tatínek se po ní podíval, ze všeho nejradši by si ji nechal doma. Ale když budeme dvě, natrháme dostatek bobulí dvakrát rychleji, a tak nakonec neřekl nic.

Postavila jsem se na špičky a pohládila ho po tváři.

„Klacičku,“ řekla jsem, „neboj se. Za chvílku jsme zpátky.“

Říkaly jsme tatínkovi Klacičku, přestože byl tak vysoký a silný. To protože tvrdili, že kdybychom se s Miki ztratily, zlomilo by ho to jako klacíček.

Železné jablko je ostrov. Patří jen nám, protože tak to už u nás chodí, každé rodině patří několik ostrovů, kde můžou lovit a sbírat a nikdo se jim do toho neplete. Doveslovaly jsme tam s Miki v člunu, moře bylo toho dne šedivé a hladké. Snášela se listopadová mlha a pomalu se plazila k pevnině.

„Povídej mi, jak to bylo, když se tatínek s maminkou seznámili,“ řekla Miki. Nakláněla se přes okraj člunu a dívala se do vody.

„Už jsem ti to přece vyprávěla nejmíň tisíckrát,“ namítl jsem.

Obrátila se.

„Tak ještě naposled?“ zaprosila. „Prosím, Siri.“

Začala jsem tedy vyprávět, protože jsem si všimla, že je vyděšená a bude dobře, když přijde na jiné myšlenky: „Tatínek vyjel s člunem klást síť. Náhle se přihnala bouřka a on spadl do vody. Nikde nebyl nikdo, kdo by mu pomohl. Voda byla studená jako led a on věděl, že brzy umře. Ale pak si všiml, že uprostřed zpěněných vln leží ostrůvek. Doplavál k němu tak rychle, jak uměl.“

„Tenkrát to zvládl?“

„Ano, stalo se to už dávno. Mnohem dřív, než jsme se ty a já narodily, tenkrát byl nejsilnějším mužem z celé osady.“

„Ale nedokázal vylézt z vody ven?“

„Ne, ostrůvek byl moc příkrý. Tatínek ztratil poslední naději a čekal, až ho pohltí vlny. Ale v té chvíli se objevila maminka. Bydlela na ostrůvku sama a právě chtěla jít chytat ryby.“

„Na prsty u nohou!“

„Hm, na prsty u nohou. Vždycky chytala ryby na prsty u nohou, nevěřila bys, jak braly. A taky hned jedna zabrala! To se jí tatínek chytil za malíček. Maminka ho vytáhla z vody. Byl víc než dvakrát starší než ona, ale zůstal na ostrůvku sedm let. Pak jsem se narodila já a přestěhovali se do osady.“

„A potom jsem se narodila já.“

„Ano, o něco později. A trvalo ti to dlouho. Když ses rozhodla, že vylezeš z břicha ven, trvalo to tři dny a tři noci.“

Miki strčila do vody ukazováček. Vlny se jí přelily přes ruku a namočily jí rukáv.

„A proč umřela?“

„Protože onemocněla.“

„Kvůli tomu, že jsem se narodila?“

„Ne, kvůli tomu ne... umřela by stejně.“

Tohle možná tak úplně pravda nebyla. Maminka umřela, protože Miki trvalo moc dlouho, než se narodila. Ale nikdo o tom nikdy nemluvil a lidé Miki kvůli tomu neměli rádi o nic méně. Maminka se navíc z narození Miki radovala ze všech nejvíc. Řekla, že je vřdýcky lepší dostat něco, o co člověk předtím musí bojovat. Potom žila už jen týden.

Když jsme se přiblížily k železnému jablku, ležel kolem ostrova věnec mlhy. Natáhla jsem krk. O nějakém výhledu na moře se mluvit nedalo. Mohly jsme být rády, že vidíme, kam šlapeme.

Každá jsme měla košík, do kterého jsme sbíraly bobule. Sněhulky jsou bílé, dost kyselé bobule, které se nasyponu do hrnce, zalijou vodou a dlouho vydrží. Můžou se dávat na obilnou kaši, a když seženete med, je z nich docela dobrá marmeláda.

Sběr bobulí na železném jablku však nebyl úplně jednoduchý, kvůli velrybím slípkám. V létě nebyly tak nebezpečné, to jsme mohly sbírat jejich vajíčka ovnou ze země a jíst je, protože samečkové se zdržovali v jiných vodách. Koncem podzimu se ale vrátily a šup – ve vajíčkách byla kuřata, protože mláďata velrybích slípek se lhnou uprostřed kruté zimy. A když byla ve vejcích kuřata, nedalo se k hnízdům vůbec přiblížit, samičky byly úplně nepřístupné. Dokonce jsem znala jednoho muže z Modrého zálivu, kterému uklouly ucho, protože velrybí slípky mají mohutné zubaté zobáky, tak silné, že jimi dokážou rozklouvnout i kámen. Ty kusy kamenů pak polykají, aby ztěžkly a dokázaly se potopit hlu-

boko pod hladinu a nalovit ryby. Velrybí slípky jsou velké a hodně toho snědí, taková slípka váží nejmeně patnáct kilo. Peří mají husté, černé skvrnitě a na ohromných nohou drápy i tlusté plovací blány.

Když nechcete, aby vás začaly klovat, je důležité nedat najevo strach, ale to Miki nedokázala. Bylo jí teprve sedm, takže na tom vlastně ani nebylo nic divného. Ale já na ni asi byla trochu moc přísná. Toho dne jsme už hledaly celé dopoledne a našly jen pár hrstí bobulí, a tak jsem jí řekla, ať jde na druhou stranu ostrova a podívá se po sněhulkách tam.

Pohlédla na mě šedýma očima. Vepředu už jí vypadlo několik zubů a ze spodní čelisti vykukoval z dásně nový zoubek jako malíčká ledová kra.

„Nešla bys se mnou?“ zeptala se. „Nechci chodit sama tak daleko.“

„Jsi jako malá,“ odsekla jsem. „Vždyť to vůbec daleko není.“

Otočila se a pohlédla na holý ostrov. Zvedl se vír a cuchal jí husté černé vlasy. Zatvářila se, jako že každou chvilku začne natahovat.

„Když jdeš na záchod, taky tě musí někdo držet za ručičku?“ řekla jsem. „Běž už, ať se konečně můžeme vrátit domů!“

Polkla, a přestože bylo vidět, že se jí nechce, pustila se přes skály. Měla na sobě zimní vysoké boty. Taky jsem je nosila, když mi bylo sedm.

Za chvilku jsem v rozsedlině zahlédla pár blýých skvrnek a rozběhla se tam, a našla jsem spoustu sněhulek! Trhala jsem a trhala a za chvíli jsem jich v košíku měla dvakrát tolik co předtím. Hrábla jsem do nich a nechala si je propadávat mezi prsty. Bobule v košíku v sobě mají něco úžasného, rozhodně když už jich máte nasbíráno dost.

Z druhé strany ostrova se náhle ozval výkřik. Nejdřív jsem vzdychla, byla jsem si jistá, že se Miki zase potýká se slípkami. Ale pak mi jakoby škublo v břiše, protože křičet přestala, což se jindy nedělo. Bylo slyšet jen hučení větru a vln. Zvedla jsem košík a pustila se za ní.

„Miki?“ volala jsem.

Nikdo neodpovídal. Dala jsem se do běhu. Věděla jsem, že slípky mají ostré zobáky, a nechtěla jsem se vrátit domů do Modrého zálivu se sestrou bez uší.

„Miki?“ volala jsem ještě hlasitěji, a když ani tentokrát neodpověděla, přidala jsem do kroku a hnala se přes skály tak rychle, jak jsem uměla.

Když jsem doběhla na druhou stranu, nikdo tam nebyl. Nebylo po ní ani stopy, a po slípkách taky ne. Vítr odváł mlhu. Právě jsem chtěla zavolat potřebí, když jsem náhle něco uviděla. Člun. Seděli v něm čtyři muži a... Miki! Zavázali jí pusou kusem látky a jeden z nich jí pevně svíral paži. Člun se stále víc vzdaloval od železného jablka. Košík mi vypadal z ruky a bobule se rozkutálely po zemi. Chtěla jsem znovu vykřiknout, ale pak jsem uviděla další loď, mnohem větší. Slova mi uvázla v krku. Možná se bála vyjít ven. Možná věděla, co za hroznou věc kotví na líně se převalujícím moři. Tři stěžně byly rovné jako kopí. Trup bílý a zaoblený jako vajíčko. Plachty se třepetaly ve větru stále prudčeji a na špičce přídě trčela ošklivá dřevěná havraní hlava. Byl to Bělohlavův Sněžný havran. Loď, které jsme se všichni tolik báli. Loď, o které si lidé v Modrém zálivu vyprávěli tolikrát, až se člověku chtělo uvěřit, že je to jen pohádka. Ach, kdyby byl Sněžný havran jen loď z pohádky...

Zahlédla jsem na palubě postavy. Několik jich zvedlo kotvu a jiné spustily k mužům ve člunu provazový žebřík. Nejdřív na něj zvedli Miki a pak vyšplhali za ní. Člun přivázali k zádi. Nad železným jablkem začalo fičet, posádka loď pomalu otočila a vyplula k obzoru. Za chvíli budou pryč. Když mi to konečně došlo, hlas se mi vrátil.

„MIKI! NEBOJ SE!“

Ale Miki už byla v podpalubí. Pár mužů se ohlédlo a uvidělo mě. Volali něco na kormidelníka. Praviděpodobně se ho ptali, jestli se nemají vrátit a sebrat i mě. Kormidelník zaváhal, ale pak zavrtěl hlavou a zamířil s loď na širé moře. Napadlo mě, jestli tam někde nestojí i Bělohlav a nedívá se na mě. Nebo možná sedí ve své kajutě a myslí na hromady diamantů, které mu jeho nová kořist vynese z podzemí.

Racek, který se vrátil

Ještě nikdy jsem neutlkala tak rychle jako toho dne, připadalo mi, že se podrážkami sotva dotýkám země. Neboj se, opakovala jsem si pořád dokola. Neboj se, Miki, přiveďu pomoc. Až muži a ženy v osadě uslyší, co se stalo, chopí se pušek, všichni do jednoho, vyplují na moře a přivezou tě domů.

Košík zůstal na železném jablku a já se vrhla do člunu a zabrala vesly. Vířál proti mně, ale všechna hrůza jako by se mi vřila do paží a pomáhala mi veslovat, člun po vlnách skoro letěl. Přesto mi připadalo, že cesta trvá celou věčnost. Příšernou, mrazivou věčností, ze které se mi svíral žaludek.

Konečně jsem dorazila do přístavu. Před několika dny sem připlula nákladní loď a u rybářského mola kotvila skupinka menších lodí, všechny byly nízké, s jedním stěžněm a nenaťčené. Rybářské lodi v Modrém zálivu takhle vypadaly.

Kolem byla spousta lidí, někteří spravovali střežeň, jiní natírali dehtem trup. Další záplatovali plachtu a ještě další se právě vrátili s úlovkem. Někdo se zrovna smál něčemu legračnímu a jiný nadával kvůli zamotaným vlasům. Všude postávali shrbení muži a ženy v šedých šatech.

Olav právě kuchal tresky. Byl to tatínkův kamarád, často vyjížděli na lov společně. O kus dál stál racek a pozoroval kuži a vnitřnosti u jeho nohou. Přivázala jsem člun a utlkala po můstku k němu. Olav zvedl na pozdrav nůž.

„Kam spěcháš?“ zasmál se. „Honí tě snad obří kreveta?“

„Musím domů,“ víc jsem ze sebe nedokázala vypravit a proběhla jsem kolem něj. „Tatínek...“

„Tvůj tatínek je tady!“ volal za mnou Olav.

Otočila jsem se. Olav ukázal nožem za sebe.

„Potýká se se sítí.“

Tatínek tam skutečně seděl opřený zády o stěnu boudy a pokoušel se spravit síť. Ztuhlé prsty ho neposlouchaly, provázek mu z nich vyklouzával.

„Tatínku!“ vykřikla jsem.

Tatínek zvedl oči. Vypadal vesele jako vždycky, když spatřil mě nebo Milki. Říkával, že jsme jako dvě světla v majáku, která dokážou prozářit všechnu temnotu, kterou má v sobě, i když je sebečernější. Jakmile si ale všiml, že pláču, úsměv se mu ztratil z tváře.

„Co se stalo?“ vyhrkl.

Vrhl jsem se mu do náruče.

„Sebrali jí! Tatínku, je to moje vina!“

Zahleděl se na mě. Velké vodnaté oči se mu neklidně pohybovaly v důlcích.

„O čem to mluvíš? Kde je Milki?“

Muži a ženy kolem nás přestali pracovat. Cívěli na nás a Olav k nám přistoupil. Pořád jsem plakala a slova mi vázla v ústech.

„Byly jsme na Železném jablku... řekla jsem jí, ať jde na druhou stranu, a tam... kotvila loď. Sebrali ji... odvezli ji s sebou na loď. Panebože!“

Tatínek mlčel. Díval se na mě, jako by byl malé dítě a jako bych mluvila řečí, již nerozumí. Vtom promluvil Olav, který stál vedle nás a v pěsti svíral napůl vykuchanou tresku: „Kdo ji sebral, Siri? Co to bylo za loď?“

Vykřikla jsem tak nahlas, aby to všichni slyšeli: „Sněžný havran!“ V tu chvíli všichni lidé v přístavu ztichli jako pěna. „Moji sestru ukradl Bělohav! Musíme jet za ním a vzít mu ji!“

Všichni na mě jen ponuře zírali. Nikdo nic neříkal. Nikdo nevykřikl, ano, vypravíme se za loď! Nikdo se nerozběhl pro pušku.

„Musíme si pospíšet!“ zajčela jsem. „Plují od Železného jablka na západ! Určitě už jsou u Tuleního útesu!“

Nikdo se ani nepohnul. Klopili oči, dívali se do země, něco si navzájem šeptali a po chvíli kdosi prohlásil: „Ten, kdo se pustí do pronásledování Sněžného havrana, je synem smrti!“

„Ano, na té lodi je šestnáct děl a posádka střílí po všech, kdo se k ní přiblíží!“ vykřikl další.

„Bělohav je neporazitelný!“

Olav mi položil na rameno ruku páchnoucí rybinou.

„Siri“, pohlédl na mě smutně. „Tvoje sestra je pryč. Tak to dopadne se všemi, které Bělohav unese. Už... jako by nebyli.“

V tu chvíli někdo sebral odvahu. Byl křehký jako starý polámaný člun a zatať pěstí. Tatínek.

„Vypřavím se za ní“ vykřikl. Hlas se mu chvěl hněvem a odhodláním. „Nebo-jím sei Moišký had není větší jen proto, že se plaví na plachetnici! Odvází se ještě někdo?“

Nikdo nic neříkal. Několik mužů potřáslo hlavou.

„Starý blázen,“ zašeptal někdo. „Kdoví jestli neumře dřív, než ho Bělohav stihne zabít.“

Tatínek předstíral, že to neslyší. Vysťrčil bradu do vzduchu, zasunul si potřhanou síť pod paži a odešel. Šla jsem za ním.

V naší osadě šplhají chaloupky po útesech. Jsou postavené z naplaveného dříví a z kmenů, které rostou v ostrovních lesích. Jednou za rok všichni svou chaloupku nově natřou, protože větry dokážou nátěr oloupat rychleji, než si dokážete představit.

„Tati, ty si opravdu myslíš, že to zvládneš?“ zeptala jsem se, když jsme se ploužili k domovu. Tatínek pokulhával po nevodě, která se mu přihodila, když s několika dalšími sousedy chytali do sítě papuchalky. Uklouzl na kluzkých skalách a zřítíl se z několika metrů.

„Možná jsem na to už starý,“ odpověděl. „Ale kvůli tomu přece nepřestanu být otcem.“ Schoval obličej v dlaních. „Holčička moje. Víš přece, jaký má pořádek ze všeho strach. Skoro nedokážu pomyslet na to, jak se jí teď asi vede.“ Zvedl hlavu a zatvářil se odhodlaně. „Zítřka v šest ráno vyplouvá Polárka. Je to poslední loď, která před zimou opouští Modrý záliv, a zastavuje v Plachtách. Zkusím, jestli by mě vzali do posádky.“

Zachvěla jsem se. Plachty. Příšerné místo, o kterém jsem tolikrát vypřavěla Miki. Místo, kde se tísní sebranka, podezřelí námořníci a jiní lotři jako alky na útesu. A právě tam se chce tatínek vypravit.

„Nic lepšího nemůžu udělat, pokud mám vůbec mít šanci Miki najít a přivést ji zpátky,“ prohlásil a belhal se osadou dál. „Půjdeme domů a sbalím si věci.“

Večer už stálo všechno připravené u dveří. Pytel s teplým oblečením, několik rybích karbanátků zabalených v papíře, puška a tatínkovy vysoké zimní boty. Všechno hodnou chvíliku pozoroval a pak přikývl.

„A je to. Na pár hodin si lehnou. Vzbudíš mě včas, vid’?“

Přikývla jsem. Ráno jsem vždycky vstávala jako první, probudil mě chlad, který se vplížil dovnitř a začal mě štípat do nosu, protože oheň v kuchyni vyhasl. Rozhrábla jsem uhlíky pohrabáčem, přiložila pár kousků dřeva a pak jsem obvykle šla do komory probudit tatínka, což nebylo vždycky úplně jednoduché. Myslim, že by pod kožešinami klidně prospal celé dny, kdyby mohl.

Tatínek došel tuhými, vrávoravými kroky k posteli a odepnul si šle. Jak tam tak seděl na pelesti, viděla jsem, jak je vlastně malíčkový. Jako klacíček, šedý, vyschlý a tenoučký. Kdyby ho někdo chtěl přelomit, nestálo by ho to žádnou námahu.

„Ty pláčeš?“ zeptal se mě.

„Co když se nevrátíš?“ vzlykla jsem a otřela si oči. „Co když... a já tady zůstanu sama?“

Sklopili oči k nohám, chvíliku se kousal do spodního rtu a pak prohlásil: „Pamatuješ se na toho ptáka, co jsi ho jednou v zimě našla na zemi? Jak mu přimrzla křídla?“

Přikývla jsem.

„Víš, že jsem ho tu potom ještě viděl? Že se vrátil?“

„Opravdu?“ vyhrkla jsem a sedla si na postel těsně vedle něj. „Kdy?“

„Je to samička. Občas se vrací a tůká zobákem do okení tabulky. Většinou se na nás jen chce podívat. Vždycky jí dám kousek ryby. Na tom nic zvláštního není, ale chci říct... že věci, které lidé dělají, po sobě zanechávají stopy. Dobré věci zanechávají dobré stopy... a zlé věci zanechávají zlé stopy. Kdybych se nevydal za Miki, nemohl bych už dál žít. Stopa ve mně by byla příliš bolestná.“

Podíval se mi do očí.

„Dopustil jsem, abyste se s Miki dřely mnohem víc, než si zasloužíte. Stydím se za to den co den. A nejsem tak hloupý, abych nepochopil, jak tahle výprava skončí. Zanedlouho mi bude sedmdesát. Ale musím jet. Poslouchej, myslí na mě a já budu myslet na tebe.“

Pohladi mě po tváři. Pak si lehl a oblečený usnul.

Pochopila jsem, co to všechno znamená. Tatínek ví, že to nezvládne. Ale než by zůstal doma a měl špatné svědomí, radši pojede i tak.

Myslel v tu chvíli na mě? Myslel na moje svědomí a na stopy, které zůstanou ve mně? To já jsem Miki řekla, aby šla na druhou stranu ostrova. Prosila mě, abych šla s ní, ale já jsem ji okřikla. A teď musí tatínek kvůli tomu vyplout na moře a umřít.

Připadalo mi, že už o tom přemýšlím celou věčnost, ale nakonec jsem se rozhodla. Oheň v ohništi už pohasínal. Tiše jako myška jsem se k němu přikradla a přiložila na něj čtyři pět polínek. Pak jsem si natáhla kabátek a zimní boty. Byly úplně stejné jako ty, co jsem nosila, když mi bylo sedm. Jako ty, co teď má Miki.

Neboj se, Miki, pomyslela jsem si. Přijdu si pro tebe.

Vysypala jsem z pytle tatínkovy věci a nacpala do něj svůj tlustý rolák a dva páry ponožek. Pak jsem si pytel přehodila přes rameno a otevřela dveře. Dobře jsem věděla, že moje šance přemoci Bělohlava je stejně malá jako v případě kohokoli jiného. Ale rozhodně jsem neholdala zabýrnout uprostřed Ledového moře.

Polárka

Do přístavu vplula spící velryba, docela malická. V měsíčním světle se jí třpytil hřbet. V Modrém zálivu nikdo velryby neloví, přinaší to neštěstí. Proto se velryby každý rok, když se ochladí, nerušeně shromažďují před vjezdem do přístavu. Pár týdnů tam zůstanou a pak odplují na jih, do teplejších vod, tak vzdálených, že se tam nikdo, koho znám, nikdy nedostal.

Polárka z ostrova Pokladnička byl dvoustěžník, nákladní loď, která plula po řád dokola po stejné trase. Z Pokladničky do Modrého zálivu, z Modrého zálivu na Vlčí ostrovy, z Vlčích ostrovů do Plachet a z Plachet zase zpátky na Pokladničku. Teď kotvila u nás a čekala, až bude moci vyplout na poslední cestu před zimou.

Když jsem vystupovala po viklajícím se můstku na palubu, neviděla jsem skoro nikoho z posádky. Dva námořníci nakládali pár sudů a na lodním můstku seděla kočka a pozorovala je.

Všiml si mě dlouhán s propadlými tvářemi, hubený jako udice.

„Kampak máš namířeno?“ podívil se a rychlými kroky ke mně přešel. Měl na sobě tmavou vlněnou kazajku s lesklými knoflíky a v uších tlusté zlaté kruhy.

„Chci na palubu,“ řekla jsem. „Potřebuju do Plachet.“

„Takhle to je,“ zahleděl se na mě zkoumavým pohledem. „Takže máš i peníze na cestu?“

„Ne, odpracuju si ji,“ odpověděla jsem, protože tatínek říkal, že to tak chce udělat. „Budu pomáhat na palubě.“

Námořníci se otočili a ušklíbli se.

„No to se podívejme!“ rozchechtal se muž. „To sis pěkně vymyslela. My ale bohužel nepotřebujeme holíčiku, která sotva dosáhne k zábradlí. A co vůbec chceš v Plachtách? Tam nemají děti co pohledávat!“

„Musím najít Bělohlava,“ odpověděl jsem. „Ukradl mi sestru a já ji chci přivést zpátky.“

Muž okamžitě zbledl, oči mu vystoupily z důlků a zbělely. Dva námořníci se přestali ušklíbat.

„Bě-bělohlava?“ zachraptěl muž pak. „Copak ses úplně...“

Zmlkl a zahleděl se k temnému obzoru, jako by si myslel, že se odamtud přizene Sněžný havran. Ztěžka polkl. Pak zavrtěl hlavou. „Koukej zmizet. Na Ledovém moři nám k ničemu nebudeš.“

„Mně by se hodit mohla,“ zaduněl něčí hlas. Hubeňour se otočil. Za ním stál mohutný muž se širokými rameny, s rozježeným zrzavým plnovousem a tlustým břichem.

Hubeňour nadzvedl obočí.

„Opravdu?“ podívil se. „A můžu se zeptat k čemu, Fredriku?“

Ten, co se očividně jmenoval Fredrik, se na mě podíval.

„Umíš loupat tuřín?“ zeptal se.

„Ano,“ přikývla jsem.

„Umíš škrabat ptáky?“

„Ano.“

„Čistit ryby?“

„Ano.“

„Vařit hrách?“

„Ano.“

„Vybírat chlebové červíčky?“

Zaváhala jsem s odpovědí, protože chleboví červíci byli ze všech červů na celém světě ti nejhnusnější, co jsem znala. Ale nakonec jsem přece jen přikývla.

„Ano.“

Fredrik se otočil k hubeňourovi.

„Ke spoustě věcí, jak ji tak poslouchám. A v lodní kuchyni potřebuju kuchtičku. Protože je tam tak děsně těсно, musí být maličká. Tenhle knoflíček se mi skvěle hodí.“

Hubeňour zaťal pěsti.

„Jsi tady kapitánem ty, nebo já?“ zeptal se.

Fredrik se zasmál a opáčil: „Máte snad strach, Urströme?“

Takle otázka Urströma určité rozzuřila, ale nedokázal na ni odpovědět.

„Pche!“ odfrkl. „Nikdy nepochopím, kde bereš ty svoje hloupé nápady!“

Pak odešel. Fredrik na mě kývl, že mám jít k němu. Šla jsem po můstku dál s pytlek na zádech a vzápětí jsem byla na palubě.

Když jsme vyplouvali, stála jsem na palubě a dívala se na Modrý záliv. Na naši spící osadu, kterou jsem dosud opouštěla jen proto, abych nakládla síť, nasbírala vejce, natrhala bobule... Ale teď se vydávám na dalekou cestu, kde se setkám...

Ne, nedokázala jsem ani pomyslet na to, do čeho jsem se pustila, příliš mi to nahánělo strach. Raději jsem myslela na tatínka. Možná se právě teď probouzí a uvědomuje si, že zaspal. Vyskakuje z postele a vidí, že jsem pryč, a pytel taky. V tu chvíli pochopí a zmocní se ho takové zoufalství, že...

Ne, ani na tohle jsem myslet nedokázala. Ani jsem nemusela, protože vtom na mě Fredrik zavolal: „Tak, Knoflíčku! Půjdem do lodní kuchyně. Za hodinu musíme mít uvařenou snídani!“

V lodní kuchyni bylo těсно, přesně jak Fredrik říkal. Skoro jsem nechápala, jak se tam můžeme oba vejít. Na řetěze nad obezděným ohništěm visel ohromný kotel a v ohništi skomíraly uhlíky. Fredrik přihodil pár polínek. Uhlíky se brzy zakously do vyschlého dřeva a Fredrik nabral ohromnou spoustu vody a nalil ji do kotle – a pak jsem zkusila přisypat do něj ohromnou spoustu ječných vloček.

„A je to,“ prohlásil Fredrik a usadil se na stoličce. „Takhle se vaří kaše pro posádku lodi.“

Pak se rozhostilo ticho. Fredrik nic neříkal, jen se díval do tančících plamenů a zíval.

„Ehm...“ začala jsem za chvíli. „Ten... Urström...?“

Fredrik si mě změřil modrým pohledem.

„Ano?“

„Myslíš, že se hodně zlobí? Protože tu jsem?“

Fredrik se zasmál a opřel si nohy o okraj ohniště. Na jeho botách bylo vidět, že to dělává často, kůže byla začouzená a opálená.

„Pro námořníky z nákladní lodi jsou piráti to vůbec nejhorší, co je může postihnout“, řekl. „Nečekej, že by sis na palubě udělala hodně kamarádů.“

Neodpověděla jsem, cítila jsem, jak se mi svírá žaludek. Než doplujeme do Plachet, uplyne spousta dní. A já tu budu muset celou dobu být a všichni si o mě budou myslet jen to nejhorší.

Fredrik asi pochopil, na co myslím, protože se znovu zasmál a řekl: „Jednoho kamaráda ale v každém případě máš. A hotovo.“

Podal mi velkou ruku a já si připadala trochu směšně, když jsem mu jí potřásla, jako to dělávají dospělí, ale zároveň jsem měla i radost. Něco mi říkalo, že mít z celé Polárky za kamaráda zrovna Fredrika je úplně nejlepší.

Papuchalk k večěři

Fredrik byl člověk, kterému se nikdy neodvážil protivit, kapitán ani námořníci. Patřil mezi ty, kteří byli na palubě nejdéle. Vážil o něco víc než sto třicet kilo, měřil dva metry a plnovous mu sahál skoro až k pupíku.

Měla jsem ho moc ráda. Byl hodný a veselý a vždycky se staral, abych nemusela příliš pracovat, neustále se mě ptal, jestli si nechci odpočinout.

Ani chlebové červíky jsem vytahovat nemusela.

„Bude to tak výživnější“, prohlásil Fredrik a odnesl posádce chleba i s červy. Sedávala jsem u chleba a dívala se, jak ty bílé potvůrky vylézají z krajíců. Jak se svíjejí a posouvají malé slepé hlavičky sem a tam. Kdykoli jsem zahlédla, jak se někdo cpe chlebem, na chvilku se mi zatmělo před očima.

Fredrik měl pušku. Výpravě mě, že se mu občas podaří zastrčit z paluby papuchalka. Papuchalci se totiž někdy usadili v ráhnoví, aby si jejich křídla odpočinula, a to pak Fredrik utíkal pro pušku – a když měl štěstí, některého z nich trefil a papuchalk se zřítil na palubu, ozvalo se takové příjemné, tiché *plesk*. Papuchalčí maso bylo opravdu dobré, to jsme si mysleli oba, vlastně všichni.

Fredrik měl ale asi vážně pravdu, nikdo kromě něj mě na palubě nechťel. Posádka tvrdila, že přinaším neštěstí, a proto na mě byli všichni zlí.

Jednoho dne, právě když jsme domyli nádobí od oběda a zbývala nám spousta času, než se budeme muset pustit do vaření večere, se Fredrik rozhodl, že si dá do pořádku pušku – vyčistí hlaveň a tak, a já jsem na chvíli vyšla na palubu. Když jsem vylezla ven, hned mě zatahal za vlasý vítr. Postavila jsem se k zábradlí. Po moři se valily protáhlé vlny, připomínalo to oddechování obrovitého zvířete. Už jsem viděla, jak několik námořníků dostalo mořskou nemoc a zvracelo do moře, ale mně nic nebylo! Kdepak, já strávila polovinu života na palubě a byla jsem na houpání zvyklá.

Ale takhle ohromné vlny jsem ještě nikdy nespasila. Při pohledu na ně jsem pochopila, že lodi patřící lidem – třebaže měřily bůhvíkolik stop a měly sebevíc stěžňů – nejsou nic než malé, křehké dřevěné skořápky.

„Vida, tady je ta holka, co chce zabít Bělohlava!“ ozvalo se najednou za mnou. Otočila jsem se. Tři námořníci měli přestávku. Seděli na palubě a odpočívali, někteří žvýkali tabák.

Neodpověděla jsem, obrátila se a dál zírala na moře, ale už jsem pochopila, že mě nehodlají nechat na pokoji.

„Jak to uděláš?“ zeptal se jeden.

„Co?“ pronesla jsem, stále zády k nim.

Vstali a přiklátili se ke mně. Obstoupili mě, jeden se naoko přátelsky opřel o zábradlí a podíval se na mě. Na nose měl vřídky a vlasy jako slámu.

„Máš pušku?“ zeptal se.

„Ne“, zahučela jsem, protože jsem tatínkovu pušku nechala doma. Měla jsem z ní strach, bála jsem se, že sama od sebe vystřelí.

„Tak aspoň nůž?“ naléhal podobaný námořník.

„Ne“, zavrtěla jsem hlavou.

Námořník rozhodl rukama.

„Jak ho teda chceš zabít? Když sis s sebou nevzala žádnou zbraň?“

„Ona se s ním určitě chce poprat!“ vykřikl další. Měl široké čelo a legrační nakroucený knírek. Chytil mě za paži a zmačkl ji, jako by chtěl zjistit, jak jsem silná. „No vida, tohle vůbec není špatné, Bělohlav by se měl mít na pozoru!“

Druzí dva se rozchechtali a pak se objevili další námořníci, kteří ho zaslechli, a připojili se k nám.

„Pušť mě!“ zajčela jsem a trhla paži. „Já se s nikým prát nebudu!“

„Ale budeš!“ zahulákal někdo. „Jdeme na to!“

Protláčel se ke mně starý námořník se sinálním vrásčitým obličejem a plnovousem.

„To víš, že se musíš trochu pocvičit, než se tam dostaneš!“ prohlásil a vyhrnul si rukávy. „Tak ukaž, jak mi dáš za vyučenou!“

Shluklo se jich kolem mě ještě víc a snažili se mě přinutit, abych se s nimi začala prát. Už mě obklopovala celá tlupa námořníků, kteří se chtěli a hulákali, že jim mám ukázat, zač je toho loket.

„Nechte mě!“ bránila jsem se a chtěla jsem utéct, ale bylo jich tolik, že jsem se kolem nich nedokázala protáhnout, kdepak, jakmile jsem se pokusila mezi dvěma procpat, štouchnuli do mě a strčili mě zpátky.

„Tak!“ prohlásil ten vtípálek, co si vyhrnul rukávy a dělal, že bere rvačku naprosto vážně. „Teď se chci prát!“

„Prát!“ křičeli ostatní. „Prát! Prát!“

Jen abych se odtamtud konečně dostala, vrhla jsem se na námořníka a praštila ho do brady. Bylo to samozřejmě k smíchu, ale on stejně předstíral, že ho to bolí, záúpěl a zhroutil se na zem, jako bych mu vyrazila sanici z kloubů. Muži se chechtali, až se za břicha popadali.

Znovu jsem se jim pokusila vytrhnout, ale námořník už stál zase na nohou a hulákal, dělal, jako by znovu sebral síly. Začal pěstí a pak mě uchopil a zvedl mě do vzduchu. Divoce jsem kolem sebe kopala a trhala hlavou.

„Já nechci!“ ječela jsem. „Já nechci!“

„To povídej Bělohlavovi, až tě chytí!“ vykřikl někdo a ostatní se znovu rozchechtali.

Námořník pořád řval.

„A teď poletiš do vody!“ prohlásil pitvořivým hlasem, pravděpodobně chtěl napodobit piráta. Odnese mě k zábradlí a já zoufale ječela, ječela jsem na celé kolo, protože jsem si nebyla úplně jistá, jestli je to všechno jenom hra, nebo jestli by ho mohlo napadnout hodit mě do moře doopravdy.

Vtom se ozval ohlušující výstřel. Námořník sebou škubl a pustil mě. Spadla jsem na palubu a rozhlížela jsem se kolem, co to bouchlo. Stál tam Fredrik s puškou v ruce. Pronikavě si měřil námořníka, který byl tak překvapený, že zůstal stát s otevřenou pusou.

„Ty-ty jsi na mě střelil?“ blekotal.

„To by mě ani ve snu nenapadlo“, odpověděl Fredrik.

Pak udělal několik kroků a sebral z paluby opeřený uzlíček. Měl nohy s plovacími blánami a krásný zobák, modře, žlutě a červeně pruhovaný. Z břicha mu tekla krev. Fredrik se na mě podíval.

„Půjdem, Knoflíčku?“

Pořád ještě jsem se třásla po celém těle, ale vstala jsem a utíkala k němu. Srdce mi pod žebrý zběsile tlouklo. Fredrik mi položil ruku na rameno. Pak se podíval na námořníka, který stále přešlapoval na místě. Vypadalo to dost hloupě.

„Tak co, připadáte si jako pořádní chlapi, když jste vyděsili malou holku k smrti?“

Nejdřív nikdo neodpověděl, ale pak se jeden z námořníků podlézavě usmál a řekl: „To byla jen legrace. Utrčte to nebrala vážně.“ Odkášlal si. „Fredriku, máš dobrou mušku jako vždycky. Takový ptáček k večeri není k zahození.“

Fredrik si pověsil pušku na rameno, a než se otočil na podpatku, odpověděl: „Ty mizer, k večeri dostaneš sledě. Tenhle papuchalk je pro kuchaře.“

Pak jsme se vrátili do našeho útočiště. Posadila jsem se na stoličku a cítila, jak se mi paže a nohy pomalu přestávají třást a srdce tlouče stále pomaleji. Společně jsme ptáka oškubali. Potom ho Fredrik naplnil opravdu dobrou nádivkou, vajíčky a hrozinkami, a dal ho péct.

„Proč jsi tak hodný?“ zeptala jsem se, když jsme si pochutnávali na šťavnatém mase.

„Hodný?“ zasmál se Fredrik. „Opravdu?“

„Ano,“ řekla jsem. „Ty sis toho nevšímal?“

Fredrik pokrčil rameny.

„Já nevím, jestli jsem hodný,“ zahučel. „Na tebe se být hodný aspoň snažím.“

„Ale proč?“

„Protože... protože si myslím, že dítě, které se vypravilo porazit Bělohlava, potřebuje, aby na něj byl někdo hodný.“

Dostala jsem strach. Tatínkův kamarád Olav mívával kdysi kozu, a když koza zestárla a byla nemocná, měl pocit, že ji musí zabít. Bylo mu z té představy tak hrozně, že byl na kozu několik dní neobyčejně hodný, dával jí k jídlu housky a tak, dokud se nakonec nerozhodl, že to opravdu udělá. Když se Fredrik zmínil o tom, k čemu se chystám, chvíli jsem na tu kozu myslela.

„Viděl jsi ho?“ zeptala jsem se. „Bělohlava?“

Fredrik sklopil oči k zemi. Rozkousl předními zuby hrozinku a začal ji žvýkat. Pak vzdychl tak zhluboka, až to vypadalo, jako by z něj vyšel všechny vzduch.

„Půjdu na chvíli ven,“ řekl pak. Vstal a odešel z kuchyně.

Daleko na moři, daleko od domova

Potom se mnou Fredrik celý den nepromluvil ani slovo. Vypadalo to, jako by jeho veselou povahu zastřel černý mrak, oči měl jako šedivé ploché kameny, které občas vyvrhne moře.

Večer do kuchyně vůbec nepřišel. Večeři jsem musela uvařit úplně sama. Nebylo to tak hrozné, zvládla jsem to, ale měla jsem trochu špatný pocit z toho, že jsme se nepohodli. No, vlastně ne úplně nepohodli, ale pochopila jsem, že jsem se ho zeptala na něco, na co jsem se ptát neměla.

Když jsem rozdělila jídlo a všichni ho snědli, musela jsem posbírat nádobí. Odvázala jsem si zástěru a pohlédla k žebříku. Byl strmý a Fredrik se mě už dříve snažil naučit, že je nejjednodušší po něm slézat pozadu. Ale já stejně většínou lezla popředu, stejně jako po obyčejných schodech.

V kajutě bylo teplo a dost vlhko. Podél stěn stálo několik olejových lampiček, ze kterých se linulo příjemné žluté světlo. Bylo ho zapotřebí, protože za malými hranatými okénky byla noc černá jako zuhelnatělé dřevo.

U stolu ještě sedělo sedm nebo osm mužů. Pálenka jim stoupala do hlavy. Byl tam i Urström.

Začala jsem sbírat talíře, hrnky a lžíce. Mořské vlny se ve tmě divoce vzdouvaly, do trupu lodi narážely jejich zpěněné hřebeny.

Když jsem došla ke stolu, u kterého ještě seděli námořníci, jejich halasení trochu utichlo. Sledovali mě, jak oškrabuji z talířů zbytky a rovnám je na podnos. Pak mi najednou jeden z nich sevrěl paži a řekl: „Tak co, chutnal ti ptáček?“

Byl to ten, kterému Fredrik předtím řekl, že je mizera. Byl podsaditý a měl vlasý ostříhané jako podle kastrolu. Vztekla si mě měřil, možná si myslel, že je nespravedlivé, že ho Fredrik usadil před ostatními.

Něco jsem zabučela, vytrhla se mu a dál sbírala nádobí. Ale podsaditý námořník zvýšil hlas, aby ho všichni slyšeli, a řekl: „Kapitáne, je vůbec v pořádku, že nákladní loď převáží někoho, kdo pronásleduje piráty?“

Urström neodpověděl, jenom ohmatával jeden ze svých zlatých kroužků. Člověk jako on se k takovýmhle náušnicím vlastně vůbec nehodil. Jako by je nosil, aby si připadal skutečnější, ale podle mě vypadal spíš směšně. Jako beran, který nedorostl do svých rohů.

„Chci říct,“ pokračoval podsaditý muž, „co když piráti tu holku chytí a dozvědí se, že připlula do Plachet na naší lodi?“

Urström se napil, ale pořád nic neříkal.

„Já to vidím takhle,“ mluvil námořník dál, „kdybych já byl Bělohav, tak bych z kapitána, co ji přivezl přes celé Ledové moře, velkou radost neměl. Myslel bych si, že kapitán Polárky je můj nepřítel. Možná bych si ho našel a dal mu za vyučenu. Možná... bych mu potopil loď.“

„Je to ještě dítě,“ procedil Urström mezi zuby.

„To ano,“ namítl podsaditý námořník. „Ale je to jediný člověk, který se kdy pokusil změřit síly s Bělohavem, pokud vím.“

Chvilí bylo ticho. Ozývaly se jen neustálé nárazy vln do trupu lodi, jak jsme brázdlí moře jako osamělá kláda. Věděla jsem, že námořník jen vyslovil nahlas něco, na co mysleli všichni tihle chlapíci. Urström možná ze všech nejvíce?

„Já souhlasím s Ottosenem,“ promluvil další muž. „Proč bychom měli my, mírumilovná posádka nákladní lodi, dávat všanc svoje životy jenom kvůli ní? Nemáme důvod Bělohava dráždit.“

Zas ticho. Urström mě pozoroval, čelo měl svrštělé, kousal se do jazyka. Bylo téměř slyšet, jak mu to mezi ušima šrotuje.

„Vždyť přece...“ začala jsem chrapitým, dost slabým hláskem. „Vždyť přece není tak docela jisté, že mě zajme?“

Všichni se na mě zadívali a teď už se nesmál nikdo. Nebylo však pohyb, na co myslí. Na to, že dítě, které před nimi stojí, je pořádně důvěřivé a prostodučné. Mám pocit, že mě v tu chvíli všichni litovali.

„Musím jít umýt nádoby“, zašeptala jsem. Pak jsem sebrala hromadu talířů a rychle zmizela, potichoučku, jako bych byla lodní myška.

Té noci jsem na prýčně dlouho nemohla usnout. Pořád jsem plakala a nemohla jsem přestat. Slzy mi stékaly do pusy a já musela myslet na to, jak jsme s Milki vždycky na podzim sbíraly na pláži naplavené dřevo. Na podzim byly vlny pokaždé divoce zpěněné, víchr je bičoval a hnál je na všechny strany, vzduch chutnal mořem. Ano, když jsme se vrátily domů, měly jsme rty scvrklé od soli.

Nevadilo mi, že posádka Polárky je na mě zlá, proto jsem neplakala, to dokážu vydržet. Ale mají pravdu. Jak bych mohla já, která stěží dokážu vykonat přes lodní zábradlí, porazit Bělohlava? Toho se ještě nikdo neodvážil, dokonce i dospělí muži se ho báli jako čerta. Ale já hloupá jsem vyplula na moře bez pušky i bez nože a nemám jediný nápad, jak si dal počínat. Opatrně jsem se otočila na bok, z prýčny se dalo snadno spadnout. V trupu lodi to skřípalo a kvílelo a posádka chrápala. Samozřejmě se ve spaní střídali, někteří museli řídit loď, která se ve dne v noci hnala po vlnách dál a dál. Přídí k Vlčím ostrovům a zádí k Modrému zálivu. Už jsme hodně daleko. Mořští pavouci, kteří občas vylezli na palubu, byli velcí jako rybí karbanátky. Daleko na moři, daleko od domova. Co si jen počnu?

Jak jsem tam tak ležela, plakala a lámala si hlavu, co dál, někdo mě pohladil po hlavě. Škubla jsem sebou, protože jsem si pochopitelně myslela, že všichni spí. Otočila jsem se a uviděla profil kohosi mohutného, vysokého a s širokými rameny.

„Půjdeš na chvilku se mnou?“ zeptal se Fredrik.

Vstala jsem z prýčny, strčila nohy do bot. Kabátek už jsem měla na sobě, protože noci na Polárce byly chladné. Fredrik šel první, rychle slezl po několika žebřících a už jsme byli v lodní kuchyni.

Chvilí nic neříkal a já taky ne. Ořel jsem si tváře, pláč brzy zalezl zpátky do své malíčké prohlubně na spaní v břiše. Fredrik ohřál vodu, pak vrazil ruku hlu-

boko do vaku a vytáhl sklenici medu. Sklenice byla pochopitelně tajná, jen jeho. Nabral dvě velké lžice vzácného medu do hrnku, zalil ho vodou a podal mi ho.

„Chceš?“ zeptal se.

„Ne“, řekla jsem.

Fredrik postavil hrnek stranou. Uhlíky už skoro dohasínaly. Přiložil pár polínek a prohrábl oheň dlouhým pohrabáčem.

„Ty se na mě zlobíš?“ zeptala jsem se.

Polkl. Pak se zahleděl do roztančených plamenů. Potom znovu ztěžka vzdechl, tak ztěžka, jako by z něj vyšel všechny vzduch.

„Nezlobím se na tebe“, odpověděl pak. „Ale na sebe.“ Pohlédl na svoje ruce, složené na klíně, dlouho na ně hleděl a pak řekl: „My dva toho máme společného víc, než si myslíš. Nejen to, že oba umíme škubat ptáky a vařit obilnou kaši.“

„A co?“

„Jak se jmenovala tvoje sestra?“ zeptal se. „Ta, co ji ukradl Bělohlav?“

„Milki“, odpověděla jsem.

Fredrik pokýval hlavou.

„Moje se jmenovala Hanna.“

„Cože?“ vyřeštila jsem oči.

„Moje sestra, kterou ukradl Bělohlav, se jmenovala Hanna“, opakoval Fredrik.

„Bylo jí jedenáct.“

Vyprávění o Hanně

Skoro jsem nedokázala uvěřit tomu, co mi Fredrik řekl. Že se mu stala stejná věc jako mně! Fredrikovi s dlouhým zrzavým plnovousem a laskavým modrým očima, který byl skoro pořád veselý, který dokázal i dvanáct kilo řepy oškrábat s úsměvem – i jemu unesl sestru Bělohlaví!

„Jak se to stalo?“ zeptala jsem se.

Fredrikovi ztvrdly rysy, když začal vyprávět. A čím déle vyprávěl, tím tvrdší výraz v tváři měl.

Fredrik a Hanna bydleli v domě na docela velkém ostrově, jmenoval se Šupina. Oba byli zrzaví, vypadali, jako když jim zpod čepic vytéká žhavé zlato. Maminka a tatínek pracovali v boudách u moře, čistili tresky, dělali to téměř všichni tatínkové a maminky a ostrov podle toho dostal jméno. Rodina skoro každý den večeřela vařené nebo pečené tresčí jikry, což je vlastně hrozně dobrá věc. Ale Fredrik prohlásil, že tehdy těch tresčích jiker snědl tolik, že mu lezly krkem. Už tu šedou zrnitou hmotu, slanou a vyschlou, nemohl ani cítit. Ze všeho nejvýš na celém světě mu chutnal čerstvě uvařený krab.

Jednou ráno, když tatínek s maminkou odešli do práce, řekl Fredrik sestře, aby se oblékla a šla s ním k loděnicím. Protože byl o dva roky starší, rozhodoval o tom, co budou dělat. U loděnic měly všechny rodiny z Šupiny domeček, kde se uchovávaly síťe, udice a jiné rybářské potřeby. Klece na kraby neměli zdaleka všichni, protože kolem Šupiny byla o kraby nouze, a proto se příliš nevyplácelo pokoušet se je lovit. Ale jeden starý rybář, jmenoval se Plavec, několik klecí měl a občas se do nich pár krabů chytilo, když měl štěstí.

Když Fredrik a jeho sestřička přišli k domkům na břehu, nikdo jiný tam nebyl. Mnoho lodí už vyplulo na moře. Vzali si s sebou tři klece z Plavcova domku a pak nasedli do člunu. Začali veslovat na sever. Většina rybářů se obvykle zdržovala na západ nebo na jih od ostrova a Fredrik a Hanna se jim chtěli vyhnout.

Nejdřív nastrožili vaky na jikry, které si vzali z domova, a pak spustili do vody klece.

Když se chytají krabi, musíte klece nechat pod vodou aspoň přes noc. Ale Fredrik a Hanna se neodvažovali mít klece od Plavce vypůjčené tak dlouho, a když uplynulo několik hodin, Fredrik usoudil, že už by se mohli podívat, jestli něco nechytili.

A měli naprosto neuvěřitelné štěstí. Ulovili sedm ohromných krabů! Sedmi! Takový úlovek na šupině neviděli několik let, klidně to mohla být rybářská latio! Teď už se jen co nejrychleji dostat domů a všechno sníst, než se rodiče vrátí z práce. Fredrik zabral vesly a začal obrátně ujíždět po zvlněné hladině zpátky k ostrovu.

Hanna si však za chvíli všimla, že se k nim blíží další člun. Rychle schovali klece pod kabáty a postarali se, aby jim žádný krab nevylezl z bedny.

Muž, s nímž se setkali, se jmenoval Loa. Chystal se právě na lov papuchalků a řekl jim, že Plavec je v přístavu a je vzteky bez sebe. Zřejmě mu někdo ukradl klece na kraby a on tam teď hodlá sedět a čekat tak dlouho, dokud se zloději neobjeví. Loa pak vesloval dál a našťástí ho vůbec nenapadlo přemýšlet, proč jsou Fredrik a Hanna na moři.

Fredrik a Hanna nevěděli, co si počít. Šupina byl ostrov se strnými útesy a bezpečně přistát se dalo jen na dvou místech. Buď ve velkém přístavu, kde se čistily tresky, ale tam by si jich mohli všimnout rodiče. Nebo v malém přístavu, kde na ně čeká Plavec. Fredrik prohlásil, že výprask za to, že si půjčil klece, klidně vydrží, rozhodně ale nechce přijít o kraby. Plavec by se totiž docela jistě podíval do bedny a pak by tvrdil, že krabi patří jemu, protože se chytili do jeho klecí. Fredrik se tedy rozhodl, že to udělají takhle: vysadí Hannu i s kraby na ostrůvku. Pak sám dovede s klecemi na šupinu a řekne Plavci, že si je půjčil, ale že nic nechytli. Plavec mu nářeže a on půjde pryč. Zprovzdálí bude Plavce sledovat a počká, až stařík odejde. Pak naskočí do lodky a dovede pro Hannu. Když Fredrik ve svém vyprávění došel až sem, na chvíli se odmlčel. Viděla jsem, jak se mu lesknou oči. Z uhlíků se ozývalo tiché pištění.

„Ona ale nechtěla,“ řekl. „Tvrdila, že se bojí.“
„Piráťů?“ zeptala jsem se.

Fredrik přikývl.

„Před pár lety ukradli několik dětí, které bydlely kousek od nás, na Rosomáčím ostrově. Já ji ale okřikl, ať neotravuje. Nemyslel jsem na nic jiného než na ty kraby.“

Na chvíli schoval obličej v dlaních. Pak si utřel kapku pod nosem a vyprávěl dál.

Hanna vylezla ze člunu na úplně malinký ostrůvek a uložila kraby do rozsediný plné mořské vody. Fredrik jí přikázal, aby je bedlivě hlídala, ať žádný neutěče. Pak dovedl na ostrov, kde dostal vyhubováno a pár pohlavků. Potom se schoval o kus dál a čekal, až Plavec odejde. Trvalo to ale dlouho. Plavec se totiž právě toho dne rozhodl, že bude spravovat síť. Spravovat rybářské síťe trvá hodnou chvíli, zejména když jich máte moc, a Plavec jich měl opravdu moc. A tak Fredrik čekal a čekal. Odpoledne se vrátili rybáři a pak i Loa, u opasku mu visel svazek papuchalků.

Když Plavec konečně odešel, už se smrákalo. Fredrik se rozběhl ke člunu, bylo mu jasné, že Hanna musí být pořádně vystrašená, a i on měl strach, protože se mu nechtělo veslovat potmě. Celý den nejedl a kraby se jim podaří uvážit nejspíš až zítra. Ale teď už mu na nich nezáleželo, chtěl jediné – přivést svou sestřičku.

Když vyprávěl zbytek příběhu, cítila jsem, jak se mi napínají svaly⁶ v celém těle. Jak dovedl k ostrůvku a jak tam po Hanně nebylo ani památky. Jak vyskočil na břeh, pobíhal po útesech a skalách, jak klopýtal a volal. A jak pak proběhl řídkým lesem na druhou stranu a uviděl ji. V tu chvíli už byla hodně daleko, ale bíle zářila, takže si ji nešlo s ničím splést: pirátskou lodí. Fredrik řekl, že měl v tu chvíli pocit, jako by mu všechna krev vytekla z těla na zem a místo ní mu cévami kolovala ledová hrůza. Ta hrůza se v něm usadila, proměnila mu žaludek v hnízdo strachu. A ten strach má v sobě dodnes, ačkoli už je velký, dospělý muž.

Třeštila jsem na něj oči. Naše příběhy se tolik podobaly! Byly skoro stejné.

„Největší rozdíl ale je“, prohlásil Fredrik, „že jsem byl moc zbabělý, než abych se ji vydal hledat. Zbaběle jsem uprchl z šupiny a nikdy se tam už nevrátil, ani jedinkrát. Příliš jsem se styděl.“

Dlouho se hrýzal do okoralého dolního rtu. Pak se na mě podíval zčervenálým, laskavým očima. Chvilí jsem si myslela, že se dá znovu do pláče, ale nerozlakal se, jenom řekl: „Pomůžu ti zachránit tvou sestřičku. Myslím jsem na to celý den. Už dvanať let se plavím po mořích a čekám, až zapomenu. Ale zapomenout nedokážu. Víím, že Hanna je už dávno mrtvá. V tom dole děti dlouho nepřežijou. Ale kdybych...“ Zhuboka se nadechl, dech se mu chvěl v hrdle. „Když ti pomůžu zachránit Miki, možná se pak budu cítit líp, aspoň trošičku.“

Stěží dokážu popsat, jak mi bylo, když jsem to uslyšela. Začala jsem se chichotat a smát tolik, že to určitě vypadalo hloupě. On mi pomůže. Fredrik, který má pušku a je tak velký a silný, že jednou rukou uzvedne tři pytle s obilím! Lepšího pomocníka bych nikdy nesehnala! Najednou mi všechno připadalo hrozně jednoduché. Nebezpečné dobrodružství se změnilo v napínavé. Už jsem na cestě sama. Jsme dva!

Ještě dlouho jsme seděli u ohně a povídali jsme si. Vypřádala jsem mu o tom dni na Železném jablku a i Fredrikovi připadalo zvláštní, jak jsou si naše příběhy podobné. Nakonec jsem přece jen vypila trochu vody s medem a v břiše se mi rozlil tak příjemný, hřejivý pocit, že jsem si opřela hlavu o pytel s obilím a vzápětí jsem tvrdě usnula. Vůbec jsem nevnímala, že mě zvedly dvě silné paže a odnesly zpátky na prýčnu. Ležela jsem tam až do rána a zdálo se mi dlouhé, podivné sny o tom, jak jsem přišla do města, kde byly ulice dlážděné kameny, a potkala jsem muže, který nesl v ruce klec na kraby a měl vlnité bílé vlasy. Když jsem do klece nakoukla, nebyli v ní krabi, ale malá holčička v děravých zimních botách. Pořád jsem se toho muže ptala, jestli se jmenuje Bělohav, ale on se jen smál a tvrdil, že je někdo jiný.

Zbabělec nejradši s puškou spává

Druhý den Fredrik vytáhl papír, který měl schovaný až úplně dole ve svém námořnickém vaku. Na prostřední palubě hořela jediná malá olejová lampička a my jsme se k ní posadili. Pak Fredrik papír rozložil a ukázal mi ho. Byla to mapa našich moří. Něco podobného jsem ještě nikdy neviděla, tatínek mi jen jednou nakreslil, jak všechno zhruba vypadá. Ale tuhle mapu vytvořil někdo šikovný, to bylo hned vidět. Tu a tam na ní byly nakreslené ryby s ohromnými tlamami a na jednom místě seděla mořská panna. Sice to bylo moc hezky udělané, ale ryby s tak ohromnými tlamami pochopitelně ve skutečnosti neexistují.

Fredrik mi ukázal Pokladničku, Polárčin domovský přístav. Pak přešel prstem po naší trase. První zastávkou byl Modrý záliv, moje osada. Modrý záliv ležel na ostrově jménem Modrá voda, ale to už jsem samozřejmě věděla. Jel prstem dál kolem Železného jablka a všech dalších ostrůvků, které patřily k Modrému zálivu – a po rozlehlém studeném Ledovém moři. Brzy se zastavíme na Vlích ostrovech, část zboží vyložíme a nějaké naložíme a poplujeme dál k Nejzazšímu ostrovu, velkému ostrovu, na kterém stojí Plachty. Sevrhel se mi žaludek, když jsem na to místo pomyslela, a sevrhel se mi ještě o něco víc, když jsem se podívala na ostrůvky kolem něj. Byly malíčké. Jako něco, co ze sebe Nejzazší ostrov seřásl ve spaní. A jeden z nich patřil Bělohavovi...

„Jak se tam dostaneme?“ zeptala jsem se.

Fredrik se kousl do dolního rtu.

„To uvidíme, až budeme v Plachtách“, řekl. „Někteří piráti si rádi přihnou piva a pak neudrží jazyk za zuby, a v přístavu je spousta pochybných putyk. U Znaků města Plachet, Zelené dveře, Dvě selata. Někde se ubytujeme a potom – potom se budeme muset vypyátávat.“

Podívala jsem se na něj, jak tam sedí a světlo z olejové lampičky mu tančí v očích. V tu chvíli byl tím nejlepším člověkem, jakého jsem znala. Tatínek

a Milki byli taky hodní, ale jsou tak daleko... jako by se nacházeli v jiném světě, možná dokonce ve vymyšleném. A ve skutečném světě, na rozlehlém, studeném, vlnícím se moři, existoval malý trýpytivý bod, Fredrik a jeho milý, vřelý modrý pohled. Proto byl tím nejlepším člověkem, kterého jsem znala.

„Víš,“ řekla jsem a na chvílku zaváhala. „Jestli budeme bydlet v hospodě... Já nemám moc peněz. Vlastně vůbec žádné.“

„Na to nemysli,“ odpověděl Fredrik. „Vařil jsem spoustu let pro posádku Polárky. Něco jsem si našetřil.“ Znovu se zahleděl na mapu a bloudil pohledem po všech těch malíčkých ostrůvcích kolem Plachet, skoro jako kdyby se pokoušel vypočítat, na který z nich musíme zamířit. Pak mapu rychle složil.

„Myslím, že Urström by se měl tohle všechno co nejdřív dozvědět,“ prohlásil.

„My-myslíš?“ zajíkla jsem se. „Nerozzuří se?“

Fredrik se zasmál.

„Toho poseroutky se vůbec nemusíš bát,“ řekl. „Jdeme.“

Vylezl po žebříku jako první, a když jsme došli na horní palubu, odhodlaně se pustil ke kapitánově kajutě. Připadalo mi, že se narovnal a ožil. Jako by rozhodnutí dodalo jeho krokům pružnost, kterou dříve neměl. Dvakrát krátce zaklepal, buchi buchi, pak se zhluboka nadechl a s očekáváním se zahleděl na vzdouvající se moře.

„Ano?“ ozvalo se zpoza dveří.

Fredrik je otevřel a vstoupil dovnitř. Šla jsem za ním. V kapitánově kajutě bylo těsně. Fredrik se musel sklonit, aby hlavou nenarazil do stropu. Na stěnách visely čtyři olejové lampičky, všechny hořely. Na polici leželo několik velkých knih. V kajutě byl samozřejmě větší pořádek než tam, kde spala posádka. Nebylo tu visuté lůžko, ale dřevěná postel, matrace vypadala měkce a příjemně a příkrývka nebyla obvyčejná, nýbrž roztomilá lesklá prošívaná záležitost. Nad postelí visela Urströмова puška.

Kapitán seděl u nízkého stolku, nos měl zaborený do papírů, myslím, že to byly tabulky se soupisem naloženého zboží. Krátce zvedl hlavu a pak se znovu zahleděl do papírů.

„Co je?“ řekl pak. „Odkdy se kaše vaří sama?“

Fredrik neodpověděl, jen si vrazil pěsti do kapes a zahleděl se na Urströma. Urström se okamžitě přestal zabývat papíry, odsunul je stranou a propletl prsty na stole.

„No tak, co chcete?“

„Chci vás požádat, abyste mi vyplatil můj plat,“ řekl Fredrik.

„Tvůj plat?“ opakoval Urström překvapeně.

„Ano,“ odpověděl Fredrik. „A ještě vám chci sdělit, že až doplujeme do Plachet, končím.“

„Ty chceš skončit? A proč?“

Fredrik kývl směrem ke mně.

„Já a tahle holčička zůstaneme spolu. Pomůžu jí najít Bělohlava a zachránit její sestřičku.“

Urström několikrát zamrkal a pak pomalu svraští čelo.

„Ty jsi úplně přišel o rozum?“ zeptal se.

„Vůbec ne,“ odpověděl Fredrik. „Tohle je první rozumné rozhodnutí, které jsem udělal za spoustu let.“

„Rozumné?“ ušklíbl se Urström. „Je snad rozumné pronásledovat Bělohlava?“

Fredrik neodpověděl. Urström se dál šklebil a vrtěl hlavou.

„Copak nechápeš, že když se s tím člověkem hodláš pustit do křížku, ohrožuješ život můj i celé posádky?“ vyhrkl.

„Děláš to, protože je to jediná správná věc,“ odpověděl Fredrik odhodlaně. „Měl byste se mnou souhlasit, a ne pořád myslet jenom na sebe. A teď vás prosím, abyste mi vyplatil všechno, co mi ještě dlužíte, protože si na Vlčích ostrovech musíme nakoupit střelivo a další věci.“

Urströmovi šlehnaly z očí blesky. Vstal tak prudce, až málem převrátil stolec. „Pojedeš s námi celou cestu až zpátky na Pokladničku, jak jsme se dohodli!“ zahřměl a z úst mu odletovaly kapičky slin. „A na ty hlouposti s Bělohlavem koukej okamžitě zapomenouti! Jasně?!“

Fredrik se opřel pěstni o stoleček a klidně se naklonil k Urströmovi tak blízko, až měl hlavu jen pár palců od jeho obličej.

„Můj plat, Urströme,“ řekl jen.

Urström oddechoval tak prudce, až se třásl po celém těle. Uplynulo několik okamžiků a já čekala, kdy začne kapitán zase křičet. Znovu jsem pohlédla na pušku, na tu, co visela přímo nad jeho nádherným lůžkem. Přitom mě napadlo pořekadlo, které používají lidé doma v Modrém zálivu: Zbabělec nejradši s puškou spává. Ano, asi to tak opravdu je, že ze všech mužů, kteří se plaví na Polárce, je kapitán nejzbabělejší.

Urström však už dál neláteřil. Pochopil, že prohrál. Přistoupil ke skříni vedle lůžka – a pak vylovil z kapsy klíč, skříň odemkl a vyzul z ní truhlíčku. Znovu se posadil ke stolu a odpočítal peníze, které Fredrikovi náležely. Fredrik se na mě podíval a já měla pocit, že se trochu napřiml, když přijal mincí, protože jich bylo opravdu hodně! Všechny si naccpal do svého váčku. Urströmova tvář byla zamračená jako nebe před bouřkou.

„A kdo nám bude na cestě mezi Plachtami a Pokladničkou vařit?“ zeptal se.

„Na to jsi nepomyslel, co?“

Fredrik zavrtěl hlavou.

„V Plachtách si určitě někoho najdete, námořníků je tam dost.“

Urström zafuněl.

„Tamější námořníky na palubu neberu.“

„Ale no tak,“ řekl Fredrik.

Pak kývnutím poděkoval a odesli jsme.

Když jsme se vrátili k prýčnám, Fredrik naccpal váček do svého námořnického vaku.

„A je to!“ prohlásil. „Teď máme dost peněz na střelivo i na hostinec. Nebo mi nevěříš?“

„Ale věřím,“ přikyvovala jsem. „Tolik peněz, jen si to představ!“

Vlčí ostrovy

Za tři dny jsme dorazili na Vlčí ostrovy. Když jsme se k nim blížili, byl to úžasný pocit. Stála jsem na horní palubě a loď vplouvala do přístavu. Už když jsem byla úplně malá, tatínek mi vyprávěl o blýžích vlčích, co mají zuby dlouhé jako nože. Jsou prý nesmírně nebezpeční a krásní – a na Vlčích ostrovech jich žijí tisíce. Jsou všude na pláních a občas přicházejí do osad. To pak za sebou musíte rychle zavírat dveře.

Přístav, do kterého jsme vpluli, nebyl moc velký, jen o něco větší než u nás doma. Kotvilo v něm několik dalších nákladních lodí, ale většinou byly u mola uvázané jen malé rybářské lodky.

Přístavní dělníci začali z Polárky vykládat náklad určený pro Vlčí ostrovy. Byly to kлады a obilí z Pokladničky a sudy se sledi a rybí tuk z Modrého zálivu. Náklad uložili do skladů v přístavní kanceláři, dokud si ti, kdo si objednali dřevo, obilí a sledě, nepřijdou zboží vyzvednout. Urström se domlouval s nějakým člověkem z přístavní kanceláře, pochopila jsem, že asi o penězích.

Viděla jsem, že Fredrik už schází po můstku na pevninu. Musíme přece nakoupit kulky do jeho pušky a jiné věci! Rychle jsem ho dohnala, měla jsem na sobě vlněný rolák a kabátek.

Strávila jsem na palubě Polárky skoro týden a bylo příjemné mít zase pod nohama pevnou zem. Ale jak jsem stála v přístavu a rozhlížela se, pořád mi připadalo, jako by se mi zem pohupovala pod nohama. V přístavní kanceláři se svítilo a moc tam toho k vidění nebylo, jen pár beden naskládaných u zdi.

Fredrik si stálh čepici na uši.

„Jdeme do obchodu,“ řekl – a tak jsme se tam vydali.

Lidé už byli vzhůru, přestože bylo tak brzy, myli se ve sněhu a nakládali saně. Domky byly nízké a dost chatrné. Viděla jsem dokonce jeden se střechou z čílnu

obráceného dnem vzhůru. Asi tu nebylo skoro nic, z čeho by se dalo stavět. Klády z Pokladničky musely určitě stát spoustu peněz.

Lidé měli chatrné oblečení, všimla jsem si toho, když jsem si je pozorněji prohlédla. Oblíčeje měli plné jizev, hlubokých jizev po zubech a drápcech.

„Podívej!“ vykřikla jsem. „Tamhle je vlk!“

Bylo to tak, kus dál po ulici přicházel muž s vlčetem na provaze. Vlčátko mu dosahovalo asi po kolena, poslušně poskakovalo vedle něj a muž měl sice ovázanou paži, ale očividně měl svého malého kamaráda rád. Zastavil se, pohládl ho po hlavě a vlče se mu z legrace zakouslo do kalhot, takže je za chvíli měl ještě otrhanější než předtím. Zasmála jsem se. Vlčátko s dlouhými zoubky vypadalo vesele a roztomile.

„Tak pojď“, pobídl mě Fredrik. Nechtěl začít vařit kaši na poslední chvíli. Nejradši bych se na vlčátko ještě chvíli dívala, ale Fredrik prohlásil, že takových mláďat je tu spousta a že když půjdeme dál, určitě zase nějaké potkáme.

A taky že ano! Ne na ulici, ale když jsme vešli do obchodu, kde jsme chtěli nakoupit, zaradovala jsem se, až jsem vypískla. V rohu totiž sedělo zrovna takové vlčátko a kolem krku mělo železný obojek, připravený k řetězu ve stěně.

„Můžu si ho pohladit?“ zeptala jsem se a přistoupila blíž.

Muž za pultern přikývl, ale řekl, že když odtamtud odplachtím bez rukou, bude to jen a jen moje vina. Pak pozdravil Fredrika a vytáhl několik druhů kulek, ze kterých se dalo vybrat.

Zastavila jsem se v bezpečné vzdálenosti od vlčete a klekla jsem si.

„Ahoj“, zašeptala jsem.

Vlče začalo škubat a tahat za řetěz, aby se dostalo ke mně. Bylo vidět, že si chce hrát. Posunula jsem se k němu trochu blíž. Natáhla jsem ruku, abych viděla, co udělá, jen tak daleko, aby dosáhlo právě tak na konečky prstů. Pomyslela jsem si, že bez konečků prstů ještě odplachtit můžu.

Vlčátko mi začalo olizovat prsty. Bylo to tak příjemné, měkké a hřejivé, že jsem se rozesmála.

„Koukejte!“ vykřikla jsem. „Má hlad!“

Muž a Fredrik byli zabraní do hovoru o kulkách, ale zvedli hlavy a zasmáli se. „Pojď sem, něco ti pro něj dám,“ řekl muž.

Přiloudala jsem se k němu. Zmizel za závěsem a vrátil se s kusem sušené ryby. Měl licosy, tak dlouhé, že do sebe na špičce brady skoro narážely. „Tohle mu chutná,“ prohlásil. „Kdyby sis ho chtěla koupit, udělám ti dobrou cenu.“

„Ono je na prodej?“ vyhrkla jsem.

„Pochopitelně,“ odpověděl muž. „A čím dřív ho prodám, tím líp, nebo mi sežere všechny sušené ryby.“

Vrátila jsem se k vlčeti a podala mu rybu. Schlamstlo ji na jeden hlt. Pak jsem se ho odvážíla pohladit po hlavě. Ach, bylo tak heboučké a jemné a ouška mělo jako dva maličké záhyby.

„Kdybych tak měla peníze,“ řekla jsem. „Ten je krásný!“

Fredrik se pousmál a pak se s mužem zase začal dohadovat. Muž za chvílku znovu zmizel za závěsem. Pak se vrátil a nesl dvě nové vlněné přikrývky, kožené rukavice, křesadlo a ještě další věci. Všechno zabalil do přikrývek a ovázal je provazem jako balík. Fredrik vytáhl váček a zaplatil. Pak vzal balík pod paži.

„Tak jdeme, Knoflíčku,“ řekl.

Ještě naposledy jsem k vlčeti natáhla prsty. Jeho maličký růžový jazyček byla ta nejkrásnější věc na světě.

Venku sněžilo. Otřela jsem si z řas vločky. Na ulici bylo živěji, otevřely další obchody. Kdyby se tak na téhle ulici objevila holčička, černovlasá a na vodítku s vlčím mládětem! A co kdyby se jmenovala Siri! Ano, hrozně jsem si přála mít maličkého vlka, a na tomhle místě se mi moc líbilo a byla jsem tak vzrušená, že jsem se pořád smála a poskakovala ve sněhu krok-sun-krok.

Když jsme se však přiblížili k přístavu, uslyšeli jsme rozčilené hlasy. Došli jsme až k nim a uviděli jsme dva muže na vysokých saních. Zápasili s vlčím mládětem, které nebylo přivázané. Jeden z mužů, ve vysokých botách až po kolena, měl v rukou řetěz a snažil se ho vlčeti omotat kolem krku. Více po něm chňapalo tesáky a cenilo zuby a muži už tekla krev z rukou i z obličejů.

„Drž ho!“ houkl na druhého muže, který měl neforemnou hučku a dlouhý řídký plnovous.

„Jojo!“ zařvala hučka.

Jakmile se však muž pokusil k vlčeti přiblížit, vlče uskočilo, vytáhlo drápy a hučka vydešeně ucouvla.

Šli jsme s Fredrikem blíž. Při pohledu na malého vlčka, který bojoval jako o život, se mi sevřelo srdce. Bylo jasné, že je k smrti vyděšený. Srst na hřbetě měl tak zježenou, až vypadala jako kartáč.

Mužům teď přiběhl na pomoc dědek z přístavní kanceláře. Byl to vysoký muž s dlouhými bílými vlasy a na hlavě měl kožšinovou čepici. Svíral násadu od koštěte a začal s ní vlčka tlouct.

„Nechte toho!“ zaječela jsem, ale nikdo mě pochopitelně neslyšel.

„Nebudeme se na to dívat,“ zkusil to Fredrik a zatahal mě za paži, ale já se nehýbala. Nedokázala jsem se od toho strašlivého výjevu odtrhnout, i když mě z něho bolelo srdce.

Dědek z přístavní kanceláře vlčka dál tloukl a vlček se obrátil, chtěl se bránit. V tu chvíli se muži ve vysokých botách podařilo přehodit mu řetěz kolem krku.

„Mám ho!“ zařval.

„Tak ho stráhní dolů!“ odpověděl druhý.

Muž ve vysokých botách začal ze všech sil tahat za řetěz, aby vlčka dostal ze saní, a vlček se snažil vši silou udržet nahoře. Druhý muž přispěchal prvnímu na pomoc a vzápětí vlček spadl čenichem dopředu na zem. Začali ho vléct k nákladní lodi, která kotvila hned vedle Polárky, jmenovala se Vyhnanec. Vlček vrčel a štěkal, bránil se ze všech sil, ohlížel se po saních a vyl.

Přiblížila jsem se k nim ještě trochu – a náhle jsem pochopila, proč vyje. Na saních leželo ohromné bílé huňaté zvíře – vlčkova maminka. Jazyk jí visel z tlamy a hrud' se nehýbala. Na krku bylo vidět černý chuchvalec sražené krve. Tam ji zasáhla střela.

Bylo to tak smutné, že mi z očí vyhrkly slzy, ale zároveň jsem si připadala hloupě. Co jsem si vůbec myslela – jak asi ke svému vlčeti přišel ten muž na

ulici a jak si toho svého opatřil prodáváč v obchodě? Asi jsem věřila, že prostě chytli opuštěného vlčka, který se náhodou do osady zatoulal.

„Vlčí štěňata mají velkou cenu,“ řekl Fredrik a pohládl mě po hlavě. Dědek z přístavní kanceláře sebral násadu od koštěte a vrátil se dovnitř. „Hodně lidí sem přijíždí na rok nebo na dva a snaží se vydělat co nejvíc peněz. Pořídí si pušku a vypraví se na pláně. A vlčí mláďata se pak posílají nákladní lodí na místa, kde si od nich bohatí lidé nechají tahat saně. Stanou se z nich těžní vlci.“

„A co ta maminka?“ vzlykla jsem a utřela si mokré tváře hřbetem ruky.

„Mláďde bílého vlka chytíš jen tehdy, když nejdřív zastřelíš jeho matku,“ vysvětloval Fredrik. „A pak z ní stáhneš kůži. Copak jsi v obchodě neviděla tu hromadu kožešin?“

Zavrtěla jsem hlavou. Ne, ničeho jsem si nevšimla.

„Je tak smutné,“ zašeptala jsem a podívala se na více, které už muži dotáhli až na můstek a které pořád bojovalo jako o život, aby se nedostalo na palubu.

„Proč je chytají už takhle malé?“

Fredrik vzdychl a znovu mě pohládl po hlavě.

„Když povyrosteou, už se chytit nedají,“ odpověděl. „Musí se zapřáhnout do saní včas, chápáš?“

Urströмова záležitost

Ted' vám budu vyprávět, co se stalo toho dne, kdy jsme měli opustit Vlčí ostrovy a vyplout k Plachtám. Několik dní jsme kotvili v přístavu. Fredrik mi řekl, že Polárka obvykle zůstává na Vlčích ostrovech ještě déle, ale protože se blíží zima, je důležité vrátit se domů na Pokladničku tak rychle, jak to jen půjde. V noci se ochladilo o několik stupňů. Ledové moře sice zamrzalo jen málokdy, ale stávalo se to, a když jste v tu chvíli zrovna byli na širém moři, mohli jste se rozloučit se životem. Led měl ohromnou sílu a dokázal rozdrtit loď jako vaječnou skořápku.

Blížila se chvíle, kdy jsme měli vyplout. Právě jsme domyli nádoby po obědě a Fredrik si šel na chvíli zdřímnout. Já jsem zůstala v lodní kuchyni, protože venku bylo ošklivo, a to bylo nejlepší sedět u ohniště.

Najednou přišel Urström. Probodl mě pohledem a začal žvýkat kus tabáku.

„Půjdeš se mnou vyřídit jednu záležitost,“ řekl.

„A musím?“

Trhl hlavou.

„Pospěš si.“

„A co je to za věc, co se musí vyřídit?“ zeptala jsem se a vstala.

„Řeknu ti to po cestě,“ odpověděl Urström. „Pojď už.“

Když jsme vyšli na horní palubu, vítr mi okamžitě rozčuchal vlasy. Vzduchem vířily sněhové vločky, tak malíčké, že mě bodaly do obličejů jako písek. Všude na lodích pracovali námořníci. Předpokládala jsem, že se chystají vyplout, ledu se neobával jen Urström. Loď Astroláb prý popluje až k Severní cestě, říkal Fredrik. Vyhnaneč, který měl na palubě vlčátko, mířil na Solisko. A připlula nová loď, velká a krásná, jmenovala se Medvěd.

Podívala jsem se na neklidné, netrpělivé moře. Skoro mi připadalo, jako by po nás vlny toužily, uvažovaly, kdy už vyplujeme, kdy budou moci obejmout

lodní trupy svými mokrymi pažemi a odnést nás do nekonečné dálky. Trošičku jako by se ptaly: Odvážíte se toho?

„Ještě řeknu Fredrikovi, že jdu pryč,“ zarazila jsem se. „Jinak by se divil, kam jsem se poděla.“

„Fredrik spí,“ řekl Urström. „Musíme si pospíšet.“

Vstoupil na můstek. Šla jsem za ním, ale pak jsem se zastavila.

„A když se vzbudí?“ namítla jsem. „Stejně si myslím, že by bylo nejlepší, kdybych mu to řekla, aby tu pak nepobíhal a nehledal mě...“

Urström vzdychl a zvýšil hlas.

„Jdeme a hotovo! Nejsem snad tvůj i Fredrikův velitel?“

„Ano,“ zahučela jsem. Stáhla jsem si čepici přes uši a šla po můstku dál.

Urström přidal do kroku. Když jsme došli na pevninu, zamířil rovnou ke dveřím přístavní kanceláře a zaklepal.

Chvilí jsme čekali. Neodvažovala jsem se s ním o ničem bavit, ale nakonec jsem se přece jen přiměla k řeči, protože bylo svým způsobem děsivé, že tam jen stojíme a mlčíme.

„Jdeme něco vyzvednout?“

„Ne,“ odsekl Urström a odplivl si, na sněhu se udělal hnědý flek.

Vtom se otevřely dveře a v nich se tyčil dědek. Byl neuvěřitelně veliký. A tlustý. U pasu mu visel svazek klíčů. Krátce si Urströma změřil.

„Aha, už vím, o tohle jde.“

Sáhl po kožšinové čepici, která visela na hřebíku u dveří. Vpředu na ní byl lesklý štetek, představoval knoflík. Muž si nasadil čepici, vyšel do metelice a pustil se přes rozlehlé opuštěné přístaviště. Urström a já jsme šli za ním.

Měla jsem sevřený žaludek, takle procházka se mi vůbec nelíbila. Ale Urström byl přece jen kapitán a já se plnění jeho rozkazů nemohla nijak vyhnout. Ne, nejlepší bude, když prostě přidám do kroku a tu záležitost co nejrychleji vyřídíme.

Chlápek z přístavní kanceláře se obrátil a řekl: „Je tu staré skladiště, to by se mohlo hodit. Není špatné, ale je kus stranou, takže se tam nikomu nechce nic

nosit. Je neuvěřitelné, jak přístavní dělníci zlenivěli. Vždyť jsou za nošení nákladů placeni!“

Urström na souhlas zamručel.

Za chvilku jsme došli až ke starému skladišti. Dědek ho odemkl.

„Jdeme dovnitř,“ řekl Urström a štouchl mě do zad.

Polkla jsem a poslechla ho.

Uvnitř byla samozřejmě tma, ale já stejně viděla, že sklad je úplně prázdný. Otočila jsem se a pohlédla na Urströma.

„O co tady jde?“ řekla jsem, snažila jsem se, aby to znělo odhodlaně, i když jsem měla velký strach. „Co tu budeme dělat?“

„Uložíme tu náklad, který jsme dovezli z Modrého zálivu,“ řekl Urström.

„Tady je tvoje konečná stanice.“

Ztuhla jsem z jeho slov hrůzou. Možná, že díky strachu, který v sobě nosím, jsem už předtím tušila něco takového. Ale nechtělo se mi tomu uvěřit, ne, nevěřila jsem, že by to udělali! Že by mě tu nechali!

Vrhl jsem se k Urströmovi, snažila jsem se kolem něj protáhnout ven, ale dědek z přístavní kanceláře mu samozřejmě pomohl a postavil se mi do cesty. Strčil do mě a já spadla na studenou podlahu.

„Jen počkejte, až se to dozví Fredrik!“ vykřikla jsem, z očí mi vyhrkly slzy.

Urström vcucl tváře.

„Fredrik se dozví jen to, že ses rozhodla utéct.“ Strčil ruku do kapsy a vytáhl hnědý váček s přezkou. „S jeho úsporami.“

Poznala jsem, že hnědý váček v jeho ruce patří Fredrikovi. Netušila jsem, jak se Urströmovi podařilo ho ukrást. Nejspíš když jsme s Fredrikem pracovali v lodní kuchyni. Urström otevřel váček, vysypal si mince do dlaně a nacpal si je do kapsy.

Pak váček hodil vedle mě na podlahu.

„To mu z té jeho zrzavé hlavy vymete bláznivé nápady o Bělohlavovi,“ prohlásil. Rozplakala jsem se tak, až mě z toho píchalo na prsou. Urström si to dobře spočítal. Když si Fredrik bude myslet, že jsem mu ukradla váček, samozřejmě

se mě nevypraví hledat. Bude mě považovat za zlodějku, která kvůli penězům zapomněla na všechny společné plány. Nebo si bude myslet, že jsem zatoužila po více ti a rozhodla se, že si ho koupím? Celé to bylo příliš nízké a ošklivé.

„Tohle nemůžete udělat!“ křičela jsem.

„Polárka je moje, na to nezapomínej,“ odpověděl Urström. „Můžu z ní vysadit koho chci.“

Podívala jsem se na dědka z přístavní kanceláře. A co on, copak nechápe, že tohle není v pořádku, že Urström nemá právo mě nikam zavírat?

Asi pochopil, na co myslím, protože pokrčil rameny a řekl: „Já Urströmovi jenom skladuju zboží. Už jsem to udělal mnohokrát a nikdy jsem se na nic neptal.“

Urström ještě chvíli otálel a vzdychal. Skoro jsem měla dojem, jako by ho trochu trápilo svědomí. Pak se ale prudce nadechl nosem a vrazil pěsti do kapes.

„To, co ti teď řeknu, si zapiš za uši,“ prohlásil. „Už nikdy se neukážeš poblíž Polárky. Kdyby bylo v Modrém zálivu po mém, nikdy bychom tě nevzali na palubu, protože ta bláznivá cesta, na kterou ses vydala, nemůže skončit dobře. Ale Fredrik je hlupák a tohle nikdy nepochopí.“

„On není žádný hlupák!“ vykřikla jsem.

„Na tom nezáleží,“ odsekl Urström. „Umí uvařit kaši. A mně se nechce shánět nového kuchaře a dorazit kvůli zinním vichřicím pozdě domů. Taký jsem vás mohl vysadit oba, když jste se rozhodli ohrozit naše bezpečí. Ale udělám to takhle.“

S těmi slovy mě zamkli ve skladu. V zámku to zaskřípalo, když dědek otočil klíčem. Začala jsem bušit do dveří, tloukla jsem do nich ze všech sil.

„Pusťte mě ven! Copak nevíte, že tady zmrznu?“ ječela jsem.

„Nebudeme tě skladovat moc dlouho,“ zavolal Urström. „Jakmile vyplujeme, budeš volná, tak přestaň řvát.“

„OKAMŽITĚ mě pusťte,“ křičela jsem. „To nemůžete udělat! To se nedělá!“

Odpovědí mi bylo ticho. Bušila jsem do dveří ještě víc, vši silou jsem do nich kopala, zapřela jsem se a celou vahou těla do nich vrážela, pořád dokola. Ale

nepovolily a nakonec jsem měla pocit, že jsem si nepotloukla jen rameno, ale celé tělo.

Posadila jsem se na podlahu a objala si pažemi kolena. Občas jsem se dala do pláče, občas jsem vyskočila a znovu začala kopat do dveří. A pak, po době dlouhé jako věčnost a naplněné ledovým chladem, přišel odporný dědek z přístavní kanceláře a odemkl dveře.

„Můžeš jít,“ řekl. V pohledu neměl ani špetičku soucitu.

Neodpověděla jsem, jenom jsem proklouzla kolem něj a utíkala zpátky do přístavu. Už jsem to sice věděla, ale musela jsem se přesvědčit na vlastní oči, abych to skutečně pochopila.

Místo, kde kotvila Polárka, bylo prázdné. A na moři po ní nebylo ani stopy. Sedla jsem si na starou bednu a schovala obličej v dlaních. Je rozhodnuto. Zase jsem sama.

Když jsem seděla v přístavišti a plakala, šla kolem nějaká žena. Byla to první žena, kterou jsem na Vlčích ostrovech viděla, dokonce první žena, kterou jsem viděla od chvíle, kdy jsem opustila Modrý záliv. Měla na sobě kožené kalhoty a koženou čepici jako všichni ostatní. Postavila saně stranou a zadívala se na mě, protože ženy byly sice na Vlčích ostrovech něco nezvyklého, ale děti představovaly něco ještě mnohem, mnohem vzácnějšího. Oblíčeji měla ošlehaný větrem a nepohodou.

„Proč tu sedíš?“ zeptala se.

Připadalo mi, že nemá smysl odpovídat, nic už pro mě nemělo smysl.

Žena tam chvíli ještě stála, ale pak zamířila k přístavní kanceláři.

Když zase vyšla, nesla pod paží balíček. Asi se na mě zeptala dědka v kanceláři, protože řekla: „Takže tebe tu vysadili?“

Ani tentokrát jsem neodpověděla.

Žena otálela a bedlivě si mě prohlížela.

„Pusit se za Bělohavem, když jsi takový drobeček? Myslíš, že je to rozumné?“ zeptala se, a když jsem pořád mlčela, pokračovala: „Neměla bys mít spíš radost, že tě někdo od toho nápadu osvobodil?“

„Vůbec nemám radost!“ odsekla jsem. „Moje nápady jsou moje věci!“

Tentokrát neodpověděla zase ona. Ale po chvíli se zeptala: „Máš hlad?“

Přikývla jsem.

„Tak pojď se mnou domů,“ řekla žena, stáhla si rukavici a podala mi ruku.

„Já jsem Nanny.“

„Siri,“ odpověděla jsem a vstala. Bylo to vlastně úplně šlenství, jít domů s neznámým člověkem. Ale co jiného jsem mohla dělat? Když nenajdu teplá kamna, u kterých budu moci přespát, zmrznu. Dědek z přístavní kanceláře, který měl na mém neštěstí podíl, nedal ani v nejmenším najevo, že by ho to zajímalo.

Šly jsme ulicemi osady na sever podél ošklivých domků a přístřešků. Nanny mi vyprávěla, že balík, který si vyzvedla, přivezla loď z Kozího ostrova. Na Kozím ostrově žije její sestra, která jí jednou ročně posílá několik párů ponožek. Ponožky se totiž rychle proděraví, když si je člověk nikdy nesundává.

„A proč si nikdy nesundáváte ponožky?“ zeptala jsem se. Už jsme vyšly z osady a sanice Nanniných saní teď prořezávaly čerstvě napadlý sníh. Pod vrstvou sněhu se ale všude daly tušit stopy lovců vlků. Nanny na mou otázku neodpověděla, jen se usmála.

Z osady brzy zbylo jen několik tenkých střešek kouře v dálce. Asi za hodinu jsem začala v hlubokém sněhu rozeznávat pár malých šedých chatek. Patřily Nanny. Postavila si je z naplaveného dřeva, které našla na břehu. Na ledovém moři ztroskotávala spousta lodí a pro ty, co potřebovali prkna, bylo nejjednodušší najít vyplavené části potopených plavidel. Chaty vypadaly smutně, stály nakřivo a venku měla Nanny napnutý provaz, hrozně zvláštním způsobem.

Táhl se z úzkého okénka v jedné z chat k tyči zapíchnuté do sněhu.

„Nezmrzne ti prádlo, když ho tam pověšíš?“ zeptala jsem se, ale ona se zase jen tak zvláštně zasmála a postavila sánky stranou. Pak zvedla pár hadrů, které na nich ležely, a pod nimi se objevila puška. Nanny ji sebrala, otevřela dveře jedné z chat a já šla za ní.

První, čeho jsem si uvnitř všimla, byla ohromná bílá kožešina na podlaze a další na prýčně. Třetí visela na zdi a vedle ní byla ještě jedna puška.

„Ty... ty umíš střílet?“ zeptala jsem se překvapeně.

Nanny přiložila na malé ohniště pár polínek. Obrátila se, ve světlých očích jí zájiskřilo.

„Samozřejmě že umím,“ odpověděla.

„Ale...“ začala jsem, pak jsem ale nevěděla, jak pokračovat.

Nanny sebrala hrnec a vyšla ven. Když se vrátila, byl hrnec plný sněhu. Pověsila ho na řetěz nad ohněm, otevřela truhlu a vytáhla z ní několik kusů masa.

Hodila je do hrnce se špetkou soli, do polévky z vlčího masa se toho stejně víc nedává.

Celou dobu jsem postávala opodál a mlčela. Nechtěla jsem si sedat na kožešinu, i když byla určitě měkoučká, a ať si nemyslí, že budu jíst vývar a maso! Ale můj žaludek volal po jídle. Bylo už dlouho po době, kdy se večerí.

„Ty nechceš?“ zeptala se Nanny, když nám oběma nalila.

Zavrtěla jsem hlavou.

Nanny se posadila a pustila se do jídla. Musela důkladně žvýkat, maso bylo asi tuhé.

„Já myslím, že vlci by se střílet neměli,“ řekla jsem.

Pak bylo zase ticho. Bylo slyšet jen žvýkání Nanny: křupnutí, když jí mezi zuby uvízla šlachy, a srkání vývaru.

Tak hrozně se mi svíral žaludek! Měla jsem pocit, že mám hlavu úplně prázdnou, točila se mi a ve spáncích mi tepalo.

„Ale... ale maminky nestřílíš, že ne?“ řekla jsem.

„Cože?“ podívala se Nanny.

„Že nikdy nestřílíš vlčí maminky?“ vyhrkla jsem. „Že ty, co mají mladé, necháš být?“

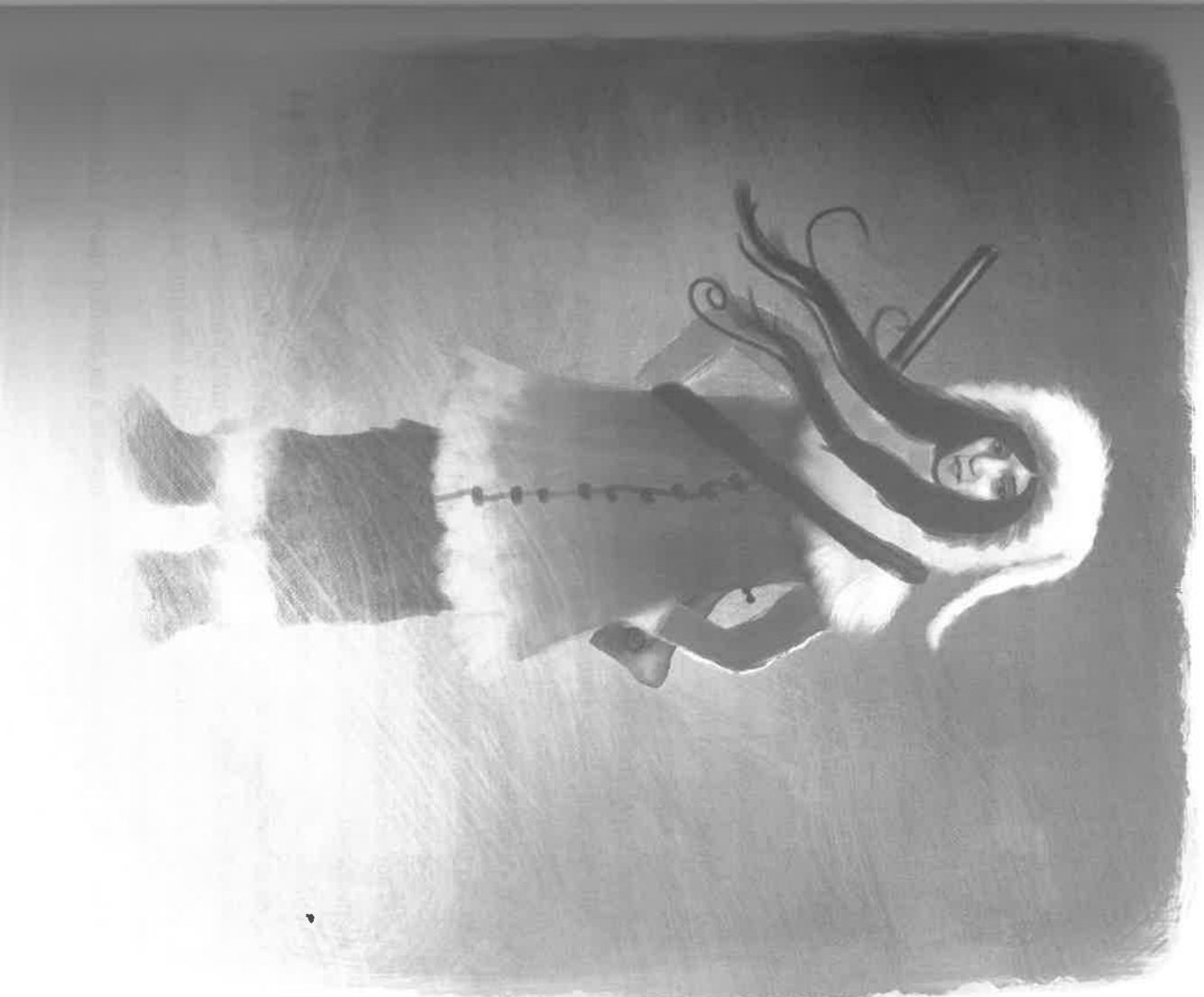
Nanny si utřela pusy palcem, olízla si ho a odstrčila misku.

„Zastřelím každého vlka, kterého uvidím,“ řekla, pak sebrala kus syrového masa z kýty a vyšla ven. Nastal večer.

Náhle za mými zády něco zarachotilo a já nadskočila, protože jsem věděla, že jsem v chatce sama. Když jsem se rozhlédla, zjistila jsem, že rachotí několik plechovek uvázaných na provaze. Provaz sem vedl zvenčí okénkem ve zdi chaty ano, určité to byla ta šňůra na prádlo, které jsem si předtím všimla.

Nanny se vrátila. Vzala jednu pušku, nabila ji kulkami, které uchovávala v krabici na polici, pak ji postavila k okénku a lehla si na prýčnu.

„Teď buď zticha,“ řekla – jako bych od chvilky, kdy jsme se setkaly, nezavřela pusy! Pak usnula. Připadala jsem si hrozně hloupě, jak jsem tam tak stála a klepala se zimou – zatímco ona, cizí žena v kožených kalhotách, pochruipovala na prýčně.

Uplynulo několik hodin. Aspoň myslím. Byla jsem tak unavená a hladová, že jsem stěží dokázala přemýšlet. Vedle ohniště stál hrnec. Jídlo asi už vystydlo, ale pořád jsem cítila, jak voní. Skoro jsem v ústech cítila jeho chuť, jak mi vývar stéká do krku a zaplňuje bolavou díru v žaludku.

Když si vezmu jen jeden kousek masa, ona si toho určitě nevšimne. Že ne? Jediný kousíček.

Abych poznala, jak doopravdy chutná.

Neslyšně jsem přešla po podlaze. Byla tma, olejová lampička už dohořívala. Vylouhila jsem naběračkou trochu masa, nacpala si ho do pusy a začala žvýkat. Pak ještě jeden, pak další – a nakonec jsem si přiložila hrnec k ústům a chtěla se napít hustého vývaru, a vtom se to stalo! Za střílnou ve stěně něco zarachotilo a já se tak vyděsila, že jsem hrnec upustila. V tu chvíli Nanny vyskočila a vrhla se k pušce.

Ozval se výstřel. Objala jsem si pažemi hlavu a skulila se na zem, srdce mi bušilo tak prudce, až jsem si myslela, že mi praskne hrudní koš. Nanny dolila do lampičky olej a v chatrči bylo hned světleji.

Znovu nabila pušku, vzala ji do jedné ruky a do druhé lampičku. Pak vyšla ven. Na mě se ani nepodívala.

Bizy se ale vrátila. Na chvíli se zastavila ve dveřích.

„Předpokládám, že máš radost, že jsem se netrefila,“ řekla. Pohlédla na hrnec na podlaze. „Nebo jsi na střílení vlků změnila názor?“

Mlčela jsem. Pak jsem sebrala hrnec a myslím, že Nanny si nevšimla, že jsem to, co z vývaru šlo nabrat rukama, shrábla ze země a vypila. Vlčí kožešina na zemi byla také politá vývarem, ale s tím jsem nic udělat nemohla.

„Můžeš si za to sama,“ řekla pak Nanny a hodila kožešinu na prýčnu vedle svojí. „Já v té břече spát nebudu.“

Pak vyšla ještě jednou ven z chatrče s masem a za chvíli znovu zarachotily plechovky.

Vynález se jmenoval Signál. Nanny na to přišla sama. Provoz, který se táhl z okénka k té tyči zapíchnuté do sněhu, totiž nebyla žádná šňůra na prádlo. Na tyč Nanny připevňovala maso.

A když jeho vůně přilákala vlka a on začal žrát, provaz se pohnul a plechovky zarachotily. V tu chvíli Nanny poznala, že musí rychle vyběhnout ven s puškou. Ale i když byla rychlá, stávalo se samozřejmě, že se netrefila, hlavně v noci, kdy svítily jen hvězdy. Přesto měla venku v zásobárně tolik vlčího masa, že by ho sama nikdy nedokázala sníst. Nanny sem přišla před několika lety z Bílého ostrova za štěstím jako mnoho jiných. Říkala, že na Vlčích ostrovech se moc dětí nerodí. Ale o to víc jich umírá.

Když Nanny upravila Signál, vrátila se a lehla si. To už jsem byla zalezlá pod kožešinou. Přestože byla mokrá a mastná, příjemně hřála. Voněla pronikavým, kořeným zvířecím pachem, zvláštěně svěžím. Právě tak předtím voněl vlk, když se proháněl po pláních a netušil, že svět může být plný zla a nebezpečný. A možná měl s sebou malé vlčátko, které kolem něj poskakovalo.

Co by tomu asi řekl tatínek, uvažovala jsem. Že ležím pod vlčí kožešinou u ženské, která má tolik masa, že ho ani nestačí sníst. Tatínek si dával záležet na tom, aby si od přírody bral jen tolik, kolik potřebuje. Jinak by to byla chamtivost, tvrdil.

Nakonec mě přemohla únava. Ležely jsme s Nanny nohama proti sobě a poslední, co mě napadlo, než jsem usnula, bylo, jak mě těší, že je dnes ze všech dní v roce právě ten den, kdy má Nanny na nohou nové ponožky.

Jak jsem střelila

U Nanny se nedalo ani pomyslet na to, že by si člověk stáhl ponožky. Pocho-pila jsem to druhý den ráno, když jsem vstala. Oheň v ohništi už dávno vyhasl a podlaha byla stlučená tak mizerně, že na několika místech bylo vidět zem pod chatou.

Nějakým zvláštním způsobem jsme si dnes už nepřipadaly tak cizí. Ne, skoro jsem měla pocit, že tu bydlím. A když Nanny uvařila k snídani vlíčí maso, nevrh-la jsem se na misku nijak nadšeně, ale už pro mě bylo snazší ji přijmout.

Venku zuřila sněhová bouře, vločky byly velké jako palčáky. Nanny neměla v chýši okna, ale střelnami bylo trochu vidět ven. Dveře jsme otvíraly, jen když to bylo nezbytně nutné. Připadalo mi, že vedeme v chýši podivně nečinný život. Sedíme v ní jako mořský had ve své díře a čekáme, až kolem popluje koříst, zatoulá se nám přímo do tlamy a pak – prásk! Potom jste sežvýkali tu trochu, co jste potřebovali, a zbytek vyplivli. Ano, kolem místa, kde se schovávala Nanny s otevřeným chřtánem, se válely hromady koster. Ale zakrývaly je stále nové a nové závěje, takže jste na ně nemuseli myslet, když se vám nechtělo.

Nanny řekla, skoro jako by uhodla, na co myslím: „Copak ti to tu připadá tak hrozné? Střilet vlky?“

Podala mi hrnek horké vody. Vzala jsem si ho a obemkla ho prsty, cítila jsem, jak mi horko proniká do kůže. Pak jsem přitiskla rty k okraji, foukla a usrkla.

„Musíš jich střilet tolik?“ zeptala jsem se.

Zasmála se. Ne proto, že by byla zlá, aspoň myslím, ale stejně jsem si kvůli ní najednou připadala hloupě.

Měla krátké zuby, s velkými mezerami.

„Právě o to přece jde, zastřelit jich co nejvíc,“ odpovéděla.

„Ale... proč? Vždyť stačí opatřit si jen tolik masa, aby ses najedla. A vlačka bys mohla nechat na pokoji...“

„Právě vlačata chci ze všeho nejvíc,“ přerušila mě Nanny. „Každý večer, když tu ležím potmě, doufám, že se do toho kusu masa venku zakousne matka s mláďa-ty. Kdybys tušila, kolik dostanu za živé vlče.“

Vstala a sundala z police dřevěnou truhličku. Pak se posadila vedle mě na pryčnu a zvedla víko.

Uvnitř byly peníze. Spousta mincí, truhlička byla skoro plná. A byly to velké mince, žádné drobné. Nanny hrábla dovnitř.

„Tohle všechno byli vlci,“ řekla. „Vlci, které jsem prodala obchodníkům v přístavu. A ti je prodávají dál námořníkům. Námořníci je odvezou daleko, pře-daleko. Na velké ostrovy, kde žijí bohatí lidé, kteří chtějí mít na podlaze bílé kožešiny a do saní zapřažené vlíčí spřežení.“

Pak truhličku zase zavřela.

„Všichni se snaží nějak přežít,“ dodala. „Vlci, a já taky.“

Vzdychla a vykoukla střelnou ven.

„Copak to nikdy nepřestane?“ zahučela.

Mluvila o sněhové bouři. Už trvala celé hodiny a výhled se změnil v bílou lep-kavou vířící zmrzut. Nanny nevyšla ven zkontrolovat signál, chtěla počkat, až pře-stane sněžit. Jak ale plynul čas, byla stále netrpělivější.

Plechovky se ani nepohnuly, mlčely na konci provazu a ona začala přecházet sem a tam a neklidně mručet. Maso určitě spadlo z tyče, prohlásila. Ano, skoro jako by cítila, že se uvolnilo a leží ve sněhu, že už ho všechno zhlit nějaký vlk a našťuraný a spokojený utekl pryč.

Náhle se vrhla k pušce, hmatla po ní a skočila ke dveřím.

„Půjdu tam i tak,“ vyhrkla. Musela se do dveří opřít celou vahou, byly zasypa-né čerstvě napadlým sněhem.

Zavřela jsem za ní. Pak jsem se postavila ke střelně a dívala se ven, ale v bílé chumelenici jsem ji vůbec neviděla.

Ted jsem slyšela, jaké ticho panuje tady, daleko od lidí. Jen v ohništi to malíč-ko praskalo, nic víc. Sněhové vločky, které se sypaly venku, nesyšně dopadaly na měkký přítkrov, nekvilél tam vítr a nelomcoval střechou chaty.

Ale úplně ticho přece jen nebylo. Náhle jsem uslyšela tupý, temný zvuk, jako když někdo táhne po podlaze těžký kus nábytku. Přicházel zvenčí, z vánice.

„Sirii!“

To křičela Nanny. Hlas měla zdušený hrůzou. Pak se zajíkla a já uslyšela něco, z čeho mi ztuhla v žilách krev: kňučivé vyštěknutí!

Vrhla jsem se ke dveřím, ale potom jsem se otočila a sebrala pušku, která visela na stěně. Hmátla jsem po krabice s kulkami a vyřítila se ven.

Zapadla jsem až po kolena do sněhu, ztratila rovnováhu a upustila pušku. Pak jsem ji zase vylovala a rozhlédla se kolem sebe. Všechno bylo bílé. Bílé, hus-té a vlhké, sněhové vločky se mi lepily na řasy, neviděla jsem kolem sebe nic než bílo.

„Kde jsi?“ zajčela jsem.

„Tady!“

Začala jsem se brodit směrem, odkud se ozval Nannin hlas, ale pak jsem zaváhala.

„Kde? Zavolej na mě!“ vykřikla jsem.

„U tyče!“ zařvala Nanny. „Pospěš si!“

U tyče, samozřejmě. Hned jsem věděla, co mám dělat. Utíkala jsem zpátky k chatě a brodila se podél stěny do míst, kde byla střelna. Krabici s kulkami jsem strčila do kapsy, jednou rukou jsem sevřela provaz, druhou jsem svírala pušku a klopýtala jsem k tyči. Provaz byl skoro deset metrů dlouhý, to mi Nanny předtím říkala, a urazit tuhle vzdálenost hlubokým sněhem trvá dlouho. Srdce mi bušilo hrůzou, hrůzou z vlka, o němž jsem věděla, že tam je, hrůzou, že se na mě vrhne s otevřenou tlamou, hrůzou, že mi roztrhá břicho, ale ze všeho nejvíc hrůzou, že budu zase sama. Kdyby vlk zabil Nanny a mě nechal být, budu zase sama, a proto jsem se snažila postupovat co nejrychleji, v jedné ruce mě páli provaz a v druhé studená hlaveň pušky.

Náhle jsem ve vánici zahlédla obrys bílého hřbetu.

„Ta-tady jsem!“ vykřikla jsem, asi na vlka, i když to zní hloupě. „Mám pušku!“ „Střilej!“ zajčela Nanny.

Vlk se otočil, hledal mě. Když mě uviděl, na chvíli se zarazil a věřil, aby zjistil, co jsem zač. Napadlo mě, že jeho tělo je sice veliké, ale vychrtlé. Pak vlk ohnul pysky, vycenil zuby a já sebou škubla a hmátla po plechové krabici v kapse.

Vytáhla jsem kulku a nacpala ji do ústí pušky, krabice se hned pokryla padajícími vložkami. Když jsem ji chtěla zavřít, zapotácela jsem se a skoro všechny kulky vypadly, zůstaly tam jen dvě. Vlk se pustil směrem ke mně. Byl ohromný, přišerň a špičáky měl tak dlouhé, že by mě jimi jistě dokázal prokousnout skrz naskrz. Zamířila jsem. Ano, teď jsem ho chtěla zabít, protože jsem ho nenáviděla. Všechny svaly v těle jsem měla stažené hrůzou, žaludek se mi nezáleželo do krku a já viděla, jak studený má pohled. Tomuhle vlkovi na mně nezáleželo ani v nejmenším, bylo mu úplně jedno, že jsem v přístavu plakala kvůli malému vlkovi. Ne, bylo to tak, jak říkala Nanny, každý se snaží jen o jedno – aby přežil.

Stiskla jsem spoušť, ozval se výstřel, puška sebou škubla a bolestivě mi narazila do ramene. Netrefila jsem se. Vlk sebou však trhl, nahnbl záda, kus uskočil, pak se zastavil a znovu se ke mně začal přibližovat. Vyděsila ho rána a zápach střelného prachu. V tu chvíli jsem se rozhodla. Znovu jsem pušku nabila, ale zvedla jsem hlaveň k obloze – a ještě jednou jsem vystřelila. Vlk se obrátil a utekl ještě o kus dál. Pak se zastavil a podíval se na mě.

Skoro jako by věděl, že krabice už je skoro prázdná, jako by ho zajímalo, jak chci použít poslední kulku.

Když jsem pušku nabila, paže se mi třásly, jako by mi puška žila v rukou vlastním životem. Mrskala sebou jako ryba právě vytážená z vody. Chvilí jsem mířila na vlka, chvíli do vzduchu a nevěděla jsem, jak se mám zachovat. Vlk si mě prohlížel zvláštníma, studenýma očima. Otálel. Nanny na mě křičela, abych ho zastřelila, ale chumelení tlumilo všechny zvuky a ona mi připadala skoro neslučitelná. Jediné, co bylo skutečné, byl vlk přede mnou. Asi se zastavil čas, aspoň myslím, klidně mohla uplynout celá léta.

Pak sebou vlk trhl a utekl pryč. Utíkal stále dál do toho mléčně bílého světa a za chvíli zmizel. Vystřelila jsem poslední ránu do vzduchu a podívala se za ním. Byl pryč.

Kdo se hodí na lovce

Chvilí trvalo, než se Nanny dobrodila sněhem až ke mně. Oči měla vlhké a ústa stále ještě stažená do vyděšeného úšklebku.

„Je po něm?“ zeptala se.

Zavrtěla jsem hlavou. Rychle jsme došly podél provazu zpátky do chaty, a když jsme byly uvnitř, společnými silami jsme přibouchly dveře. Nanny pečlivě zastříčila závoru.

Třásla jsem se tolik, že jsem se sotva dokázala udržet na nohou. Nanny přiložila do kamen další polínka a já došla k prýčně a posadila se. Oheň začal plápolat. Studené, krvavě rudé ruce mě bolely a píchalo v nich, jak se do nich vracelo teplo. Nanny přišla ke mně a posadila se také.

„Objevil se úplně neslyšně,“ řekla. „Chtěla jsem se jen podívat, jestli tam pořád je ten kus masa, chtěla jsem z něj oklepat sníl a... najednou tam stál jako by ho někdo přičaroval. Chtěla jsem ho zastřílet, ale ztratila jsem pušku. Zmizela ve sněhu.“

Schovala obličej v dlaních a dlouho seděla mlčky, slyšela jsem jen její těžké oddechování. Pak syčivě vydechla nosem a dlouze se na mě zahleděla.

„Zachovala ses odvážně,“ řekla po chvíli. „Odvážněji než mnozí muži, kteří sem přijdou a myslí si, že postavit se bílému vlkovi není nic těžkého.“

V tu chvíli jako by mi něco vzkypělo v prsou a vyvalila se z nich vlna nezadržitelného pláče.

„Vůbec jsem nebyla odvážná!“ vykřikla jsem. „Měla jsem strach! Takový strach jako nikdy v životě!“

Nanny mě pohládila po zádech.

„No tak,“ utěšovala mě. „Už je po všem. Už nemusíš plakat.“

Já ale plakala pořád dál, plakala jsem a plakala, připadalo mi, že snad nikdy nepřestanu! Dlouho jsme tam seděly, já jsem vzlykala a Nanny měla ruku

na mých zádech. Několikrát se mě pokusila utěšit, ale nešlo to. Nakonec se důkladně zamyslela a řekla: „Přestaneš plakat, když ti budu vyprávět veselou historčku?“

„Já nevím,“ popotáhla jsem. „Asi jo.“

Nanny ještě chvíliku uvažovala a pak se rozhodla, že mi poví příběh z Vlčích ostrovů, který si vyslechla krátce poté, co sem přišla, a který ji pokaždé rozveselí, když pro ni všechno bylo ještě nezvyklé a nové. Bylo to takhle:

Hlupák a Nikdo si koupili pušku a chtěli se naučit střílet. Nikdo měl začít. Vzal pušku, vystřílel, ale kulka se odrazila a trefila ho do čela. Nikdo spadl na zem. Hlupák utíkal do osady, kde seděli v hospodě lovci. Nikdo už není naživu! křičel. Tak to s tím stejně nic neuděláme, odpověděli lovci. Copak vy mě neslyšíte? Nikdo už není naživu! křičel Hlupák. Mrtvé vzkřísit nedokážeme, vrtěli hlavou lovci. Pomozte mi přece, Nikdo už není naživu! volal zoufale muž. Lovci se na něj podívali a řekli: Ty jsi ale hlupák, co? Ano, jsem, odpověděl Hlupák.

Když Nanny dovyprávěla, dala se do smíchu. A i já jsem ucítila, jak se mi kdesi hluboko v těle probouzí smích. Jako když se v hrnci na ohni začne vařit voda. Nejdřív pomalu a opatrně, že si toho skoro nevšimnete – a pak se ze dna zvedne první řetízek drobných vzduchových korálků, je jich stále víc a víc a nakonec se povrch zpění velkými šťastnými bublinami a nemá to konce. Ta historčka byla sice dost přihlouplá, ale stejně jsem se dala do smíchu – bylo totiž neuvěřitelně příjemné cítit, jak mi strach proudí pryč z těla, a vědět, že dneska neumřu.

Nanny si otřela z koutků očí slzy. Pak se na mě znovu dlouze zahleděla.

„Říkej si, co chceš,“ prohlásila. „Já myslím, že se na tohle hodíš. Jsem ráda, že mám v chatě společnost.“

Pak vstala a vykoukla střílnou ven. Konečně přestalo sněžit. Vzduchem poletovalo jen několik posledních vloček, trochu ztraceně, jako by přemýšlely, kam zmizelo jejich hejno.

„Půjdu se podívat po pušce,“ řekla.

„Ztratila jsem kulky,” přiznala jsem. Nanny mávla rukou. Prý má takových krabiček ještě spoustu. Odsunula závoru a otevřela dveře. Oblouha byla pořád světle šedá, ale už bylo vidět do dálky. Už bylo možné bezpečně vyjít ven. Když za sebou zavřela dveře, zůstala jsem sedět na prýčně a přemýšlela o tom, co řekla. Mohla bych se naučit střílet? Být jako Nanny? Stát se lovkyní?

Vstala jsem a začala přecházet po podlaze sem a tam. Představovala jsem si, že je to moje chata, moje věci. Zastavila jsem se před kožšinou napjatou na stěně, pohladila jsem hustou bílou srst. Co kdybych takového vlka zastřítila a stáhla já? A měla truhličku plnou peněz? Co kdybych se do Modrého zálivu vrátila tak bohatá, že by...

Ne. Domů bych se nikdy vrátit nemohla. Ale vypravila bych se jinam, na místa, kde mají ulice vydlážděné kameny. Mohla bych si koupit šaty. Co když se Fredrik mylil, když říkal, že zapomenout se nedá? Co když je to opravdu tak, že když skutečně chcete, sněhulky, sestřičky i doly vám v paměti úplně vyblednou?

Dveře se znovu otevřely. Nanny našla pušku. Usmála se na mě. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, že ještě pořád stojím u kožšiny a hladím ji. Uculkla jsem a schovala ruku do kapsy.

„Vlci kožšina na stěně,” řekla Nanny a v chladných očích se jí zabýsklo. „Takovou by chtěla mít spousta lidí.”

Nevím, co do mě v tu chvíli vjelo. Od okamžiku, co jsem opustila domov, jsem si na to ani nevzpomněla, ale teď jsem otevřela ústa a vyšla z nich slova: „Jestli-pak víš, co máme na zdi doma v Modrém zálivu?”

Nanny na mě zvědavě pohlédla.

„Ploutev mořské panny,” řekla jsem a cítila, jak se mi plíce naplňují vzduchem a košile se mi napíná na prsou.

Nanny se zase zasmála, jako bych říkala hlouposti.

„Vlastně,” opravila jsem se, „jen kousíček.”

„Kdo ti něco takového namluvil?” řekla Nanny.

Posadila se na prýčnu a začala prohlížet pušku.

„Nikdo mi nic nenamluvil, visí tam,” opáčila jsem. „Sama jsem kolem dokola přilepila kamínky, to bys koukala.”

Přikývla, stále s úsměvem.

„Jednou se tatínkovi chytla do sítě,” pokračovala jsem. „Byla malíčká.”

Vtom si Nanny položila pušku na kolena, podívala se mi přímo do očí a řekla: „Siri, mořské panny neexistují.“

Zasmála jsem se. Konečně mluví pro změnu hlouposti Nanny a ne já.

„A odkud se vzal ten kousek ploutve, když neexistují?“ namítla jsem. „Chichi, to tě nenapadlo.“

„Tatínek si z tebe asi vystřílel,“ odpověděla Nanny téměř podrážděně. „Čopak to nechápeš?“

„To si teda nevystřílel, byla jsem u toho, když přistál a vyprávěl o tom. Nedělal si legraci.“

Nanny vzdychla a obrátila oči v sloup. Opřela jsem si ruce v bok.

„Já vím nejlíp, jestli si ze mě můj tatínek dělá legraci, nebo ne!“ vykřikla jsem.

„Tak prostě nemá všech pět pohromadě,“ zahučela Nanny.

„Cože?“ zajčela jsem.

„Možná si z tebe vystřílel nechtěl, co já vím,“ pokračovala Nanny. „Ale jednu věc vím docela jistě, a sice že mořské panny nejsou něco jako ryby, ptáci nebo vlci. Takže jestli tvůj tatínek přistál a vážně tvrdil, že nějakou viděl, nemá všech pět pohromadě. To ti musí být jasné, nebudeme se přece kvůli tomu hádat.“

Dál se zabývala puškou a já sledovala, s jakou láskou čistí hlaveň, jak pečlivě vyfukuje ze zámků rozpuštěný sníl. Ne, nikdy nepřipustím, že můj tatínek nemá všech pět pohromadě. Jestli tu někdo nemá všech pět pohromadě, jsem to já. Sním o tom, že se naučím střílet. Během jediného dne jsem se proměnila v něco, čím jsem vůbec nebyla, v něco, čím byla ona, Nanny, která pečovala o pušku, jako by to bylo její dítě. Náhle jsem věděla, že netrpělivost, s níž čekala, až sněhová bouře skončí, nebylo nic jiného než ohavná, žíravá Chamitivost.

„Nikdy s tebou střílet nebudu,“ prohlásila jsem.

„Hm,“ odpověděla a ani nevzhledla.

Nepokračovala jsem hned, nejdřív jsem si to pořádně srovnala v hlavě, než jsem řekla: „Když lovíš vlky pro peníze, nejsi o nic lepší než Bělohlav. Jste úplně stejní.“

Nancy vyskočila tak prudce, až jsem sebou škubla. Obličej měla napjatý hněvem a oči vytrěštěné.

„Okamžitě to odvolej!“

„Ne! Nikdy to neodvolám, protože je to pravda!“

„Je velký rozdíl v tom, jestli pronásleduješ kvůli penězům vlky, nebo lidi!“

„Ale ten rozdíl si vymysleli sami lidi!“ zajčela jsem. Pak jsem sebrala kabátek, rukavice a čepici a vyřítla jsem se ven.

Lodka jménem Sépie

„Siri!“

Nanny za mnou volala, ale já jsem se neotočila, jen jsem se dál brodila vysokými závěsemi nově napadaného sněhu. Nanny si myslí, že mezi lidmi a zvířaty je rozdíl. Ale neuvědomuje si, že nedávno stála dvě zvířata jako kořist ve vánici a třásla se smrtelnou hrůzou, a v tom okamžiku žádný rozdíl neexistoval. A co to malé zvířátko, které mi vzal Bělohav? Za tím pojedu! Ano, v tu chvíli jsem pochopila, že musím dál. Určitě ještě dnes najdu další loď, která mě vezme s sebou.

A když v přístavu nebude žádná, která by plula přímo do Plachet, třeba mě nějaká sveze jen kousek. Na půl cesty nebo tak. Občas zkrátka musíte sešít přehoz ze spousty malíčkových kousíčků!

Nanny na mě ještě několikrát zavolala, ale cítila jsem, že spíš jenom proto, aby měla čisté svědomí. A já si o tom jejím starém smradlavém svědomí nemyslela nic dobrého. Jen ať ho klidně sváže do balíku a prodá nějakému obchodníkovi v osadě!

Nakonec to vzdala a já se znovu ocitla docela sama v tichu. Sníl mi vníkal do vysokých bot. Čekal mě ještě velký kus cesty a ucítila jsem, jak mi do těla znovu začíná prosakovat strach. Vyčáslilo se a viditelnost byla dobrá, ale pláně byly bílé a vlci také.

Najednou jsem se prudce otočila. Někdo je hned za mnou!

Nic. Prázdko. Jen jsem si to namlouvala.

Ale co tamhle, za tím pahorkem v dálce? Zastavila jsem se a zahleděla se tam, ale nepřihnal se ke mně žádný vlk a z tlamy mu nekapaly sliny. Kolem se nenesl štěkot. Všude bylo ticho.

Šla jsem pořád dál a celou dobu jsem měla pocit, že v mé blízkosti je nějaký netvor. Nakonec jsem se dala do kľusu, brodila jsem se sněhem, klopýřala a byla

jsem celá zbrocená potem. Kouř z komínů osady v dálce připomínal tenké mlčky, ale jak jsem se brodila sněhem vpřed, stále se zvětšoval a nakonec jsem ucítila jeho pach. A vzápětí jsem se ocitla na ušlapané tvrdé ulici.

Bylo pozdě odpoledne. Obchodníci už zavírali malíčké šedé krámký a na obloze se vznášel soumrak. Šla jsem rovnou do přístavu a první, koho jsem uviděla, byl tlustý dědek z přístavní kanceláře. Stál na schodech a pozoroval dva ošumělé chaplíky, kteří se potloukali kolem rybářských lodí. Sice jsem ho nesnášela tolik, že už bych ho nejradši v životě neviděla, ale vzchopila jsem se a pustila se přímo ke schodům.

Zakašlala jsem, aby si mě všiml, ale on pořád upřeně zíral na ty dva.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem.

Krátce na mě pohlédl a místo odpovědi něco zabručel.

„Chtěla bych se zeptat, kdy vyplouvá další loď na Ledové moře,“ řekla jsem.

„Hej, vy tam!“ zařval dědek. Muži na molu se zarazili a podívali se na něj. „Jestli vám žádná z těch lodí nepatří, tak koukejte zmizet!“

Jeden z mužů, holohlavý skrček, rozhodil rukama.

„Copak už si nesmíme ani prohlížet rybářské čluny?“ vykřikl. Měl pronikavý, protivný hlas.

Dědek se uchechtl.

„Jako byste vy dva byli nějací rybáři! Já poznám neplechu na první pohled.“

Koukejte zmizet, říkám vám!“

Holohlavec se zatvářil, jako by se chtěl začít hádat, ale ten druhý, dlouhováš, s s plnovousem, mu něco řekl a oba zamířili pryč.

Dědek se za nimi zamračene díval, a teprve když odešli ulicí, pohlédl na mě a důkladně si mě změřil.

„Tak co je?“ zavřel.

„Chtěla jsem se zeptat, kdy vypluje na moře další loď,“ opakovala jsem a ukázala k velkému molu, kde stále ještě kotvil ohromný, nádherný Medvěd.

Dědek z přístavní kanceláře vzdychl.

„Netřkal ti Urström, abys ty nesmysly pustila z hlavy?“

„Zeptat se snad můžu,“ zahučela jsem.

Dědek se na mě chladně podíval.

„Odtud už žádná loď neodpluje až do jara,“ řekl. „Jestli chceš na moře, budeš muset plavat.“

„Ale co Medvěd...“ začala jsem, ale dědek mě přerušil.

„Medvěd je naše loď a přes zimu zůstává tady. Už je ti to jasné?“

S těmi slovy se otočil na podpatku a zmizel v kanceláři. Rozhodně to nebyl člověk, kterého by zajímalo, co bude dál s opuštěným dítětem.

Šla jsem pryč. Na hlavní ulici byly už skoro všechny krámký zavřené. Nějaký muž otevřel okno a vyhlí z něho nočník, jiný se snažil kopáním odtrhnout od země přimrzlé saně.

Nikdo se na mě nedíval. Nikoho nenapadlo se mě zeptat, co tam dělám a jestli nepotřebuju pomoc. Jediný, kdo se zeptal, byla Nanny. A od té jsem utekla. Žaludek se mi svíral neklidem stále víc a víc. Neměla jsem se kam vrtnout a za chvíli se na Vlčí ostrovy snese jako černý příkrov noc. Na nebi už se objevila několik hvězd. Co mám dělat?

Vtom jsem zaslechla tiché hlasy. Natáhla jsem krk a uviděla, že jsou to holohlavec z vousáč z přístavu. Zastavili se o koušek dál v uličce a odložili svá zavazadla, ale mě si nevšimli. Právě jsem chtěla zmizet, protože se mi nějak nezdálo, ale pak jsem zaslechla, o čem se baví, a v tu chvíli jsem zůstala stát jako zamenělá!

„Pořád nevím, jestli je to dobrý nápad,“ hučel vousáč. „Paktovat se s Bělohlavem.“

„Máš snad nějaký lepší?“ odsekl holohlavec.

„Asi ne,“ odpověděl vousáč. „Ale připadá mi, že pracovat pro někoho takovýho je pěkná hloupost. Co se stane, když posádku zajmou? Co udělají s piráty?“

Schovala jsem se za hromadu dřeva u stěny jednoho domku, myslím, že to bylo několik vysloužilých beden. Byla jsem od mužů necelé čtyři metry a dohře jsem je viděla i slyšela.

„Kdo jako?“ ušklíbl se holohlavec. „Na celém Ledovém moři není jediný člověk, který by se pouštěl za piráty.“

„Hm,“ udělal vousáč. Zaváhal, asi ještě přemýšlel. Pak vzdychl. „Nepočkáme aspoň? Ten dědek bude určitě někde hlídat, jestli se nevrátíme.“

„Odjedeme dneska v noci,“ prohlásil holohlavec rozhodně. „Čím dřív vyrazíme, tím líp.“

„Já pořád nevím,“ váhal vousáč. „Už nevyplouvají ani velké lodě, a ty chceš přeplovat moře v rybářském člunu!“

„Když nechceš prožít život jako ubohý chudák, musíš dát něco v sázku,“ odsekl holohlavec. „Kdo se dá najmout na Bělohlavovu loď, neuvěřitelně zbohatne! Copak nevíš, že svojí posádce dovoluje, aby si nechala všechny cennosti?“

On sám z toho nic nechce!“

Vousáč se uchechl.

„Něco určitě bude.“

„No jasné,“ odušil holohlavec trochu ledabyle. „Ale odkdy se zajímáš o to, jestli někdo pošle pár dětí pracovat do dolu? Já jsem to taky neměl lehký, když jsem byl kluk. Když povane příznivý vítr, za dva tři dny jsme v Plachtách.“

„A když ne...“

„Přestaň už s těma zbabělýmima žvástama!“ zařval holohlavec. Sundal si rukavici a vyjlovil přívěsek, který měl zavěšený pod kabátem. Natáhla jsem krk. Byl to Mořský had. Úplně nový. Když nosíte na krku Mořského hada, prý vás to chrání před neštěstím.

Holohlavec sevrhl šperk pevně v pěsti.

„S neštěstím je konec,“ prohlásil.

Hodili si rance na záda a odešli z uličky. Když procházeli kolem hromady dřeva, za kterou jsem byla schovaná, skrčila jsem se, jak nejvíc jsem uměla, a hrůzou jsem se sotva odvažovala dýchat, aby mě neobjevili. Ale muži si mě nevšimli. Rychle kráčeli k přístavu. Vyšel měsíc a v jeho světle jsem je dobře viděla. Hbitě jsem přebíhala ze stínu do stínu a kradla se za nimi, dokud jsme

nedošli k šplouchajícímu moři. Loďka, kterou chtěli ukrást, měla vratiplachtu a byla dost velká, aspoň na to, že to byl obyčejný člun.

Naproti velké přístavní kanceláři bylo skladiště a za ním jsem se schovala, zatímco se ti dva připravovali k odjezdu. Naházeli rance do loďky, ale právě když chtěli skočit dovnitř, ozval se zpoza skladiště řev. Vousáč měl pravdu, dědek si na ně počkal a teď se k nim hnul velkými skoky.

„Honem pryč!“ zasýcel holohlavec a začal škrubat za lana. Ale dědek už byl u něj, chytil ho za kabát a vytáhl ho z loďky.

„Tak takhle je to?“ řval. „Já to tušil! Chcete odplout na cizí lodí! Jen počkejte, až přivedu majitele, ten si s vámi promluví. Určitě vás hodí do moře! To tady totiž s takovou zlodějskou cháskou děláme!“

Holohlavec však nelenil. Vrhł se na dědka, objal mu pažemi ohromné břicho a srazil ho k zemi.

„Přines něco, čím ho svážeme!“ zasýcel a vousáč utíkal do skladiště. Za chvíli ku byl zpátky s provazem. Společně řvoucího, vzteky brunátného dědka zvedli a svázali mu ruce za zády. Pak ho odvedli do skladiště. Teď byl tedy pro změnu uskladený zase on. Asi prožije pěkně studenou noc.

Nastala chvíle, kdy jsem musela rychle jednat. Přeběhla jsem po molu k loďce a skočila do ní.

Zalezla jsem do prostoru pod sedátkem na zádi a zaklapla za sebou víko. Bylo tu dost místa a leželo se mi opravdu příjemně!

Muži se vzápětí vrátili, uvolnili lana a seskočili do loďky. Když ji odstrčili od mola, zahoupala se. Vyráhlí plachty, jeden se posadil na sedátko, pod kterým jsem byla schovaná, a chopil se kormidla. Když vítr napjal plachty a loďka vyrazila vpřed, cítila jsem, jak jsme se začali naklánět, a musela jsem se o něco zapřít, abych se neskutálela stranou a do něčeho nenarazila. Vítr foukal od leviny, což znamenalo, že zeslábně.

„Sépie,“ zaprskal vousáč, zřejmě seděl přímo nade mnou. „Slyšel jsi někdy hloupější jméno pro loď?“

„Co je na něm hloupého?“ divil se holohlavec.

Vousáč nejdřív nedokázal odpovědět, ale když chvilku uvažoval, došel k závěru, že krádež lodíky jménem Sépie jim určitě přinese smůlu. Co může osud přichytat lodi, která se jmenuje stejně jako sépie, která se plazí po mořském dně a je zaručeně prokletá?

Vypluli jsme z přístavu, vlny byly větší a několikrát jsem zaslechla, jak vousáč vzdychá a něco huhlá. A to, co si huhlal, byla vlastně pravda: cesta, na níž jsme se vydali na lodičky jménem Sépie, byl opravdu šílený nápad.

Dřevo

Vzbudila jsem se, když mezerou u vlka dopadl dovnitř tenký paprsek světla. Hučení moře, to nekonečné hučení, které slilo, když jsme se ocitli na hřebeni vlny, a sláblo, když jsme z něj sklouzli, mě uspalo a už se začínalo rozednívat. Byla jsem tak ztuhlá a prochládlá, že mě bolelo celé tělo. Ale neodvažovala jsem se ani pohnout.

Sebestašší zaskřípání dřeva by mohlo způsobit, že muži vyskočí a zvednou vlka sedátka. A co by pak udělali, kdyby mě uviděli?

Vousáč si zřejmě také zdříml, možná se u kormidla střídali. Teď jsem rozhodně slyšela, jak zívá a mručí, jako to někteří lidé dělají, když se probudí. Zeptal se holohlavce, jaký byl vítr, a ten odpověděl, že to nebylo tak hrozné, že pluli po větru směrem na jihozápad. Znělo to, jako by měli mapu Ledového moře.

Ležela jsem pořád dál úplně bez hnutí. Připadalo mi, jako by moje tělo splynulo se Sépií a proměnilo se v ohýbané šedé dřevo. Co když se právě takhle cítíte, když jste lodí? Co když vám každý úder a náraz projíždí trupem jako bolestivý paprsek? Co když si ze všeho nejvíc přejete se protáhnout, uvolnit se z dřevěné kostry a zbavit se toho přišerného věčného pohupování? Být lodí, být uvězněný v jejím tvaru... Nikdy předtím mě nenapadlo, jak hrozné to asi je.

„Mám jít ke kormidlu?“ zeptal se vousáč.

„Ne,“ odpověděl holohlavec.

Pak mlčeli. Za chvíli jsem ale zaslechla, jak si vousáč povzdechl a řekl, že tohle není nic jiného než pokoušení osudu. Vyplout na moře, když všechny velké lodi přestaly jezdit.

„Ty si pořád stěžuješ,“ namítl holohlavec. „Copak k nám osud byl na Vlčích ostrovech milosrdnější?“

Vousáč neodpověděl.

„Tak co?“ nevzdával se holohlavec. „Měli jsme tam víc štěstí?“

„To možná ne, ale rozhodně jsme se nepouštěli do žádných bláznovství.“
„Že ne? A to, co jsme dělali, bláznovství nebylo? Měsíc za měsícem, a pořád nic?“

„Všichni jsou přece na začátku nezkušení...“

„Na začátku? Co to blábolíš? Vždyť jsme celý rok pořád začínali od začátku!“

Hádali se dál a já z jejich hádky pochopila, že rok vousáče a holohlavce na Vlíčích ostrovech byl jeden dlouhý neúspěch. Nezastřelili ani jediné zvířet. Bylo to skoro strašidelné a holohlavec se domníval, že když mu chtěl osud ublížit tolik, že mu nedopřál, aby zastřelil jediného vlka – musí si to vynahradit jinak. Ano, hodlal si to s osudem vyřídit, a proto si pořídil Mořského hada!

Vousáč zamumlal, že podle jeho názoru se osud vyzývá nedě, že je silnější než všichni lidé, vlci a Mořští hadi dohromady.

Holohlavec se místo odpovědi jen zachechtal a pak se nejspíš jeden na druhého našťovali, protože spolu nejméně několik hodin nepromluvili ani slovo. Jediné zvuky vydával vítr a moře. Foukalo čím dál silněji, vlny byly stále divočejší a do lodi chlístalo víc a víc zpěněné vody. Zvedal se mi žaludek, protože jsme se prudece kymáceli na hřebenech vln.

Muži však mlčeli, tvrdohlavě plachtili dál, jako by spolu závodili, kdo z nich dokáže déle neřít: to ale fouká.

Ale nakonec vousáč usoudil, že by měli spustit velkou plachtu.

Ne, řekl holohlavec, on nic spouštět nechce.

Vousáčovi se to nelíbilo a chtěl, aby plachtu rozhodně stáhli, jen trošku, myslí si, že nemá cenu loďku tak namáhat, když s ní neumějí tolik zacházet.

Holohlavec to odmítl, protože toužil plout vpřed, ano, už příliš dlouho dovolal tomu pitomému osudu, aby řídil jeho i jeho život, a něeho se nebál.

Pak začal vousáč asi přece jen spouštět velkou plachtu, protože holohlavec ho najednou okřikl, aby toho nechal. Strhla se další hádka. Vousáč řval, že holohlavec je oba pošle ke dnu, a holohlavec křičel, že kdyby bylo po vousáčovu, prostě by spustili všechny plachty a nechali by osud, aby je hnál, kam se mu zachce. Vítr byl pořád silnější a já se bála, ležela jsem ve tmě a poslouchala ten

řev, řev mužů, řev větru a řev vln. Voda narážela do trupu lodi, skoro jako by do něj bušila stovkami pěstí, jako by chtěla říct: pusťte mě dovnitř!

Uprostřed všeho toho řevu jsem uslyšela zapraskání a pak něco spadlo do vody. Sépie, která se tak dlouho nakláněla stále na stejnou stranu, se prudece zakymácela a já se náhle překulila a uhodila se do hlavy. Muži zoufale kleli, holohlavec ječel na vousáče, aby uvolnil plachtu, a já slyšela, jak ve vzduchu praská plachtovina.

Utrhl se zvedák na plachtu, ano, to se stalo, a plachta spadla do vody. Vousáč se asi vrhl k zábradlí, aby ji zachytil, holohlavec celou dobu křičel a do lodi se illo pořád víc a víc vody.

„Žalije nás to!“ řval holohlavec. „Udělej vlečnou kotvu!“

Vlečná kotva je věc, která se hází do vody, když potřebujete loď přimět, aby se tolik nezmítala. Nejlepší je vyrobit ji z kbelku a dlouhého provazu – a když vousáč vylovil velkou plachtu, začal hledat kbelk. Byla jsem jako na jehlách, vši silou jsem se kousala do rtu a doufala, že ho najde někde na přídi, třeba schovaný v nějakém jiném sedátku. Ale po chvíli jsem uslyšela, jak říká holohlavěmu, aby vstal.

Najednou mi do očí vniklo světlo, zabořelo to a já pevně stiskla víčka. Pak mě někdo zvedl za paži, opatrně, jako bych byla z papíru, a tělo, které tak dlouho leželo stočené, mě zabořelo, jako bych měla nejmíň na desíti místech zlomeninu. Vyčkřikla jsem, muži také vykřikli, ptali se mě, co to tu ksakru vyvádím, kleli oslošest a vyhrožovali, že mě hodí do moře. Ale pak nás znovu zalila ledově studená voda a muži pochopili, že se musí postarat o loď, která se jinak brzy potopí.

Kbelk nenašli, a tak vousáč vysypal obsah jednoho z pytlů, které měl s sebou, našel lano a přivázal ho k němu. Pak pytel hodil přes palubu.

Sépie se okamžitě uklidnila. Bylo to, jako by jí velký, silný jezdec přitáhl očiště a přimul ji se zklidnit. Vítr dal kvílet a bičoval nás, vlny bouřily, ale už si s námi nedělaly úplně, co chtěly. Byli jsme celí promočení a mně byla taková zima, až

mi připadalo, že mi v plicích zmrzl vzduch. Pořád ještě jsem si nezvykla na světlo a na pohyb, a teď... Co se mnou teď bude?

Holohlavec pevně svíral kormidlo a přitom se celou dobu díval, jak se tisknu ke dnu lodi. Pohled měl pichlavý a nepříjemný. Loďka poskakovala po olověném zpěněném moři. Vousáč urovnal vylovenou plachtu. Vyléval teď vodu z lodi a občas na mě pohléd, ale nedíval se na mě tak upřené jako holohlavec.

„Ty jsi to dítě, co se včera večer bavilo se správcem přístavu,“ řekl.

Neodpověděla jsem, jen jsem se třásla a snažila se nedívat do těch zlých očí.

„Kdy jsi zalezla pod sedátko?“ zeptal se holohlavec.

„Když... když jste ho svazovali,“ odpověděla jsem tiše. „Správce.“

Holohlavec chvíli uvažoval.

„Víš vůbec, kam plujeme?“ zeptal se pak.

Přikývla jsem.

„Plujete do Plachet. Slyšela jsem vás, když jste se o tom bavili v uličce.“

Přimhouřil oči.

„A proč tam chceš s námi? Co má takovej usmrkanec co pohledávat v Plachtách?“

Polkla jsem.

„Bělohlav mi ukradl sestřičku. Chci... chci si ji odvést zpátky.“

Muži se na sebe podívali. Chvilí mlčeli, ale pak se rozchechtali. Ale nebyl to hlasitý smích, který se ozve, když slyšíte něco veselého, ne, byl to funivý, hloupý smích, který se ozve, když slyšíte něco nepochopitelného.

Vichřice odešla stejně rychle, jako se přihnala. Teď jsme uháněli po dlouhých šedých vlnách. Holohlavec vytáhl vlečnou kotvu a plachtili jsme dál s přední plachtou. Vlny si s námi pohazovaly tak, že už jsme nevěděli, kde se nacházíme. Objevil se ostrov a ostrůvky někdy celá řada, jako korálky na šňůrce. Ale byly to opuštěné ostrovy a pustá skaliska, kde přebýval jen sníh a led.

Holohlavec si všechno stihl trochu promyslet a měl radost, že mě má na palubě. Viděl to tak, že Bělohlavovi nemůže přinést hezčí dárek než další dítě

na práci v dole. Se mnou je určitě na Sněžném havranu příjmom s otevřenou náručí!

„Pokud se tam dostaneme, než nám dojde pitná voda,“ zahnučel vousáč a zadíval se na mapu.

Po moři k nám připlouvaly velké kry a ledovce, občas narážely do trupu lodi s takovou silou, až jsem si byla jistá, že klesneme ke dnu. Ale vždycky jsme to zvládli a poničená Šepie opatrně pokračovala v cestě přes moře.

Vousáč sebou najednou škubl.

„Něco jsem zahlédl,“ vyhrkl.

„A co?“ podívil se holohlavec.

Vousáč dál upřené zíral do vody.

„Už je to pryč,“ řekl pak.

„A co to bylo?“ vyptával se holohlavec.

„Asi tuleň,“ odpověděl vousáč a dál se díval na místo, kde předtím něco zahlédl. Pak vstal. „Je to tu zase!“

Holohlavec i já jsme natáhli krky, a když jsme se naklonili přes okraj lodi, uviděli jsme to všichni tři.

Holohlavec tlumeně zaklel. Znělo to skoro vyděšeně. Ve vlnách se totiž převracelo něco živého, něco, co kolem sebe zoufale tlouklo pažemi, něco, co plakalo a mělo růžovou kůži. Kdybych nevěděla, co to je, myslela bych si, že ve vlnách bojuje o život malé, úplně nahaté dítě.

Dítě ve vodě

Opsali jsme oblouk vpravo, vousáč pustil plachtu. Sépie zpomalila. Holohlavce se opřel loktem o zábradlí a zíral na tu nahatou věc, co se převalovala ve vodě. Občas mrskla zadními ploutvemi. Připomínaly ocas tuleně.

„Co to je?“ vydechl vousáč.

Holohlavce jen vrtěl hlavou a zíral do vody, jako by se mu to celé zdálo.

„Nevím,“ zašeptal pak.

Ve zpěněných vlnách se dala vytušit kulatá hlavíčka a pak se znovu ozval pláč, odevzdané volání. Nad hladinu se vymršťovaly dvě baculaté ručičky.

„Mořská panna,“ vydechla jsem.

„Cože?“ podivil se holohlavce.

Namáhavě jsem polkla a dál jsem zírala na malou bytost ve vodě.

„Co by to bylo jiného?“ řekla jsem pak. „Dítě mořské panny.“

Vousáč i holohlavce se zachechtali. Skoro jako by jim připadalo, že dějinská hloupost aspoň na okamžik smyla vážnost okamžiku. Vyměnili si význanmé pohledy, ale viděla jsem, že si nejsou tak úplně jisti tím, že plácám hlouposti. Pokud totiž ta bytost, co se vznášela ve vodě – s hlavou, rukama, zadními ploutvemi a holou růžovou kůží –, nebyla mořská panna, co to tedy bylo?

Holohlavce se vzápětí rozhodl.

„Vytáhni podběrák,“ poručil.

„Opravdu?“ podivil se vousáč. „Co když ho poláme?“

„Ale nepoláme.“

„A co když přece, podběrák se nám může ještě hodit...“

„Nechápeš snad, že tu věc musíme vylovit? Třeba má ohromnou cenu.“

Vousáč přikývl, zvedl několik zamotaných lan a vylovil podběrák.

„Musím k ní blíž,“ prohlásil.

Holohlavce se na mě podíval.

„Umíš veslovat?“

Přikývla jsem, neodvažovala jsem se odporovat. Uvolnila jsem vesla a zasadila je do havlinek.

Pak jsem podle holohlavcových rozkazů začala veslovat k dítěti ve vodě.

Když jsme se k němu přiblížili, vyděsilo se a potopilo se pod hladinu. Zůstal po něm jen bílý květ z mořské pěny.

„Sakra!“ zaklel holohlavce. Vstal, přitáhl si lodní hák a podíval se na mě.

„Vesluj na místě!“ zařval. Klekl si na přední sedátko, naklonil se přes zábradlí a začal zírat do vody. Přitom nám vyprávěl, že ve velkých městech jsou doktoři, co dobře plátí za nové druhy ryb, které můžou naložit do lhu a rozřezat nožem. A když dobře plátí za nový druh ryby, co by asi dali za něco takového, za něco...

Ale co jsme to vlastně viděli? Vousáč, který byl zřejmě dost bázlivý, se začal ošívat a prohlásil, že pokud tedy mořské panny existují, jsou to asi stvůry pekelné, no ne? Aspoň to prý slyšel vyprávět: Že váží několik set kilo a že když chtějí, dokážou zabít člověka jediným úderem ploutve. Co když je jich v hloubce pod lodí celé hejno?

Holohlavce ho neposlouchal a dál se upřeně díval do vody. Najednou sebou škubl.

„Tamhle je!“ vykřikl. Strčil hák do vody ostrým koncem dopředu a natáhl se tak daleko, kam až dosáhl – a pak rychle, prudce trhl rukou. Pochopitelně doufal, že hák do dítěte zabodne.

„Nech toho!“ vykřikla jsem.

Holohlavci se dítě na první pokus nepodařilo chytit, a tak znovu spustil hák do vody, zamířil a snažil se ho vrhnout správným směrem. Nebylo to nijak jednoduché, protože voda nadnášela dřevěnou násadu. Znovu trhl rukou.

Ale já se vši silou opřela do vesel a zamířila jsem pryč od dítěte, protože jsem věděla, že holohlavce správné místo jen tak nenajde, když odplujeme o kus dál. Holohlavce se rozzuřil. Hodil hák na dno lodíky, vrhl se ke mně a popadl mě za kabátek. Zvedl mě nad zábradlí.

„Připravila jsi mě o kořisti!“ zařval a mně se zdálo, že má v očích slzy. „O jedinou kořist, ke které jsem se za celý rok dostal!“

„Je tak malíčké!“ volala jsem a zoufale kolem sebe kopala. Chtěla jsem se nohou zachytit zábradlí, ale dřevo bylo mokré a kluzké.

Holohlavec chvíli váhal. Zahledl se na mořskou hladinu a pak mě probodl ošklivým, pichlavým pohledem.

„Jak tak o tom přemýšlím, asi přece jen nejsi dítě, o jaké by Bělohav stál!“ řekl. „Co by si počal s takovým zlobivcem?“

A pustil můj kabátek. Měla jsem pocit, jako bych se podivně dlouhý, nekončící okamžik vznášela ve vzduchu. Možná jsem si jen myslela, že letím celé sekundy, celý dlouhý sen o čase? Víím, že jsem mávala rukama a snažila se něco zachytit a najednou jsem v ruce svírala řemínek s Mořským hadem. Holohlavec s tím nepočítal a začalo ho to stahovat dolů, chvíli jsem si dokonce myslela, že spadneme do moře spolu.

Pak mu ale přiběhl na pomoc vousáč, objal ho a podržel. Řemínek se přetrhl a já začala padat. Mořský had mě následoval do hlubin.

Už jsem do vody několikrát spadla. Pocit je to vždycky stejný. Člověk se náhle vidí jakoby z odstupu. Náhle ví, kdo je. Někdy totiž může uplynout celá spousta dnů, aniž na to vůbec pomyslíte. Všechno děláte ze zvyku: drhnete podlahu, čistíte ryby, mácháte prádlo, spíte a vstáváte – a nijak se nezajímáte o to, kdo vlastně všechny tyhle věci dělá. Ale když padáte do vody, tak to víte, to si hned pomyslíte: Já jsem Siri. To já jsem spadla do vody.

Nejhorší je, že vám hrozně ztěžkne oblečení. Vlněná látka se ve vodě změní v olovo a mně připadalo, že mě silná ruka chytla za kabátek a stahuje mě ke dnu.

Spadla jsem až na dno a dostala jsem hrozný strach – když jsem v takové hloubce, je se mnou konec. Nikdy se nedostanu zpátky na hladinu, nemám po čem vylézt.

Ale jsem opravdu na dně?

Rozhlédla jsem se po té modři a na jedné straně jsem uviděla tmou a na druhé světlo. V tu chvíli jsem pochopila, že jsem dopadla na výběžek ledovce!

Mořský had se snašel dál do tmy a zmizel, jakmile jsem pustila řemínek, abych se zachytla výčnělků na ledovci. Vzduch v plicích mi rychle docházel. Taťínek říkával, že když topící se lidé umírají, je to proto, že se nakonec z nedostatku vzduchu zblázní. Přeskočí jim v hlavě a nadechnou se, přestože jsou hluboko pod vodou – vtáhnou do plic vodu místo vzduchu a v tu chvíli umřou.

Ale tadý nahoře bylo víc světla. Viděla jsem, jak kolem plavou malé ledové kry jako hejno racků. Snažila jsem se vylézt poslední kousek, než se mi udělá černo před očima, a když jsem vystřčila hlavu nad hladinu, zhluboka jsem se nadechla a vtahovala do sebe vzduch, až mě bolely plíce. Přesakovala jsem z jedné kry na druhou k nedalekému ostrůvku a najednou jsem pod nohama ucítila dno, skutečné dno. Dobrodila jsem se na pevnou zem a klesla na kolena. Byla jsem tak prochladlá, až jsem měla pocit, že mi paže a nohy odpadnou od těla.

Obyvatele Sněžné růžice

První, co jsem udělala, když jsem se vydýchala, bylo, že jsem vstala a začala běhat kolem dokola. To se musí, abyste si v těle udrželi teplo. A jak jsem tak běhala po malé zasněžené plážičce, uviděla jsem stopy! Žádné obyčejné otisky nohou, ale něco jiného. Že by tu někdo vytahoval na břeh malé pramíčky?

Rozhlédla jsem se. Jak vůbec můžu vědět, že ostrov je neobydlený? Co když za skalami žijí lidé? Co když je tam celá osada?

Pochopitelně jsem netušila, jak je ostrůvek velký. Určitě ho do setmění nedokážu obejít celý. Musím se o to ale aspoň pokusit.

Šaty mi zmrzly a chránily mě před chladem jako brnění. Není to zvláštní? Mám krunýři! Vlněné kalhoty a vlněná košile, které jsem měla přímo na těle, uschly mým tělesným teplem. U skal se navršily kusy ledu, některé byly velké jako domky. Lezla jsem pořád nahoru a dolů, nahoru a dolů, za chvíli jsem se dokonce zpotila. Ale sněhu tam bylo dost, takže jsem nemusela žíznit.

Je tu život, myslela jsem si. Najdu život. Musím ho najít.

Na ostrov se začala snašet tma, nejdřív tak pomalu, až jsem si myslěla, že stačí zamrkat, a rozplyne se, ale pak zhoustla a nebeská klenba klesala níž a níž. Moje nohy volaly po odpočinku, ale nutila jsem je, aby šly stále dál. Málem jsem si vykoulala oči, abych zjistila, jestli neuvidím další stopy, místo, kde lidé vytahují lodi na břeh a kde jsou domy, jídlo a oheň.

A konečně! Srdce jako by mi v hrudi zakoplo, když jsem je uviděla! Poslední kus jsem utíkala, bála jsem se, že si to jen namlouvám, ale byly tam! Další stopy!

„Haló!“ vykřikla jsem. „Je tu někdo?“

Křičela jsem pořád dokola, až jsem z toho ochraptěla. Ale ať jsem volala sebehlasitěji, nikdo neodpovídal.

Pak jsem náhle poznala, co je to za stopy. Nebyly to stopy lidí, co plují v pramích. Byly moje vlastní.

Zhroutila jsem se na zem. Obešla jsem celý ostrov. Vysílilo mě to, ale šlo to rychleji, než jsem si myslela. Život jsem nenašla nikde. Ostrov je neobydlený.

Možná slouží jen jako loviště pro lidi, kteří žijí jinde? My s Miki jsme přece také jezdily ve člunu na železné jablko. Třeba sem tihle lidé také někdykrát za rok jezdí? Třeba ostrov také nějak pojmenovali? Sněžná růžice?

Ale bylo to jedno. Na nebi se rozzářily hvězdy a rychle, hněvivě se dostával noční chlad. Když jsem obcházel ostrov, skoro jsem měla chuť sundat si kabátek, teď jsem však cítila, jak mi zimou naskakuje husí kůže. Poblhla jsem a poskakovala, běhala jsem mezi stěnami z nahromaděného ledu a objímala se rukama. Budu to muset dělat celou noc, abych neprochladla. A ráno možná vykoukne slunce. Kdyby tak dostalo chuť zazářit na pár hodin nad Sněhovou růžicí, abych se mohla na teple pár hodin prospát! Běhala jsem pod hvězdami jako o život, ale pořád pomaleji, nešlo předstírat, že je to jinak. Nohy mě neposlouchaly, klouzala jsem po podivných stopách po lodích, zakopla jsem a zase jsem vstala. Zakopla jsem a zase vstala.

Zakopla jsem a zase vstala.

A najednou jsem spadla na břicho do sněhu a už jsem se nesnažila vstát.

Už jsem neměla sílu, už jsem vlastně ani nechtěla! Zničehonic mi bylo jedno, jestli zmrznu, potřebovala jsem si odpočinout. Zavřít oči, opřít čelo o studenou peřinu, ach, to je příjemné. Jestli je takhle příjemné zmrznout, není to nakonec jedno?

Už jsem nemyslela ani na Miki, tatínka nebo Fredrika. Myslela jsem jen na jedno: chvilku si odpočinu. A pak se uvidí.

Pláču to já? Možná. Možná jsem už mrtvá, sedím u svého těla a pláču. Jako děti, když se z nich stanou andělé.

Posadila jsem se a zaposlouchala se. Ne, nejsem mrtvá. To pláče někdo jiný! Vyskočila jsem. Nejdřív jsem nevěděla, odkud pláč přichází, ale pak jsem najed-

nou uslyšela šplouchání, jako by v moři někdo kopal nohama, a plác se změnil v zoufalé škytání.

Utlkala jsem k vodě. V měsíčním světle jsem už z dálky uviděla malé tělíčko a hned jsem věděla, komu patří. Bylo to dítě, které jsme dnes viděli v moři!

Leželo obličejem k zemi a snažilo se sunout dopředu pomocí spodní části těla, na jehož konci nemělo nohy, ale dvě zadní ploutve s drápký. Byl na něj hrozný pohled, jak leželo úplně nahé a bezmocné na břehu.

Opatrně jsem přišla blíž a dřepla si vedle něj. Dítě mlčelo. Ostražitě na mě hledělo. Možná je plaché? Pak se ale znovu začalo hrabat ven z vody. Podklad byl kluzký a brzy zase začalo naříkat. Znělo to rozlobeně a dítě se na mě dívalo, jako by si myslelo, že bych mu měla pomoci.

Sevřela jsem tělíčko pažemi a odnesla ho po pláži o kus dál. Stáhla jsem si zmrzlé rukavice, abych zjistila, jak je studené – ale ono kupodivu nebylo studené vůbec! Ne, bylo teplé, dokonce se zdálo, že se potí!

Dítě se namáhavě zvedlo do sedu. Oči se mu v měsíčním světle modře třpytily, hluboko zapadlé v drobném růžovém obličejíčku. Nos mělo malý a krátký, v ústech několik právě prořezaných zubů. Kůže byla tlustá a hrubá a úplně dole u zadních ploutví mělo takovou ochablou věcíčku, menší než můj malíček.

Ptáčka.

Chlapeček natáhl paži a kamsi ukázal. Zaklonil hlavu a vydal ze sebe dlouhý, chraptivý zvuk. Podívala jsem se ke skalám, ale nechápala jsem, co mi to chce ukázat. Několikrát to zopakoval, ale pak se vrhl na břicho a začal se plazit směrem, jímž ukazoval. Odrážel se rukama a plazení po ztvrdlém, popraskaném sněhu mu šlo tak dobře, že jsem skoro musela utíkat, abych mu stačila.

Ve skále byla rozsedinla, již jsem si předtím nevšimla. Chlapeček do ní vklouzl a já se protáhla za ním.

Uvnitř byla tma jako v pytli. Šlapala jsem na nějaké věci, které mi křúpaly pod nohama. Kam se poděl chlapeček, jsem nevěděla.

„Vrať se!“ zavolala jsem. „Mohl by sis něco udělat!“

On se ale neožýval. Položila jsem ruku na stěnu jeskyně a pomalu postupovala dál do tmy. Pod nohama mi to křupalo čím dál víc. Co to na zemi jen leží? Větríčky to nejsou, led taky ne. Co když jsou to kosti?

Chlapeček najednou zavolal: „Na-ná!“

Zrychlila jsem krok, přede mnou se začalo rozjasňovat. Otvorem kdesi nahore do temnoty nejspíš dopadalo měsíční světlo. A přede mnou seděl chlapeček. Tady hluboko v jeskyni bylo tepleji, skoro tak teplo jako u nás doma, ale vznášel se tu odporný hnilobný zápach. Odvážila jsem se si dřepnout a podívat se, co mi to křupe pod nohama. Byly to skořápky mušlí! Ležely jich kolem mě celé hromady a já teprve teď pochopila, jak to všechno je.

Mořské panny se živí mušlemi. Chlapeček bydlí tady v jeskyni se svou maminkou. Možná je tu mořských panen víc, celé hejno? Ale včera se vydaly na moře a ve vichřici se navzájem ztratily. Chlapeček určitě hledal cestu domů celé hodiny.

Náhle zakřičel, vypadalo to, jako by chtěl, abych šla blíž. Když jsem k němu došla, už ležel. Sedla jsem si vedle něj a nahmatala, že leží v hnízdě. Bylo to velké hnízdo spletené z větví a suché mořské trávy. Vydával ze sebe tiché, konejšivé zvuky. A když jsem si svlékla zmrzlé šaty, lehla si vedle něj a přitiskla k sobě jeho teplé tělíčko, našel pramínek mých vlasů a začal ho cucat.

Stopy na pláži nejsou po pramících, napadlo mě, než jsem usnula. Jsou to stopy po obyvatelích Sněžné růžice.

Hledání lodi

Vzbudila jsem se tím, že mě Chlapeček tahal za vlasy, cukal je a žvýkal. Vydával nespokojené zvuky. Za chvíli po mně začal lézt. Škrábal mě a tahal, kňučel a prskal. Byl neuvěřitelně neohrabaný a stále ještě tak unavený, že nedokázal ani zvednout hlavu. Pořád do mě drcal čelíčkem a neustále opakoval to své žalostné na-ná! Asi tak říkal svojí mamince.

„Máš hlad?“ vydechla jsem a posadila se.

Chlapeček zakvílel a zazmítal se.

„Já pro tebe ale nic k jídlu nemám,“ řekla jsem. „A pro sebe taky ne.“

Chlapeček zakvílel ještě hlasitěji, jako by přesně chápal, jak to myslím, ale nedokázal odpovědět. Pusinka se mu stáhla do zoufalého úšklebku a z očí mu vyhrtkly slzy.

„Šššš-šššš,“ uklidňovala jsem ho a natáhla si vlhké oblečení. „Pojď, podíváme se, jestli něco nenajdeme.“

Objala jsem ho pažemi kolem baculatého břicha a opatrně ho přenesla přes páchnoucí jeskyni, pokračovala jsem hromady smrdutých skořápek.

Když jsme vyšli ven, světlo nás oslepilo, jako by nás uhodilo do očí pěstí. Moře bylo šedé a vítr na něm zvedal malé vlnky. V noci se ochladilo. Dech se mi u úst srážel v hustá oblaka páry. Posadila jsem Chlapečka na zem. Přel se rukama o zem a začal se plazit ke břehu. Rozhlédla jsem se kolem. Co se jí na Sněžné růžici? Nejsou tu slípky, které by snášely vejce, ani keřky s bobulemi. Rybářské náčiní jsem neměla, ani síť na papuchalky. Ne, odpověď byla jasná. Na Sněžné růžici se musím živit jako mořská panna. Chlapeček už byl u vody, zabraný do sběru.

Šla jsem za ním. Dno bylo pokryté lesklými modročernými mušlemi, stačilo je zvednout. Odtrhla jsem jich šest nebo sedm a chladem mě rozbolely ruce. Oddělila jsem obě poloviny skořápky od sebe, vytrhla studené, kluzké maso –

a rychle si ho nacpala do pusy a přiměla se ho spolknout. Tak hrozné to zase nebylo. Doma jsme museli jíst sledě, které byly naložené celé měsíce, a ty chutnaly hůř. Samozřejmě by bylo lepší, kdybych si mohla naplnit žaludek ještě něčím dalším. Život na Sněžné růžici je zřejmě pěkně jednotvárný a smutný. Bydlíte ve smrduté jeskyni a k jídlu máte jen syrové mušle.

Chlapeček se s chutí cpal, drtil zuby skořápky, aniž by se pořežal, a pak hlтал maso. Občas na mě pohlédl modrými očky, byl teď spokojenější. Určitě si myslel, že si to spolu pěkně užíváme.

Když jsem snědla tři hrsti muší, zahнала jsem nejhorský hlad. Utřela jsem si pusou rukávem kabátku a zahleděla se na moře. Kéž bych zahlédla nějakou loď! Kéž by někdo proploval kolem, chtěl tu třeba vytáhnout síť nebo nastrážit klece na kraby! A uviděl by mě z lodi, jak tam stojím, vyvržená mořem na břeh a zoufala.

Obcházel jsem Sněžnou růžici celé hodiny, jakoby bezcílně, ale celou dobu jsem se ohlížela na moře. Chlapeček mi byl stále v patách. Pořád se mi motal u nohou. Tahal mě za nohavice a kousal do nich – a občas ke mně natáhl paže a chtěl, abych ho zvedla.

„Na-ná!“ opakoval neustále.

„Tak dobře,“ prohlásila jsem, když mě začaly bolet nohy. „Chceš si mi na chvílku sednout na klín?“

Šedou vlněnou přikrývkou na nebi proniklo pár slunečních paprsků a příměně hřály. Vzala jsem Chlapečka do náruče a vydala se k východu do jeskyně. Byl tam kámen, na který bychom si mohli na chvíli lehnout. Než jsem k němu ale došla, zakopla jsem o něco ve sněhu. Upadla jsem a Chlapeček spadl na zem. Rozplakal se na celé kolo a musela jsem ho dlouho hladit a utěšovat, než se zase uklidnil. Odkopla jsem trochu sněhu, abych se podívala, o co jsem to zakopla, a uviděla, že je to kus starého dřeva. Zbytky lodičky, které tu jistě leží už pár let. Zachvěla jsem se, připadalo mi skoro strašidelné, že jsem celý den vyhlížela loď, a když jsem konečně jednu našla, je to mrtvola.

Neměla jsem z ní vůbec radost.

Anebo bych přece jen měla mít?

Odložila jsem Chlapečka a tentokrát mi bylo jedno, že začal kvílet a fňukat. V mém srdci se něco probudilo, asi jiskřička naděje. Odkopla jsem ještě trochu sněhu a začala jsem ho odhrabávat i rukama. Kusy trámoví a prken z paluby, hřebky a hřebíky, to všechno jsem našla, a dokonce i zlomený kýl. Ale já jsem ze všeho nejvíc potřebovala něco jiného.

A když jsem ještě nějakou dobu hrabala, když už mě ruce zimou bolely tak, že jsem nedokázala ohnout prsty – tak jsem to konečně našla! Leželo to pod sněhem o kus dál spolu se zbytkem ráhna: velká plachta!

Byla těžká a vytáhnout ji zpod závěje bylo skoro nemožné. Musela jsem několikrát vstát a chvílku si cucat prsty, aby mě poslouchaly, a Chlapeček celou dobu tvrdohlavě lezl na plachtu, takže jsem ho musela odhánět.

Když jsem plachtu konečně vyhrabala ze sněhu, zahleděla jsem se na ni. Byla čtvercová, silná a bytelná, nebyla v ní ani trhlinka. V létě trochu vybledla a v rozích zčernala, ale na tom nezáleželo. Vyhrabala jsem ještě stěžeň, ze kterého se uvolnila, a tolik dřeva, kolik jsem našla.

„A je to,“ usmála jsem se na Chlapečka. „Teď půjdeme na vrchol Sněžné růžice.“

Chlapeček se zasmál, asi mu to připadalo jako báječné dobrodružství. Pevně jsem sevřela tuhou plachtu, přehodila si ji přes rameno – a vykročila jsem.

Toho dne jsem se opravdu hodně nadřela. Nejdřív jsem všechno – plachtu, stěžeň i provazy – vyvlekla na nejvyšší bod ostrova, sněhem, který se mi propadal pod nohama a do něhož jsem zapadala až po pás. Pak jsem s námahou připevnila plachtu ke stěžni, důkladně, aby udržel její váhu. Potíž byla v tom, že jsem ji nechtěla ke stěžni upevnit delší stranou, jak to bylo původně, ale tou kratší. Nadávala jsem tak příšerně, že se sluníčko na chvíli schovalo za mrak, aby to nemuselo poslouchat, a když jsem byla konečně hotová, nastal čas na to nejobtížnější: celý ten krám vztýčit.

Vyhrabala jsem zpod sněhu kameny a navršila z nich hromadu. Čím větší byly, tím to bylo lepší, ale ukrutně mě z toho rozbolela záda. Chlapeček byl hod-

ný a snažil se mi pomáhat, lezl sem a tam a nosil mi kameny. Nebyly ovšem větší než brambory. Dával je na hromadu a vzápětí je zase vytahoval a nosil je jinam, byl to prostě roztomilý mrňousek.

Když se začalo stmívat, moře úplně zřítalo. Veselé, nespoutané porvy větru utichly a hladina byla lesklá jako zrcadlo. Ledové kry se skoro nehýbaly. Třásla jsem se po celém těle a byla jsem zpocená jako myš, ale podařilo se mi zasadit patu stěžně do hromady kamenů, v níž byl uprostřed otvor právě tak velký, aby se do něj stěžň vešel. Vztyčila jsem ho z posledních sil a pak jsem ucouvla a zahleděla se na svoje dílo.

Náhle mě ovládly chmury. Opravdu jsem si představovala něco takového? Pracovala jsem celý den, v žaludku jen tři hrsti masa z muší, a dokázala jsem jen tohle? K čemu je vůbec tenhle legrační klacek s tím směšným hadrem dobrý?

Právě jsem tu myšlenku domyslela do konce, když se jakoby odnikud k ostrovu přihnul poryv větru a zmocnil se plachty. Srdce se mi okamžitě rozbušilo. Teď už to vypadá líp! Ano, přesně tak jsem si to představovala! Plachta povlávala ve větru, pleskala a já se znovu zadívala na rozlehlé, mlčenlivé moře. Hladina ožila a ledové kry se vozily na hřebenech vln. Kam až oko dohlédlo, nebylo vidět jedinou loď.

Ale třeba se to jednoho dne změní. Třeba jednoho dne někdo poplujie kolem a uvidí můj prapor!

Hra

Teplota na Sněžné růžici začala prudce klesat. Ledová tříšť u břehu byla s každým uplynulým dnem hustší. Na moři to praskalo a dunělo. Do naší jesky-
ně ale zima nedosáhla. Panovalo tam stále stejné černé, drsné jaro. Na hladině se neobjevila jediná loď. Neměla jsem na práci vůbec nic smysluplného, jen čekat.

Den, o kterém teď budu vyprávět, byl mým sedmým dnem na ostrůvku. Nasnídali jsme se a já se jako vždycky zahleděla na moře a hledala na něm známky života. Po obzoru proplouly ledovce, pomalé, němé a obrovité. Chla-
peček se mi jako obvykle motal u nohou a kousal mě do kalhot a horní části vysokých bot.

„Nech toho,“ okřikla jsem ho a dost drsně odstrčila. „Copak nechápeš, že mi ničíš boty?“

Překulil se, ale hned se zase přikutáel zpátky a zakousl se mi do nohy, až jsem zajčela.

„Za chvíli mi zbudou jen hadry,“ řekla jsem. „Nechceš si hrát s něčím jiným?“

Chlapeček si samozřejmě sám hrát nechtěl, a když se do mě znovu zahrzl, rozliobila jsem se a rozchechtala zároveň, protože tomu baculatému stvoře-
níčku se nedalo ubránit.

Sklonila jsem se, zvedla kámen a podržela mu ho před špičatým nosíkem.

„Vidíš to?“ řekla jsem. „Přines ho Širi! Koukej!“

Hodila jsem kámen do vody, hlasitě to plesklo.

Chlapeček vypísl a vrhl se za ním. Okamžitě kámen našel a přinesl mi ho.

„Ty jsi ale šikovný,“ pochválila jsem ho. „Dokážeš to ještě jednou. Šup!“

Kámen znovu dopadl s plesknutím do vody a Chlapeček se za ním vrhl stejně nadšeně jako předtím. Vrátil se, jakmile ho objevil, a podal mi ho.

Podrbala jsem ho pod bradou a zasmála se.

„Líbilo se ti to?“ zeptala jsem se.

Chlapeček zakňučel a a zavrtěl se, chtěl, abych kámen znovu hodila do vody. Udělala jsem to. A tak jsme vymysleli hru, která se dala hrát na Sněžné ružici.

A hráli jsme ji pořád dokola. Házela jsem kamenem a Chlapeček mi ho přinašel, celé hodiny, nikdy ho to nepřestalo bavit. Mně se to taky líbilo. Napadlo mě, že když budu házet kámen pokaždé o kousek dál, naučí se Chlapeček lépe plavat. Pamatovala jsem se totiž na den, kdy jsem ho zahlédla z paluby Sépie, jak se zoufale převaloval ve vlnách. Jen mu prospěje, když se pocvičí, a díky hře to dělá dokonce dobrovolně!

Ale pak mě jednou napadlo, že to má moc jednoduché, a tak jsem se pořádně rozpřáhla – a hodila jsem kámen vši silou co nejdál. Ve chvíli, kdy se dotkl hladiny, jsem toho už litovala. Dopadl příliš daleko.

„Stůj!“ volala jsem na Chlapečka, ale bylo pozdě. Už se vrhl za kamenem. Udělal několik rychlých temp na hladině a pak se potopil.

Netrpělivě jsem přecházela po břehu a čekala na něj. Kalhoty jsem měla mokré od vodní tříště, ale nezáleželo mi na tom. Chtěla jsem jen, aby se Chlapeček vrátil na břeh.

Když se vynořil, bylo vidět, že se pořádně napil. Kašlal a škytal, třel si nos a křičel.

„Pojď sem!“ vykřikla jsem.

Chlapeček neodpověděl.

„Nechci, abys plaval tak daleko!“ řekla jsem. „Hned se vrať, já ten kámen nechci!“

Ale když se Chlapeček vzpamatoval, mrskl tlustým zadečkem a ponořil se znovu.

Čas plynul. Upřeně jsem zírala na místo, kde zmizel pod hladinou, a pozorovala, jak květ z pěny pomalu mizí. Netušila jsem, jak dlouho dokážou mořské panny vydržet bez vzduchu. Jestli je to podobné jako u lidí, pak je opravdu nejvyšší čas, aby se vynořil. Co když je příliš malý, než aby to pochopil? Co když se utopí, než se stačí vynořit?

Byla jsem stále neklidnější, připadalo mi, jako by docházel vzduch i mně. Nakonec jsem se pustila k vodě, ačkoli to bylo nerozumné, ale pak se náhle konečně opodál ozvalo zabublání a Chlapeček se vynořil. Křičel radostí a mrskal zadečkem, až voda šplíchala kolem. S nadšením začal neohrabaně plavat ke břehu.

Když vylezl ven, rozběhla jsem se k němu a objala ho tak pevně, jako bych ho už nikdy nechtěla pustit.

„Chlapečku,“ šeptala jsem. „Můj nejmilejší Chlapečku.“

Za chvíli se z mého objetí vyvinul. Kousek ucouvl a zvedl se do sedu. Teprve teď jsem si všimla, že něco drží v rukou – a nebyl to kámen. Byl to lesklý předmět na řemínku – Mořský had.

Chlapeček si s ním začal hrát a snažil se do něj zakousnout.

„Ukážu ti, jak se to nosí,“ řekla jsem a posadila se vedle něj. Vzala jsem mu Mořského hada, zavázala řemínek na uzel a pověsila mu přívěsek kolem krku. Zasmála jsem se, vypadalo to legračně a roztomile zároveň. Mořská panna s lidským šperkem na krku!

Ale chlapečkovi se řemínek zřejmě nezamlouval. Tahal za něj a škubal jím a nakonec hodil Mořského hada na zem.

„Ty ho nechceš?“ řekla jsem a pověsila si přívěsek na krk.

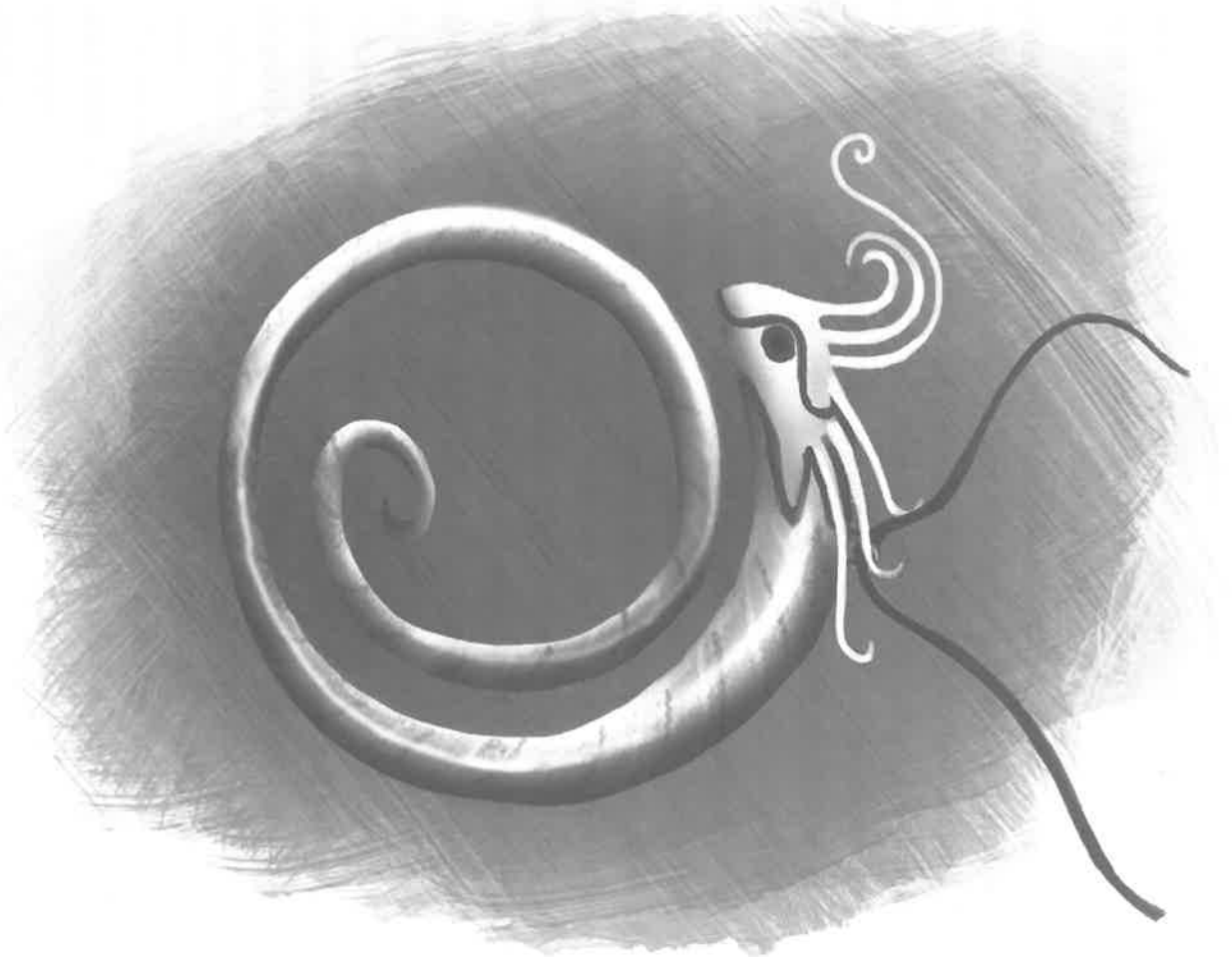
Chlapeček si nacpal do pusy kus ledu a ostrými zoubky ho rozkousal na kaši. Přívěsek, kvůli kterému se tak napil, už ho nezajímal ani v nejmenším.

Narovnala jsem se. No vída, mám vlastní přívěsek pro štěstí! Takový asi moc dětí nemá. Doma v Modrém zálivu si pár lidí Mořského hada pořídilo, ale ti měli víc peněz než my.

Vzala jsem Chlapečka za ruku.

„Budeme si hrát?“ zeptala jsem se ho. „Mám ti najít kámen, chceš?“

Chlapeček byl ale po dlouhém potápění unavený. Odnese jsem ho do hnízda a lehla si vedle něj. Jenmé jsem ho hladila po zádech a dala mu pusy na čelíčko – a jemu se to hrozně líbilo, hrozně moc, přitiskl se ke mně a opakoval to svoje na-ná, jako bych byla jeho maminka. Dlouho jsme tam tak leželi,

než jsme usnuli, a já měla celou dobu nos zabořený do jeho jemných světlých vlásků. Moc hezky voněl. Jako moře a země zároveň.

V noci se mi zdálo o lodi. Stála jsem na ostrově a viděla, jak se blíží po hladině, zvláštěně pomalu. Plachty měla napjaté, třebaže bylo bezvětří. A když se zastavila, uviděla jsem, že plachty nejsou z plátna, ale z ledu a sněhu, celý trup byl ze zmrzlé vody. Na palubě stál muž s dlouhými bílými vlasy. Svíral pevně za paži holčičku, malou holčičku, asi rok starou, byla baculatá a úplně nahatá. Řekla jsem tomu muži, že mám Mořského hada a že si za něj chci holčičku koupit. Muž přikývl, holčičku zvedl a širokým obloukem ji přehodil přes zábradlí. Dopadla do vody a ponořila se pod hladinu. Muž se zasmál a zeptal se mě: „Copak ty nevíš, že Mořští hadi ve skutečnosti přinášejí smůlu?“

Ach, ten Chlapeček. Vlastně mi připomínal Milki. Když byla malá, bývala také tak baculatá, měkoučká a roztomilá. Maminka umřela, takže ji nemohla kojit, a tak ji tatínek krmil smetanou a Milki ji pila ostošest. Vzpomínám si, jak jí škundalo v bříšku, když jsem k němu přitiskla ucho.

Bolelo mě, když jsem tolik myslela na Milki. Chudinka moje sestřička. Teď už se asi plahočí v Bělohavové dole. Nosí na zádech tolik diamantů, že se jistě brzy zhroutí. Nebo už má z té vlhkosti nemocné plíce? Možná leží v nějaké rozsedlině, chrčí a kašle, až jí z úst stíšká krev? Nebo se zřítila do propasti a zmizela nadobro? Co když už je mrtvá?

Ano, pomyslení na Milki bylo bolestivé, ale pomyslení na Chlapečka zrovna tak. Věděla jsem totiž, že na Sněžné ružici zůstat nemůžu. Že ho jednoho dne budu muset kvůli Milki opustit.

„Odjet od tebe nebude nic jednoduchého,“ řekla jsem mu jednou odpoledne, když jsme seděli na sluníčku a vstřebávali do sebe poslední hřejivé paprsky. „Bude se mi po tobě hrozně stýskat.“

Chlapeček se na mě podíval, pohled mu ožil. Objevilo se v něm překvapení a hněv zároveň, aspoň myslím.

„Ale to přece víš?“ pokračovala jsem a pohládila jsem ho po vláscích, které měl pořád ztuhlé mořskou solí. „Že tady s tebou nemůžu zůstat navěky? Že musím odjet?“ Odstrčil moji ruku, zaprskal na mě a do očí mu vstoupily slzy.

„Poslyš,“ řekla jsem a uslovně polykala, abych se také nedala do pláče. „Musím odjet. Musím zachránit svou sestřičku, ukrást ji pirátům, chápeš? Víš, že to tady zvládneš sám. Mořské dno je přece plné muší. A už umíš skvěle plavat. Naučila jsem tě to. Přece se na mě nezlubiš?“

Ale Chlapeček se zlobil, úplně se rozzuřil. Začal kolem sebe tlouct rukama, bušil do sněhu, až se všude prašilo, a když jsem ho chtěla obejmout, vytřhl se

mi. Byla jsem zoufalá a zároveň jsem si připadala hloupě. Byla jsem si jistá, že to pochopí.

„Dokonce jsi mi pomáhal vztyčit prapor,“ řekla jsem.

Tázavě na mě pohlédl a já ukázala na vrcholek, kde se tyčil prapor, prapor, který z naší pláže nebylo vidět, ale o kterém Chlapeček věděl.

„Prapor tam je, aby si ho všiml ten, kdo poplujie kolem,“ řekla jsem. „Aby poznal, že jsem tady. A přijel mě zachránit.“

Chlapeček potřásl hlavou a pak se rozplakal, až mi z toho pukalo srdce.

„Nemyslela jsem zachránit,“ opravila jsem se honem. „Myslela jsem odvézt. Chlapečku? Pojď jsem, musím tě obejmout.“

Ale Chlapeček uskočil a chvíli si mě zuřivě měřil. Obličej měl mokrý od slz. Pak se otočil a rychle utekl.

Seděla jsem tam určitě aspoň hodinu a čekala na něj. Slunce už nehrálo a čím dál víc jsem se trásla zimou. Chodila jsem po pláži před vchodem do jeskyně a rozhlížela se nalevo i napravo. Po Chlapečkovi ani stopy.

Rozhodla jsem se, že se po něm půjdu podívat.

„Hej!“ křičela jsem a lezla po nahromaděném ledu nahoru a dolů. „Kam ses poděl?“

Sameček kajky s krásnými barevnými tvářičkami vzletl z hladiny, když jsem začala volat. Brzy zmizel na obloze.

„Chlapečku!“ křičela jsem. „Pojď, musíme se najíst! Kdo ví, třeba to potrvá až do jara, než někdo poplujie kolem a uvidí prapor. Nemusíme to řešit teď!“

Ale odpověď mi bylo jen ticho. Otočila jsem se, že půjdu hledat na druhou stranu – a šup, najednou tam byl! Hned za mými zády!

Byl udýchaný a celý zčervenalý, ve vlasech měl sníl, ale už se nezlobil. Podíval se na mě svými krásnými očičky a zasmál se.

„Kde jsi byl?“ ptala jsem se. „Hledala jsem tě.“

„Na-ná!“ odpověděl a natáhl se ke mně.

Zvedla jsem ho a začala ho pusinkovat na hebké tvářičky.

„Já nejsem na-ná,“ zašeptala jsem. „Ale teď se musíme najíst.“

Odnesla jsem ho zpátky na naši pláž a celou dobu jsem ho pevně objímala. Pak jsme se najedli dosyta muší a z dálky se ozývalo třaslavé volání kajky. Nastal soumrak. Růžové a fialové se třpytil a byl sžíravě, nemilosrdně studený. Takové byly soumraky na Sněžné růžici. Nádherné, ale strašlivé, půvabné, ale nebezpečné.

Ať už to nastane kdykoli, myslela jsem si, ať odjedu kdykoli, na tyhle soumraky s Chlapečkem nikdy nezapomenu.

O čtyři dny později jsem se v našem hnízde probudila první. Chvilí jsem ještě zůstala ležet a dívala se na Chlapečka v slabém šedavém světle, které sem dopadalo stropem jeskyně. Pozorovala jsem, jak se mu zvedá břicho, jak se mu něco zdá a pootevřená pusinka se mu pohybuje, jak sebou oči pod zavřenými víčky neklidně škubou. Byl tak roztomilý, až to bolelo.

Rozhodla jsem se, že ho překvapím a nasbírám snídani, aby ji měl připravenou, až se probudí. Protáhla jsem se podlouhlou zapáchající šterbinou, a když jsem byla venku, zamířila jsem na břeh. Bylo větrno. Ledová tříšť ve vodě byla hustá jako kaše. Muší v ní ale bylo dost a dost, a protože už jsem se je naučila rychle sbírat, za chvíli jsem jich vedle sebe měla pěknou hromádku.

Chvilí jsem si odpočinula, cucala jsem si prsty a dívala se na moře. Přejížděla jsem pohledem po obzoru, mhouřila oči před větrem... A najednou mi tělem projela vlna úžasu. Plula tam loď! Člun s plachtou!

„Tady!“ zajčela jsem a prudce vyskočila. Zoufale jsem poskakovala, mávala a hulákala z plinách plic: „Tady! Tady! Podívejte se sem!“

Člověk v lodi se neotočil. Už ujel dost velký kus, ale stejně mě mohl zaslechnout. Určitě je starý a nahluchlý. Ale proč si nevšímal mého praporu? Vzhledem k tomu, že ujížděl obloukem, musel proplout těsně vedle ostrůvku a moji pláže!

Pořád jsem plakala a křičela na člověka u kormidla. Chlapeček přiběhl z hnízda a samozřejmě se hrozně vyděsil, ale brzy si i on povšíml lodi v dálece a pochopil, proč křičím. Ano, křičela jsem, až mě z toho rozbolelo v krku, ale loď se stále zmenšovala. Brzy se ve vlnách ztratila úplně.

Celá vztekla a zoufalá jsem se otočila a utíkala se podívat na prapor. Snad nespád? Chlapeček se s kňučením plazil za mnou.

Když jsem se vyšplhala až nahoru, dlouho jsem jenom stála a hloupě zírala. Prapor nebylo vidět. Neohrabaně jsem obešla hromadu kamenů. Byla v pořádku, jen se trochu zborčila na stranu. Ale kde je prapor?

Pak jsem si všimla dlouhé, úzké závěje několik metrů od hromady kamení. Předtím tu nebyla. Šla jsem k ní, odkopla trochu sněhu a vzápětí se objevilo dřevo stěžně. Sklonila jsem se, vši silou zatáhla za konec a vytáhla celý ten výtvor ven. Ne, prapor nespád. Strhl a zahrabal ho někdo, kdo za žádnou cenu nechtěl zůstat na Sněžné růžici sám.

Uslýšela jsem tichý zvuk a obrátila se. Chlapeček mě dohnal. Seděl na sněhu a ostražitě mě pozoroval. Váhavě ke mně natáhl paže a tiše řekl: „Na-ná?“

Odhodila jsem prapor, šla přímo k němu a vši silou do něj šťouchla. Překulil se, spadl na obličej do sněhu, ale rychle se zase posadil a vyděšeně se na mě díval. Z modrých očí mu vyhrkly slzy a nakrabatil pusou. Dal se do pláče, ale já se třásla vzteky.

„Chápeš, co jsi udělal?“ zajčela jsem. „Chápeš, co jsi provedl? Už tě nechci ani vidět!“

Plakal pořád dál, tak kvílivě a srdceryvně, až to vypadalo, že se snad každou chvíli rozpadne na kusy.

Rychle jsem si klekla k němu a objala ho.

„Promiň,“ zašeptala jsem. „Prosim tě, prosím tě, promiň mi to.“

Seděli jsme tam, objímala jsem jeho třesoucí se tělíčko a nenáviděla jsem za to šťouchnutí a ta slova sama sebe. Pak jsem vstala, utíkala k praporu a začala jím cloumat, zuby i nehty jsem rvala plachtu od stěžně, a když se mi to povedlo, odtrhla jsem ji ke srázu a hodila ji dolů. Nakonec jsem zvedla stěžň a hodila ho za plachtou. Potom jsem si znovu klekla k Chlapečkovi, objala jsem ho kolem ramen a podívala se mu do očí.

„Poslouchej mě, ty můj Chlapečku,“ řekla jsem. „Neopustím tě. Slibuju. Nikdy tě neopustím.“

Návštěva z moře

Nedokázala jsem svého Chlapečka opustit. Jak bych mohla? Slíbila jsem mu, že s ním zůstanu – a kdybych svůj slib porušila, zdrtilo by mě to, to mi bylo jasné. Smutek by mě úplně zničil.

Ale jak zachráním Milki, když nemůžu opustit Chlapečka? S sebou na cestu jsem ho pochopitelně vzít nemohla. Co když je to tak, jak říkal ten holohlavec? Že ve městech jsou doktoři, kteří nakládají mořské panny do lhu a rozřezávají je nožem... Kdyby tomu tak bylo, odvézt Chlapečka do Plachet by pro něj znamenalo velké nebezpečí.

Ne, byla jsem uvězněná mezi dvěma malými životy, které mě oba potřebovaly. Neviděla jsem žádné řešení.

Anebo jsem si to aspoň myslela. Ale jedno řešení tu bylo, samozřejmě a zároveň překvapivé. Přišlo z moře jedné noci, kdy měsíc svítil na nebi jako rybí oko a zářily tisíce hvězd. V dále praskaly ledovce, celý svět jako by zneklidněl. Ležela jsem schoulená v hnízdě z mořské trávy. Během několika dní se ochladilo jistě aspoň o deset stupňů a nevycházel jsem vůbec ven, pokud jsme nemuseli. V bezpečném teple jeskyně se mi spalo dobře.

Náhle mě však probudil výkřik. Byl vzdálený a já si nejdřív myslela, že se mi to jen zdálo. Ale když jsem hmátla vedle sebe, zjistila jsem, že Chlapeček je pryč. Posadila jsem se a zaposlouchala – a vtom se od vchodu do jeskyně znovu ozval jeho výkřik. Co dělá v noci venku? Vstala jsem a chtěla se jít podívat, co se děje, ale náhle jsem uslyšela něco, z čeho jsem úplně zkameněla: venku u vody nekřičel jen on, ale ještě někdo jiný!

Vrhla jsem se k východu z jeskyně, ale zakopla jsem a upadla. Ležela jsem tam s nosem zabořeným do páchnoucích skořápek, a vtom jsem ten druhý hlas uslyšela znovu. Přeběhl mi z něho po zádech mráz. Byl to temný, podírážděný mužský hlas. Chlapeček křičel pořád dál a mužský hlas odpovídal řevem.

Myslela jsem, že omdlím, takový jsem měla strach. Někdo přišel: někdo přistál u Sněžné růžice – a našel Chlapečka!

A co když ten někdo zná doktory ve městech? Co když ten někdo odveze Chlapečka s sebou a prodá jim ho? Ne, to se nesmí stát!

Vstala jsem, znovu jsem se rozběhla, v žaludku se mi vzedmula nevolnost a nohy se mi podlamovaly tak, že mě stěží unesly.

Když jsem doběhla k vodě, zastavila jsem se. Několik dlouhých, zvláštních okamžiků mi trvalo, než jsem pochopila, co vidím ve světle měsíce a hvězd. Na břehu nebyla vyražená žádná loď. A nebyl tam ani žádný muž. Ne, Chlapeček křičel na něco úplně jiného.

Byla to ohromná bytost, tlustá, neforemná a s prsy velkými jako pytle. Měla dlouhé rozčuchané vlasy, bledou tvář s pevnou bradou, malým nosem a drobnými očky. Bušila silně zadními ploutvemi do země, až se z ní zvedala oblaka sněhu a ledu.

Chlapeček se na ni neustále vrhal, objímal ji, kousal ji do kůže a vzrušeně ji tloukl do velkého břicha. Snažil se na ni vylézt, schoult se v jejím objetí, a ona ho zvedla mohutnými pažemi, na kterých se houpal tuk a ochablá kůže. Chlapeček jí ohmatával obličej, tváře, nos, znovu ji kousl, kousal ji všude, kam dosáhl. Pořád křičel a já slyšela, jak je šťastný, z jeho tlustého krčku nevycházel žádné zoufalé kvílení. Když mu ta velká bytost odpovéděla zařváním, pochopila jsem, že se nezloubí, že tak prostě mluví. Chlapečkova maminka. Stála jsem tam a pozorovala je, jak se smějí a usilovně se ohmatávají. A všimla jsem si, že z maminkina tepla se v ledu udělala prohlubeň, přestože mrzlo, až praštilo.

„Na-na!“ vykřikl Chlapeček. Opakoval to pořád dokola a mně se z toho nakonec dělalo tak zle, až jsem si musela zacpat uši. Nenáviděla jsem ji. Nenáviděla jsem ji, protože přišla a on teď ocucává její vlasy, ne moje. Proč to tak dlouho odkládala, copak nevěděla, že by Chlapeček na ostrově sám zahynul, nebyt mě? Vítěba to, že on a já teď spolu spíme v hnízdě?

Rozhodnými kroky jsem se přiblížila k oběma mořským pannám a kopla do kamene na zmrzlé půdě.

„Pojď si hrát!“ řekla jsem Chlapečkovi. „Podívej, co tu pro tebe mám!“

Hodila jsem kámen do vody, ale Chlapeček se za ním nevrhl. Jen mě pozoroval přimhouřenýma očima a čelem se opíral o maminičina prsa.

Maminka ho však od sebe odstrčila a přišerně zařvala. Pohodila hlavou, až se jí tukový límec rozhoupal. Byla tak ohavná a děsivá, a určitě vážila několik tun! Překulila se na břicho a vztyčila horní část těla, blížila se ke mně a vztekle prskala.

„Já-já jsem Chlapečkova kamarádka!“ řekla jsem. „Nech mě být!“

Maminka se připlazila ještě blíž, máchala rukama do vzduchu, jako by mě chtěla strazit na zem, a já pochopila, že s ní není rozumná řeč a že jsem ji vyděsila.

Rychle jsem ucouvla, chtěla jsem se otočit a utéct, ale uklouzla jsem a maminka se vzápětí tyčila nade mnou. Z úst jí ohavně páchlo mušlemi a nečištěnými zuby a ona škubla mým kabátkem a začala do mě štouchat a plácát, jako by chtěla zjistit, jak velký odpor budu klást.

Pak ale za sebou uslyšela šplouchnutí a otočila se. Byl to Chlapeček. Najednou dostal chuť potopit se a vylovit kámen. Maminka se vrhla do vody a začala plavat za ním. Asi se bála, že ho znovu ztratí, a za několik okamžiků ho dohnala. Pevně mu sevřela paži, doplavala na břeh a tam se posadila s Chlapečkem na klíně. Hladila ho po mokré hlavice a očichávala ji. Rozhodla se, že mě si už všimnout nebude. A stejně tak i Chlapeček.

Když se budu chovat nenápadně, možná mě nechají bydlet v jeskyni? Mohla bych si udělat vlastní hnízdo, aby mohli spát spolu. Ale bylo jasné, že maminka považuje jeskyni za jejich vlastnictví. Asi by se jí nelíbilo, kdybych tam byla s nimi. Jenže když mě vyženou, zmrznu. Copak to Chlapeček nechápe?

Zanedlouho jsem však pochopila, že o místo v jeskyni nebudu muset bojovat. Když se totiž maminka a Chlapeček chvilku objímali, hladili, smáli a pošťuchovali, obrátila se maminka na břicho. Pak si Chlapečka vysadila na záda a on se chytil jejích vlasů a vzrušeně zakřičel. Na chvilku se otočil a podíval se na mě. Takhle šťastného jsem ho za celou dobu, co mi patřil, neviděla. Maminka

se opřela dlaněmi o zmrzlou zem a vyrazila přímo k vodě. Jedno máchnutí zadními ploutvemi a byli pryč.

Chvilí jsem ještě čekala, ale věděla jsem, že se nevrátí. Už dlouho předtím se rozhodli, že odejdou. Jenom se trochu zdrželi.

Sníh

Nechtělo se mi chodit zpátky do jeskyně. Nechtěla jsem se hýbat, nechtělo se mi dělat nic. Chlapeček byl pryč jen chvilku, ale už se mi po něm stýskalo tolik, až to bolelo. Mrazivý vzduch mě štípal, takovou zimu jsem ještě nikdy nezažila. Svaly v obličejí mi ztuhly, dokonce i oči jako by se přestaly pohybovat v důlcích. Ale mně se nechtělo vlézt dovnitř, uvidět hnízdo, v němž jsme spolu spali a v němž už spolu nikdy spát nebudeme.

Ledovce na moři se pohybovaly stále pomaleji, střílelo to od nich a práškal jako rány z pušky, jak teplota klesala, a i hvězdy na neby jako by se smršťily chladem. Když začalo svítat, sešla jsem k vodě a sáhla na ni. Moře zamrzlo, změnilo se v podlahu. Vstoupila jsem rovnou na led a vydala se pryč.

Při chůzi po vodě jsem měla zvláštní pocit. Chvilku jsem se bála, že moře zamrzlo jen kolem Sněžné růžice, že za chvilku narazím na volné moře, ale šla jsem dlouho a žádný okraj jsem nikde neviděla. Led se táhl přede mnou do nekonečné dálky. Možná dojde na nějaký ostrov, kde žijí lidé? Ostrůvky a skaliska, které jsem míjela, jsem si v duchu označovala, abych nechodila v kruhu.

Byla pořádná zima. Podívala jsem se na oblohu, chtěla jsem se zjistit, jestli z ní nespadne nějaký pták se zmrzlými křídly, ale nade mnou byla jen prázdná, světle šedá klenba.

Pohlédla jsem pod nohy, do lesklé, tvrdé hloubky. Hluboko dole, tam, kde končil led, jsem viděla pohybovat se bubliny, ploužily se pomalu jako průhlední ježci. Jak asi teď dýchá Chlapeček a jeho ošklivá maminka? Co když zrovna byli na dně a sbírali mušle, když hladina nad nimi zamrzla? Co když jsou pořád ještě dole?

Dala jsem se do běhu, nevím proč, asi jsem chtěla utéct před takovými myšlenkami.

Třeba zná maminka místo, kde se můžou vynořit, kde je otevřené moře. To proto určitě opustili Sněžnou růžici! Protože cítili, že moře zamrzne. Možná přezimují na jiných ostrovech.

Když jsem šla už několik hodin, z šedého příkrovu nade mnou začaly padat malé, měkké, vířící kousky. Nejdřív to bylo docela zábavné, vločky splýnuly s ledem a já se mohla bez potíží klouzat. Byla jsem celá pokrytá sněhem, měla jsem ho ve vlasech, na řasách i na nose – vyplázla jsem jazyk a ochutnávala ho. Pak vír zesílil a vločky mě začaly bodat do obličeje. Stáhla jsem si čepici přes uši a plahočila se dál. Věděla jsem, že když sněží, nemůže být taková zima jako předtím, ale vír se zřejmě rozhodl, že bude fičet přímo proti mně. Sněžení houstlo s každým krokem. Ostřivky, které jsem používala jako značky, byly celé zasypané. Teď jsem mohla jít dál jen nazdařbůh a doufat, že se blížím někam, kde se budu moc schovat. Ano, potřebovala jsem dojít k ostřivku, potřebovala jsem skaliska, za která bych mohla zalézt, místo, kde bych mohla přechoat nepohodu.

Ale šla jsem a šla a nikde nic. Co když šlapu pořád na místě? Co když mi vír nedovolí postupovat, co když takhle půjdu, dokud v ledu nevyšlapu prohlubeň? Znovu jsem se dala do běhu, vystrašily mě vlastní představy. Snh mě oslepoval, nedokázala jsem už mrkáním odstraňovat z řas vlhké vločky, utíkala jsem tmou, hnala jsem se pořád dál a přála si, abych zakopla o kámen.

Náhle jsem v dálce zahlédla obrysy něčeho velkého. Útesy?

Nevím, jestli jsem se tomu odvažovala věřit, ale přidala jsem, u kořínků vlasů mi vytážel pot. Celou dobu jsem si myslela, že obraz útesů přede mnou jen probleskne, že zmizí stejně náhle, jako se objevil. Nebo jsem se snad už nadobro zbláznila?

Ne, jsou tam, nevymyslela jsem si je! Útesy! Černé útvary, které vystupovaly z okolní běli, jsou blíž, než jsem si myslela! Když jsem běžela poslední kousek, smála jsem se, smála jsem se svému úžasnému objevu, který mi zachránil život.

Zastínila jsem si oči rukama, zahleděla jsem se na útes, hledala nějaký výkletek – anebo možná dokonce malou jeskyňku! Takovou, jakou jsme měli s Cihla-pekem, třeba je tu někde podobná!

Nahoru se lezlo těžce. Vrstvy sněhu byly různě tvrdé a pořád pode mnou povolovaly, takže jsem se nohama propadala do hloubky. Jeskyni jsem nenašla a nakonec jsem se musela spokojit s úkrytem pod skalním výčnělkem. Odhrabala jsem tolik sněhu, kolik jsem dokázala. Pak jsem se vtiskla co nejvíce dozadu a čekala.

Sněžilo pořád dál, hustě a bez konce. Občas jsem odkopla závěje, které se kolem mě vytvořily, dívala se, jak se řítí dolů a vytvářejí malé laviny, které se valí různými cestami po svahu a nakonec zpomalí a zastaví se na pláži. A když konečně přestalo sněžit a já mohla z úkrytu vykouknout, cítila jsem se jako zvíře v noře, které po měsících ticha a temnoty vystřelí hlavu ven a zavětrí.

Viditelnost byla dobrá, dokonce jsem v dálce vytušila několik dalších ostrovů. Moře bylo pokryté měkkou, hebkou příkrývkou. Právě jsem chtěla slézt dolů, ale vtom jsem něco zaslechla. Kdybych nebyla úplně sama, řekla bych, že se někdo... upšouknul?

Je to možné?

Natáhla jsem krk, rozhlížela se na všechny strany a snažila se určit, odkud zvuk přišel. Z druhé strany skalního hřebene?

Obrátila jsem se a vylezla zpátky, cítila jsem, jak jsem nedočkavá. A když jsem vylezla až nahoru, když jsem uviděla, co kotví dole v zálivu, myslela jsem, že mi popraskají všechny svaly v těle a opadají mi z kostí.

Loď. Bílá, zaoblená, ohavná loď se třemi stožáry a pláčí hlavou na přídi.

Sněžný havran.

Bylo to tak! Bělohavův Havran byl zamrzlý v moři, zasněžený a nehybný, téměř bez známek života. V palubě se otevřela dvířka. Pirát, který stál u zobra-
dli a čural, byl oblečený jen v podvlékačkách a pletené vestě – a teď se upšouknul ještě jednou!

Natáhla jsem krk. Ostrov byl větší, než jsem si představovala, když jsem seděla pod skálou a čekala, až přestane sněžit. Odněkud z jeho středu stoupal k nebi sloup kouře. Tam je určitě Bělohlavův důl! Tam je Miki!

Dlouho jsem nehybně stála a zírala dolů, stěží jsem dokázala uvěřit svým očím. V puse jsem měla tak sucho, že se mi jazyk přilepil na patro jako samolepka. Pirát se otřásl a několikrát zív. Když dočural, vrátili se ke dvířkům a slezl zase dolů. Nevšiml si mě.

Obrátila jsem se a seběhla rychle z útesu zpátky. Už to byly celé týdny, co jsem opustila Modrý záliv, rozhodnutá najít Sněžného havrana a Bělohlavův ostrov. Plavila jsem se na velkých i menších lodích, šla jsem po svých a teď, když jsem konečně v cíli, mám takový strach, že mi srdce buší v hrudi jako šílené. Ano, bála jsem se Bělohlava, muže, který nosí vlasy stočené do uzlu jako žena, ale s dětmi zachází, jako by to byla zvířata. Chtěla jsem pryč, schovat se, zalézt do bezpečí.

V tu chvíli pode mnou povolil snůh a já uvízla nohou v kamení pod ním. Spadla jsem po hlavě dopředu. Noha se však uvolnila a já se kutálela dolů ze svahu, snažila jsem se něčeho zachytit, ale padala a klouzala jsem pořád dál. Říčila jsem se tak rychle, až jsem měla pocit, že si moje hlava vyměnila místo s nohama, a když jsem se ocitla úplně dole, uhodila jsem se do hlavy o něco tvrdého a pak mi všechno zčernalo před očima.

Nevím, jak dlouho jsem tam ležela, a nevím, jestli se mi to všechno jen nezdařilo, ale ucítila jsem, jak můj kabátek sevřely dvě ruce. Nevím, jestli to nebyl jen sen, když mě někdo zvedl ze země, a ani nevím, jestli jsem si jen nepředstavovala, že mi někdo šeptá do ucha nesrozumitelná slova. Ale když jsem ucítila, že se vznáším nad ledem, rychle jako alka a aniž bych pohybovala nohama, tak to sen být musel, nemohlo to být nic jiného než sen.

Kluk na stoličce

Probudila jsem se v posteli. Pod sebou jsem měla suchou matraci a byla jsem přikrytá teplou přikrývkou. Vdechovala jsem vůni vlny, mísící se s pachem špíny. Hlava mě bolela, asi jsem se do ní pořádně uhodila. V místnosti panovalo přitímí. Viděla jsem trámy pod stropem a o kus dál malíčké okénko. Zvenčí jsem slyšela hlasy a hluk, jako v osadě. Na stoličce seděl nějaký kluk a díval se na mě. Měl černé vlasy a modré oči, hezký obličej. Na tváři měl jizvu.

„Kde to jsem?“ zeptala jsem se.

„V Plachtách,“ odpověděl.

Polkla jsem. Plachty. Město, kam se piráti a jiná verbež slétají jako mouchy na talíř s kostmi od slanečka. Město, kam musíte dojet, když chcete najít Bělohlava.

Ale já jsem ho už našla. Byla jsem přímo na jeho ostrově, pod nohama mi kotvil Sněžný havran. A já se otočila a utekla odtamtud. Zřítěla jsem se ze srázu, protože jsem byla zbabělá.

Do očí mi vhrkly slzy, ale otřela jsem si je, protože se mi nechtělo plakat před klukem, kterého ani neznám.

„A jak jsem se dostala sem?“ vyptávala jsem se dál.

„Našli jsme tě ležet u dveří.“

„A kdo mě tam položil?“

„To nikdo neví, jen ten, co tě tam nechal,“ prohlásil kluk. Pak vykřikl: „Probudila se!“

Chvilí se nedělo nic a pak někdo začal stoupat po schodech. Byla to žena, šlachovitá a s velikýma rukama. Měla propadlé tváře a šedé oči. Postavila na noční stolek hrnek a na břícho mi položila talíř, na kterém byl kus chleba se sádlem. Sádlo bylo nepříjemně cítit.

„Jsi odtud?“ zeptala se.

Zavrtěla jsem hlavou a zakousla se do chleba. Zás tak špatně nechutnal.

Žena mě dlouho pozorovala šedýma očima.

„Jak ses sem dostala?“ řekla pak.

„Nevím. Někdo mě sem přinesl z ledu,“ odpověděla jsem.

„V Plachtách děti nesmí chodit samy na zamrzlé moře,“ prohlásila žena.

„A víš proč?“

Přikývla jsem.

„Kvůli pirátům,“ odpověděla si žena sama. „Jen se to tu jimi hemží. Někteří se spokojí s tím, že kradou kožšiny a železo. Ale pak je tu jeden kapitán, kterému jde o něco jiného.“

„Ano,“ zašeptala jsem. Pak jsem chvíli váhala, ale nakonec jsem pokračovala:

„Jeho ostrov.. chci říct Bělohavův ostrov... Je odtud daleko?“

Žena se zasmála, ale byl to chladný, vyděšený smích.

„Kde jeho ostrov leží, ví jen málokdo,“ řekla. „A už vůbec ne vdova po rybáři a její syn. Stejně s tím ostrovem nechceme mít nic společného.“ Pohlédla na své upracované ruce, které jí spočívaly v klíně, a znovu se podívala na mě. „Už jsi u nás tři dny. Jez a pij, ať se brzy uzdravíš. Byla jsi tak bledá, když jsme tě našli, až jsem myslela, že už se nedáš dohromady.“ Vstala a pohlédla na chlapce. „Musím odnést pár věcí.“

Sešla zase po schodech dolů. Vzápětí bylo slyšet, jak se otvírají vstupní dveře a s bouchnutím se zavírají.

Pomalů, s nánahou jsem se posadila, snědla jsem chleba a napila se vody z hrnku. Kluk si mě celou dobu prohlížel, skoro jako bych byla hádanka, kterou se pokouší rozřešit pouhým pohledem.

„Co jsi tam dělala?“ zeptal se potom.

„Kde?“ řekla jsem, měla jsem zrovna v puse poslední sousto chleba.

„Na ledě.“

Polkla jsem. Snažila jsem se jazykem vydloubat ze zubů několik zrněk žita a přitom jsem přemýšlela. Mám mu to prozradit? Že mi Bělohav ukradl sest-

řičku a že jsem se vydala na Ledové moře, abych našla jeho ostrov a přivedla ji zpátky? A že už jsem na tom ostrově byla?

Kdepak. Určitě by hned utklal za svou maminkou a přinutili by mě zůstat u nich.

„To ti nemůžu říct,“ prohlásila jsem nakonec.

Kluk přimhouřil oči. Jako by hádanka před ním náhle byla složitější a přitom příjemnější na vyřešení.

Znovu jsem se rozhledla. Jak jsem přejížděla pohledem kolem sebe, bolely mě oči. Na druhém konci místnosti visely na stěně všelijaké věci: Holínky, páne, několik kabátů, popruh, lopata na pečení chleba, dýhová krabíčka, náberačka, síť na papuchalky, mrtvý sameček poláka. Na zemi stála různá vědra a mlýnský kámen. Vedle něj byla stolička s obýskaným sedadlem.

Náhle jsem si vzpomněla na svého Mořského hada. Mám ho ještě pořád, nebo ho někdo... Strčila jsem ruku pod košili a vytáhla řemínek. Nikdo mi přívěsek nezal. Byl podivně horlký, jak mi ležel na prsou, schovaný pod vlněnou deku.

Kluk se podíval na Mořského hada a pak na mě. Nedokázala jsem poznat, co si o tom myslí. Možná, že se chci vychloubat? Znovu jsem přívěsek schovala.

Rozhostilo se podivné ticho. Ani kluka, ani mě nenapadalo nic, co bychom řekli. Když vykoul ven malčkým špinavým okénkem, využila jsem toho a pořádně si prohlédla jeho hezký obličej. Oči měl jako dvě ledově chladná moře. Jizva na tváři byla rudá a čerstvá, hluboká a úplně pravidelná. Jako od nože.

Co když ho řízl nějaký pirát? Co když je to tadý ve městě na denním pořádku? Jakmile vystřčíte nos ze dveří, přiskočí k vám pirát a řízne vás nožem. Co když je ten kluk pod oblečením celý zjižený?

Přemohla mě zvědavost, musela jsem to zjistit.

„Jak se ti to stalo?“ zeptala jsem se.

Otočil hlavu od okna ke mně, skoro jako na znamení, skoro jako by čekal na to, až se zeptám. Jen proto, že to tak nějak patřilo k věci, se na mě upřeně podíval a řekl: „Co?“

„Ta jizva,“ odpovíděla jsem. „Kde jsi... Někdo tě řízl?“

Kluk se zamýšleně dotkl rány a pak se na mě znovu podíval. Zasmál se.

„To ti nemůžu říct,“ prohlásil. „Ale...“ Zaváhal a zatvářil se prohnane. „Když mi prozradíš, co jsi dělala na ledu, tak ti řeknu, od čeho mám tu jizvu.“

„To teda ne!“ zasmála jsem se.

„Můžeme si navzájem slíbit, že to nikomu neprozradíme,“ pokračoval kluk.

„Co ty na to?“

„Je mi úplně jedno, kde jsi k tomu škrábanci přišel,“ odsekla jsem.

„Opravdu?“ řekl kluk. „Náhodou jsem přitom málem umřel.“

„Umřel?“ opakovala jsem nevěřičně.

Znovu mě probodl pohledem.

„Když mi to řekneš, tak ti to řeknu taky,“ prohlásil. „Ale nemáme moc času, maminka se za chvíli vrátí. Můžeš vstát?“

„Proč bych nemohla?“ vyhrkla jsem a odhodila deku. Prudce jsem vyskočila, abych mu to dokázala, ale v tu chvíli se mi podlomily nohy, a kdyby mě nezachytili, zhroutila bych se na podlahu.

„Dávej pozor!“ napomenul mě. „Radši s tím počkáme, ne?“

„Neblázni,“ odporovala jsem a mrkala, aby se mi přestala točit hlava. „Tak co?“

Pozoroval mě.

„Takže platí?“ řekl.

„Dobře,“ odpovíděla jsem, protože teď už jsem byla samou zvědavostí tak rozrušená, že jsem se to prostě dovědět musela. „Ale nesmíš to říct mamince.“

„Moje maminka nemá ani tušení, kde jsem k té ráně přišel,“ odtrusil. „Řekl jsem jí, že jsem si to udělal tatínkovým starým trojzubcem.“ Zasmál se. „Tvrdil jsem, že jsem si hrál na rybáře, že jsem se rozmáchl a sekl jsem se trojzubcem do obličje. Neumíš si představit, jak lamentovala, říkala, že stačilo málo, a přišel jsem o oko. Kdyby tak tušila!“

Znovu se zasmál a v očích mu zajiskřilo. Pak zvažněl a řekl skoro dospělým hlasem: „Něco ti ukážu, ale musíš se mnou jít ven, do kůlny. Mám ti pomoci sejít ze schodů?“

„Ne, díky,“ zahučela jsem a pevně jsem sevřela zábradlí.

Hromada přikrývek

Když jsem scházela ze schodů, dost se mi motala hlava, ale nakonec jsem se nějak dostala ke vstupním dveřím. Měla jsem takovou závrať, že chodit bylo stejné, jako když jsem tenkrát po týdnu na moři vystoupila z Polárky na pevnou zem. Natáhli jsme si s klukem kabátky a vysoké boty. U dveří visely různé rozbité věci. Kluk mi vysvětlil, že si jeho maminka vydělává peníze tak, že spravuje všechno možné. Prasklý hrnec, poničenou vějíčku na ptáky, ohnutou hlavěň, prošlapanou podrážku: dokázala spravit snad úplně všechno, zazáplatovat to nebo slepit. Možná i holčičky s napůl prasklou lebkou. Možná proto mě nechali ležet právě tady? Kluk mi vyprávěl, že jeho maminka je tak silná, že dokáže holtýma rukama ohnout pohrabáč, a proto jí říkají Železná Anna. On sám se jmenoval Einar. Jeho tatínek se před několika lety utopil.

Šikmo za domkem Železné Anny a Einara stála kůlna. O stěnu byly opřené odražecí saně. Einar otevřel dveře a vešli jsme dovnitř. Byla tam spousta rybářského náčiní, ale nezdálo se, že by ho v poslední době někdo používal. Síťe byly zaprášené.

„Maminka sem nikdy nechodí,“ řekl Einar. „Prý jí to tu moc připomíná tatínka.“

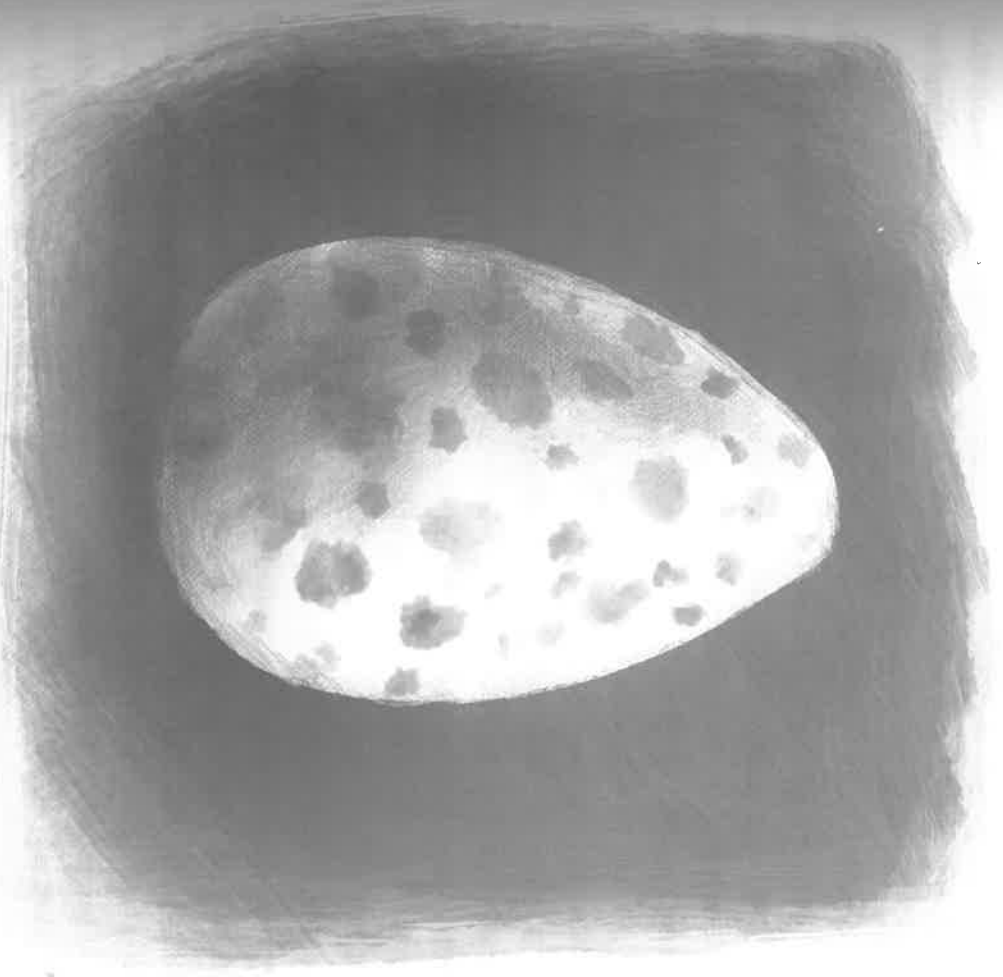
Dřepł si vedle jedné hromady. Opatrně odhlnul vrstvy přikrývek a zvedl věc velkou zhruba jako řípa: vejce velrybí slípky.

„Je v něm kuře?“ zeptala jsem se, protože jsem věděla, že velrybí slípky se lhnou v zimě.

Einar přikývl. Přitiskl k němu ucho.

„Určitě se brzy vyklube. Slysím, jak se uvnitř hýbe.“ Znovu se dotkl své rány.

„Takové vejce jsem si přál už hrozně dlouho. Přísahám, že maminka by mě zabila, kdyby věděla, že jsem si ho přinesl.“

Opatrně jsem se dotkla skořápky poseté černými skvrnkami. Držela už jsem tahle vajíčka v ruce mnohokrát, ale ještě nikdy takové, ve kterém je kuře.

„Až se kuře vyklube, bude patřit mně,“ řekl Einar. „Jen a jen mně. Co ty na to?“

Usmála jsem se a přikývla, jako bych připouštěla, že to není špatné. Mít tak vlastní velrybí slípku! Malého tvorečka se zubatým zobákem, o kterého bych

se starala, krmila ho, pojmenovala bych ho a udělala mu hnízdečko na spaní. Třeba z trochy slámy v krabici od cukru? Ano, taky bych měla ráda vlastní vel-rybí slípku!

Einar vajíčko pečlivě znovu zabalil do vlněné přikrývky. Pak vstal a podíval se na mě.

„Teď jsi na řadě ty,“ řekl. „Co jsi dělala na ledě?“

Zaváhala jsem, ale protože jsme se dohodli, že si svá tajemství prozradíme, neměla jsem na vybranou.

„Hledala jsem Bělohlava,“ pravila jsem.

Kluk se zamračil.

„Cože?“

„Hledala jsem Bělohlava,“ opakovala jsem. „Kapitána pirátů, který se nespo-kojí s loupením kožešin a železa. Toho, co kradе děti.“

Einar si mě dlouho nevěřícně prohlížel, jako by nedokázal uvěřit vlastním uším.

„Před několika týdnů unesla Bělohlavova posádka moji sestřičku,“ pokračovala jsem. „A já jsem se rozhodla, že ji najdu a přivedu zpátky. Ale to není všechno... Dokonce už jsem našla jeho ostrov. Náhodou. Ale pak jsem se zřítila ze strážu, padala jsem a potom... potom už si nic nepamatuju. Probudila jsem se až u vás.“

Einar se na mě díval s vyvalenýma očima, které jako by zářily hrůzou z toho, co jsem mu právě řekla.

„Ty jsi našla jeho ostrov?“ zašeptal pak.

„Je to ostrov s velkým zálivem, do kterého vede jen úzký vjezd,“ řekla jsem.

„Záliv je obklopený vysokými útesy. Vzdálený schová Havrana do zálivu a z moře pak loď není vidět. A taky jsem viděla... jak odněkud z prostředku ostrova stou-pá kouř.“

„Důl,“ vydechl Einar a polkl.

„Musím se na ten ostrov znovu dostat,“ pokračovala jsem. „Kdybych jen vědě-la, kdo mě to našel na ledu...“

„Vědí o tomhle tvoji rodiče?“ přerušil mě Einar.

„Maminka umřela,“ řekla jsem. „A tatínek... mi v tom nedokázal zabránit.“

„Ty ses úplně zbláznila...“ začal Einar a zavrtěl hlavou.

Zrovna jsem otevřela pusu a chtěla jsem říct, že má možná pravdu, ale vtom jsme uslyšeli opatrné tiché křupnutí. Znělo to, jako když dupnete vysokou botou na tenoučkou skořápku ledu. Křupalo to dál a do toho se začalo ozývat rozlomené pípání a syčení. Pohlédli jsme na hromadu vlněných přikrývek na podlaze.

„Už se lhně!“ vykřikl Einar.

Klekl si na zem a odhrnul přikrývku. Ano, bylo to tak, kuřátko se už lhlolo! Tlustá skvrnitá skořápka byla na několika místech popraskaná. Vyčulhoval z ní maličký, téměř průsvitný zubatý zobáček a kuře pípalo tak pronikavě, že jsem něco podobného snad ještě neslyšela. Vzápětí se vajíčko rozpadlo na kusy, kuře se postavilo na nejisté nožky a zamávalo křídélky. Až dospěje, bude na sobě mít černé skvrny, to jsem věděla, ale teď bylo hnědé. Bylo neuvěřitelně roztomilé, maličké a nadýchané. Oči mělo zlatavě žluté. Občas upadlo, ale okamžitě zase vstalo a začalo zuřivě pípat, jako by bylo rozlomené na celý svět.

Einar se k němu sklonil a chtěl ho pohladit, ale kuře se po něm ohnalo zobá-kem a hlasitě zapípalo.

„Pomoc,“ smál se Einar. „nevěděl jsem, že bude takhle divoké.“

„Chichi, jablko nepadá daleko od stromu,“ řekla jsem. „Jestli velrybí slípky neznáš, tak to s tímhle mrňousem nebudeš mít vůbec jednoduché.“

Krátce se na mě podíval. Ne uraženě, spíš maličko obdivně.

„A ty velrybí slípky znáš?“ zeptal se.

Pokrčila jsem rameny.

„To víš, že jo.“

Zasmál se. V očích mu zajasčilo.

„Tak mi to předved,“ řekl pak.

S kuřaty velrybích slípek jsem pochopitelně žádné zkušenosti neměla. Ale dospěle jsem znala dobře a věděla jsem, co je nejdůležitější, když nechcete, aby

se do vás zakously ty ostré zuby a zarply drápy jak nože: Nedávat najevo, že máte strach.

Klekla jsem si vedle pípajícího huňatého mláděte, odhodlaně ho chytla za hřbet i s křídly a zvedla jsem ho. Kuře se zmitalo a chtělo mě kousnout do ruky, ale nedosáhlo tam, a když si všimlo, že si z jeho směšných výpadů nic nedělám, okamžitě se uklidnilo.

„Nemá tvoje maminka kousek ryby?“ zeptala jsem se.

Einar s vyvalenýma očima přihlížel, jak krotím kuře, a teď spěšně přikývl a vyběhl z kůlny. Za chvíli byl zpátky se slanečkem.

„Čerstvá ryba by byla lepší,“ řekla jsem.

„Slanečci jsou taky dobří,“ namítl Einar a začal nehtem odloupávat z ryby kousíčky šedivého masa. Podal mi je, abych mohla kuře nakrmit. Všechno zhlto, a když jsem zpomalila, začalo pípat.

„Vždyť to je docela jednoduché!“ prohlásil Einar nadšeně.

„To je,“ přikývla jsem a dala se do smíchu.

Když kuře snědlo celého slanečka, postavila jsem ho na zem a vstala. Sotva jsem si stoupla, všechno mi zčernalo před očima a Einar mě znovu musel podpřít. Podíval se na mě a řekl: „Jestli tě zajímá můj názor, měla bys být ráda, že se ti z toho ostrova podařilo utéct. Když tam půjdeš podruhé, už takové štěstí mít nebudeš.“

Krev na sněhu

Přes den jsem vždycky Einarovi pomáhala s kuřetem, jak to jen šlo. Jakmile se Železná Anna vypravila na pochůzku s něčím, co někomu spravila, vyplížili jsme se se slanečky v kapsách do kůlny. Einar tvrdil, že je hrozně důležité, aby se jeho maminka nedověděla, že kuře má. Nechtěl mi říct proč, a když jsem se na to zeptala, odpověděl jen: „Slíbili jsme si přece, že to nikomu neprozradíme!“

Kuře už bylo několik dní staré. Zobáček, který byl po vyhlánutí růžový, skoro průsvitný, zčernal a zoubky mělo ostré jako jehly.

„Když ho pořádně nevychováš, jednoho dne ti ukousne nos,“ řekla jsem Einarovi.

„Připadá mi, že tě má radši,“ vzdychl a uhnul před kuřetem, které se ho zrovna pokusilo klovnout.

„Musíš být rozhodnější. A neházej slanečka na podlahu, protože kuře pak neví, že je od tebe. Mělo by si ho od tebe brát z ruky.“

Einar zvedl kousek slanečka, který právě zahodil. Podířel ho kuřeti před zobákem a zatvářil se přísně.

„Tak co?“ řekl. „Půjdeš ke mně a budeš mi žrát z ruky, nebo nechceš večeřet?“

Rozesmála jsem se.

„Kuře lidské řeči nerozumí,“ řekla jsem.

Ale kuře jako by to přece jen pochopilo. Natočilo krček a vydalo ze sebe zvuk, který zněl jako kýchnutí nastýdlé kočky. Pak se přibatolilo k Einarovi, který tam seděl se slanečkem v natažené ruce, chňap! a kousek masa byl pryč.

„Povedlo se!“ zaradoval se Einar, ale samou radostí zapomněl dávat pozor na ruku. Kuřeti jeden kousek nestačil, mělo chuť na další rybu, a Einar zajechl a vyskočil.

„Jaujaujau...“ naříkal. Křečovitě si svíral pravou ruku a dýchal skrz zatáté zuby.

„Ukaž,“ řekla jsem.

Povolil sevření a ukázal mi ránu na hřbetě ruky. Sevřel se mi žaludek z té spousty světlé krve, která se z ní valila. Na podlaze už se dělaly loužičky.

„Musíme ti to zavázat,“ rozhodla jsem.

Kuře jsme nechali na podlaze, instinktivně začalo klovat do krvavých skvrn. Pečlivě jsem zavřela závoru a pustili jsme se ke schůdkům do domu.

„Sedni si,“ řekla jsem.

Einar mě poslechl. Na ohništi ještě hořel oheň a vrhal na strop přívětivé mi-hotavé odlesky. Závěsy před špatně utěsněným oknem se pohybovaly. Kuchyň Železná Anny byla díky přítmi a zápachu rybiny důvěrně známá a útulná. Omyla jsem Einarovi ránu a on mě celou dobu sledoval pohledem. Pak se mi podíval do očí.

„Nepřipadá ti, že jsme si podobní?“ zeptal se.

„Jak podobní?“

„No... máme stejnou barvu vlasů a očí. A tobě umřela maminka a mně zase tatínek. A přívěsek mám taky, koukej!“

Zdravou rukou vylovil malý přívěsek, který měl pověšený na krku. Představoval rybářský háček. Už jsem si ho všimla dřív, ale takhle zblízka jsem ho ještě neviděla. Einar mi vyprávěl, že ho dostal od maminky hned potom, co se tatínek utopil.

Několikrát přívěsek obrátil v ruce, pak se na mě znovu podíval a zasmál se.

„Připadá mi, jako bychom byli sourozenci nebo tak něco.“

„Možná jsme,“ usmála jsem se. „Ale oči máš mnohem modřejší než já.“

„To teda ne,“ zahučel Einar, skoro jako kdybych mu řekla něco nepřijemného. Když rána přestala krváčet, přinesla jsem další klůček a ruku mu ovázala. Pak jsem krvavý hadřík vymáchala v míse a růžovou vodu vytřela do kbelíku s pomyjemi.

„Tak půjdeme?“ zeptala jsem se.

Einar už nějakou dobu mlčky seděl na židli a teď vstal.

„Vezmu ještě nějaké slanečky,“ prohlásil a vydal se do spíže. Zvedl vlko nádobu, v níž měla Železná Anna slanečky, a vylovil velkou, krásnou samičku s břichem plným jiker.

„Nevsímně si tvoje maminka, že si slanečky bereme?“ zaváhala jsem.

„Kdepak“ odpověděl Einar sebestiště a otevřel dveře. Málem jsme spadli na zadek, když jsme uviděli, že hned pod schůdky stojí Železná Anna. Podívala se na krev na schodech a sledovala pohledem stopu vedoucí sněhem až k zavřeným dveřím do kuchyně. Pak pohlédla na Einarovu ovázanou ruku.

„Co to má znamenat?“ řekla.

Einar se zajíkal, hledal slova, ale žádná ho nenapadala. Teď ho maminka natchytala.

„Zklamal jsi mě, Einare,“ promluvila Železná Anna, obličej stažený hněvem.

„P-proč?“ vypravil ze sebe Einar.

„Říkala jsem ti přece, aby sis nehrál s tím starým rybářským náčiním,“ pokračovala Železná Anna.

Einar rychle přikývl.

„Zapomněl jsem.“

„Jak na něco takového můžeš zapomenout?“ zlobila se Železná Anna a ukázala na jeho tvář. „Ještě se ti to ani nezahojilo, a už tam zase chodíš a hraješ si na rybáře! Z toho rezavého trojzubce můžeš dostat otravu krve, copak to nechápeš?“

„Šíri mi ránu omyla,“ zašeptal Einar.

Železná Anna na mě pohlédla.

„To je od tebe hezké.“ Ještě jednou vzdychla, a protože byla opravdu hodná, stačilo to, aby ji přešel hněv. „Půjdete dovnitř?“ zeptala se. „Za chvíli bude večer.“

Právě jsem chtěli vejít za Železnou Annou dovnitř, když se zastavila, protože si všimla, že Einar drží v ruce slanečka.

„Co s ním chceš dělat?“ zeptala se.

Einar znovu nevěděl, co odpovědět, ale já jsem hbitě převzala slovo.

„To byl můj nápad,“ prohlásila jsem. „Myslela jsem, že když si budeme hrát se skutečnou rybou, bude to víc jako doopravdy. Byla to hloupost.“

Železná Anna přikývla. Sebrala Einarovi slanečka, a když jsem vešli dovnitř a sundali si kabátky, řekla: „A teď chci, abyste mi oba dva slíbili, že už si nikdy nebudete hrát s těmi ostrými věcmi. Když mě neposlechnete, půjdu do kůlny a všechno vyházím.“

„Slibujeme,“ řekli jsme s Einařem oba najednou.

Zdatný rybář

Dny v Plachtách plynuly jeden za druhým. Zpočátku se mi pořád nepříjemně točila hlava, ale pomalu to přestávalo. I Einar si všiml, že už tak často nepotřebuji, aby mě podpíral, když jsem chtěla vstát nebo sejít ze schodů. Pochopitelně mu bylo jasné, že čím jsem zdravější, tím víc se blíží chvíle, kdy se budeme muset rozloučit. Myslím, že z toho byl smutný.

Jednou večer jsme všichni tři seděli u stolu a jedli. Měli jsme rybí polévku s kroupami, a podle mě vůbec nebyla špatná. Byla okoušená libečkem a tak Železná Anna byla hodná, krmila mě a nechala mě u sebe bydlet, a ani jednou se nezeptala, co jsem zač a odkud přicházím – ani co jsem pohledávala na ledu. Jako by vytušila, na co zrovna myslím, řekla: „Můžeš tu zůstat, jak dlouho budeš chtít.“

Sklopila jsem oči.

„Nohy už se mi skoro nepodlamují“, odpověděla jsem. „Už to nepotrvá dlouho a budu moci jít dál.“

Železná Anna položila svou dlaň na moji. Dlouho se mi dívala do očí, vypradala posmutněle.

„Ať už jdeš kamkoli a ať chceš udělat cokoli“, prohlásila, „doufám, že to stojí za to.“ Přimhouřila oči a dál si mě prohlížela. „V Plachtách dětem nedovolujeme, aby se samy vydávaly na moře“, řekla.

„Já vím“, zašeptala jsem.

„A kdybys byla moje dítě, přivázala bych tě ke dveřím“, pokračovala Železná Anna. „Sice moje dítě nejsi, ale stejně... stejně mám pocit, že je nejlepší, když nic nevím.“

Znovu jsem přikývla. Opravdu to tak bylo nejlepší. Aspoň kvůli jejímu klidu. Jednou, dvakrát, třikrát jsem ji slyšela mluvit o tom, že děti se mají mít před

mořem na pozor. Kdyby jen tušila, kam mám namířeno, určitě by se jí nechtělo mě pustit.

„Už brzy odejdu“, řekla jsem. „Slibuju.“

Železná Anna neodpověděla, šla si přidat polévku, a když se vrátila, zahleděla se na Einaru, který přestal jíst a jen civěl do stolu.

„Proč se tak mračíš?“ zeptala se ho.

„Já se nemračím“, odsekl a začal se znovu ládovat polévkou.

Den nato Železná Anna odešla s kalhotami, které si u ní nějaký člověk nechal spravít. Seděla jsem u okna a dívala jsem se, jak se vzdaluje po ulici dlážděné koččími hlavami. Svíral se mi žaludek, když jsem pomyslela na velké město venku, o němž jsem tolikrát vyprávěla Milki, o kterém jsem tolik přemýšlela. Přejížděla jsem prstem po okenním rámu. Byl plesnivý. Tady v domku se skoro nedalo poznat, že jsem v Plachtách. Vonělo to tu úplně stejně jako doma, měla jsem i stejný pocit. Už brzy, myslela jsem si. Brzy se už vydám do těch dlážděných ulic... a vtom se mi znovu sevřel žaludek.

Najednou jsem si všimla, že za mnou stojí Einar. Pozoroval můj prst, jak jím opatrně přejíždím po hebké plísni. Pak se na mě podíval a řekl: „Myslíš si, že jsme chudí?“

Vůbec jsem ho nepoznávala, mluvil nepřijemným tónem. Přitáhla jsem prst k sobě a odpověděla: „Ne.“

Nevěděla jsem, jestli to je lež. Einar a Železná Anna možná chudí jsou, ale to já potom taky? To jsou potom chudí úplně všichni lidé?

„Proto tu nechceš zůstat?“ pokračoval Einar.

„Jak to myslíš?“ podívala jsem se.

„Třeba ti připadá, že to tady není dost pěkné.“

„Takové nesmysly“, odsekla jsem. „Moc dobře víš, proč tu nemůžu zůstat.“

Einar přikývl.

„Radši se chceš vrhnout do náruče smrti.“

„Protože musím zachránit svou sestřičku! Proč mi říkáš takovéhohle věci? Nechci se s tebou pohádat, než odejdu.“

„Nikam neodejdeš!“ vykřikl Einar. Znělo to zuřivě, ale vzápětí se zasmál a objal mě kolem ramen. „Až uslyšíš, co jsem spočítal, nikam nepůjdeš,“ řekl. „Jen počkej.“ Vyběhl po schodech nahoru. Chvilku byl pryč a pak se zase přihnul. V ruce držel papír.

„Koukej,“ řekl.

Rozložil papír. Viděla jsem, že byl předtím zmuchlaný. Einar mi vyprávěl, že ho našel před několika lety, když jeho maminka spravovala vějičku. Papír byl ve vycpávce.

Myslím, že to byla stránka z knihy o ptácích. Rozhodně jsem poznala ptáka na obrázku, byla to velrybí slípka, dospělá. Byla tam napsaná spousta věcí, které Einar všechny znal, kolik taková velrybí slípka váží, jak si staví hnízdo a jak hluboko se dokáže potopit. Einar podtrhl jednu větu: Kol celého Moře ledového zdatnějšího rybáře není, než jest velrybí slípka.

Věděla jsem, co to znamená. Znamenalo to, že velrybí slípka dokáže ze všech zvířat, co jich na světě je, úplně nejlíp lovit ryby. Pohlédla jsem na Einara.

„Mám plán,“ usmál se znovu. „Nikomu jsem o něm neřekl, je jen můj. Ale teď jsem se rozhodl, že ti ho prozradím. Až ho uslyšíš, slibuju ti, že zaručeně půjdeš na lepší myšlenky.“

A pak mi Einar vyprávěl o svém plánu. Všechno vymyslel úplně sám.

Až z jeho kůže v kůlně vyrostle dospělá velrybí slípka, uvažuje jí na nohu provaz. Kolem krku jí uvažuje další provaz a utáhne ho tak, aby se slípka právě tak dokázala nadechnout. Pak začne práce. Když ještě bude držet pohromadě staré rybářské molo Einarova tatínka, půjde Einar na něj a vypustí slípku nad moře, aby chytala ryby. Jenže až slípka rybu chytí a bude ji chtít spolknout, nepůjde to, bude jí v tom bránit provaz. Slípka se bude muset vrátit k molu, aby se ryby zbavila, jinak by se udusila. Jakmile bude Einar mít hromady ryb, slípce provaz z krku odváže a ona za odměnu dostane jednoho nebo dva slanečky. Bude ale důležité, aby slípka nebyla nikdy dosyta najedená, protože pak by přestala

rybařit. Tímhle způsobem, vykládal Einar, se z něj stane největší boháč v Plachtech, možná dokonce největší boháč v celé západní části Ledového moře.

„A ty mi budeš pomáhat,“ dodal. „Můžeme to dělat spolu.“

Podívala jsem se na něj, na jeho bledý obličej a modré oči. Najednou už mi nepřipadal tak hezký. Zavrtěla jsem hlavou.

„Ne,“ řekla jsem.

„Ale ano!“ naléhal Einar. „S tvou pomocí to určitě dokážu! Copak si nemyslíš, že jsme si podobní?“

„Jsem. Anebo vlastně nevím.“

Einar jako by mě neposlouchal. Zasmál se.

„Vážně nechápeš, jak bychom se mohli mít dobře?“ pokračoval. „Maminka by se už nemusela díít pro všechny ty dědky, co si chtějí nechat zazáplatovat kalhoty za pár halířů! Mohli bychom pozvat tvého tatínka, aby tu bydlel s námi!“

„A co moje sestřička?“ vykřikla jsem. „Co s ní?“

Einar si zhluboka povzdechl, jako by si náhle začal myslet, že jsem obtížná, dokonce otravná.

„Jidé tady ve městě vědí, že si na Bělohlava musejí dávat pozor, ne ho vyhledávat,“ řekl. „Koho si vezme Bělohlav, po tom...“

„... se slehne zem, díky, to znám, u nás se to říká taky,“ odsekla jsem.

„Ale proč za ním tedy chceš jet?“ divil se Einar.

„Protože... protože si myslím, že to tak není v pořádku,“ odpověděla jsem.

„Co není v pořádku?“

„Nutit ostatní, aby se dřeli, jen proto, že někdo chce zbohatnout.“

Když to Einar uslyšel, obličej mu ztvrdl. Zamračil se.

„Když to vidíš takhle,“ prohlásil, „bude opravdu nejlepší, když půjdeš.“

„Nemusím odejít teď hned,“ řekla jsem.

„Jen běž!“ zaječel Einar a štouchl do mě. „Okamžitě zmiz!“

„Co to vyvádíš?“ vyjela jsem na něj, ale Einar do mě znovu strčil, oči měl plné slz.

„Zmiz, říkámi! Nejsi už moje kamarádka! Nemáš tu co dělat!“

Byla jsem z toho tak vyděšená a smutná, že jsem ho poslechla. Oblékla jsem se, vyběhla ven, pustila se po ulici pryč, ale vzápětí jsem uslyšela, že Einar utíká za mnou.

„Siri! Počkej!“ křičel. „Počkej, copak neslyšíš?“

Doběhl mě a chytil mě za kabátek.

„Promiň, řekl. „Neměl jsem ti to říkat.“

„Nápodobně,“ odpověděla jsem a vytřhla se z jeho sevření. „Stejně půjdu. Už jsem u vás byla moc dlouho.“

„Siri!“ naléhal a znovu mě chytil.

„Co je?“

„Jen ti chci říct, že...“

Einar na mě pohlédl zoufalýma lesklýma očima. Od úst se mu vznášel třpytivý obláček bílé páry.

„Tak co je?“ opakovala jsem, přísahala bych, že bojuje sám se sebou. Pak polkl a sklopil oči k zemi. Nakonec zvedl hlavu, podíval se mi do očí a dodal: „Že si vždycky máš sednout. Kdyby se ti začala točit hlava.“

Přikývla jsem.

„Děkuju ti. A tvojí mamince taky. Pozdravuj ji ode mě.“

Krámký v Plachtách

Když jsem se s Einarem rozloučila, ještě dlouho mě bolelo srdce. Nebyl to už kluk, s kterým jsem trávila všechny ty dny v kůlně, když jsme se snažili ochotit jeho kuře, ne, teď z něj byl někdo docela jiný, když jsem znala všechny jeho tajné myšlenky. Ale stejně. Stejně mi bylo líto, že jsme se tak hrozně pohádali, když jsme se loučili.

Nohy mi podkluzovaly, protože jsem pochopitelně nebyla zvyklá chodit po ulicích dlážděných kameny. Kam půjdu? Neměla jsem ani tušení, kam se mám vrátit nebo koho požádat o radu – šla jsem rovnou za nosen, ale nevěděla jsem kam. Všechno bylo nové, neznámé.

Domky vypadaly tak, jak domky většinou vypadají. Shrbené, šedé, s plesnivými rámy. V oknech byly malé záclonky a za nimi malíčké šedivé babky s chlapatou bradou. Kolem rohů obcházela prasata a chlentala vodu ze zamrzlých bahniých kaluží. Obloha byla šedá a i děti, které jsem potkávala, měly šedé oči.

Čím víc jsem se však blížila k přístavu, tím víc šedi ubývalo. Okenice obchodů byly otevřené a skoro ve všech se daly koupit kulky do pušky. Na jednom místě visely hlavou dolů celé řady stříbrných lišek s rozřezanými, vykuchanými břichy. Majitel obchodu prodával čepice z liščí kožešiny. Ve vedlejším krámku měli hřebeny, krabičky a vrhčáby vyřezané z velrybích kostí. A hůl vyroběnou z dlouhého, ostrého narvalího rohu. Jinde prodávali ještě živé sépie. Ležely všechny pohromadě v dřevěném vědru. Svíjelo se jich a lezlo po sobě určitě tak pět šest a bojovaly o prostor.

A pak tu byly mosazné konvice, stříbrné konvice, boty z lososí kůže a holínky z tulení kůže, šperky ze zubů a šperky ze zlata. Mohli jste si pořídit i vejce sněžné sovy, jen tak na ozdobu. V Plachtách se zkrátka a dobře dalo sehnat snad všechno, po čem jste toužili.

Po chvíli jsem potkala muže v bílém kožichu z vlčí kožešiny se dvěma pistolemi u pasu. Zírala jsem na pistole, nemohla jsem od nich odtrhnout pohled, a když jsem se míjeli, samou hrůzou jsem zatajila dech. On si mě ale myslím vůbec nevšiml.

Pak jsem potkala ženu, který tak hrozně páchla po zdechlych ptácích, že jsem si musela zacpat nos. Když jsem se pozorněji podívala na její kabát, uvědomila jsem, že je ušitý z alčích kůží a celý ovesšený jejich čerňými zahnutými zobáčky. Alky jsou snadná kořist, protože neumějí létat. Někteří lidé, ti opravdu zlí, se je ani neobtěžují zabít, než je stáhnou. Dokonce jsem slyšela, že jsou i tací, co alky vaří zažíva, protože zabít je je moc namáhavé. Prostě nacpou hloupoučké ptáčky, kteří neumějí létat, do kotle a rozdělají pod ním oheň.

Když žena zmizela v dálce, zahlédla jsem jinou, v kabátě plném háčků, na níž měla pověšenou celou sadu nožů. Kolem očí měla bradavice a na hlavě klobouk.

Jak se vlastně pozná, že je někdo pirát? Vypadají piráti hrozivěji než obyčejní lidé? Nebo je to možná právě naopak? Možná ti neprohnanější piráti dokážou přesvědčit ostatní, že jsou laskaví, třeba mají půvabné obličej, nádherné kabáty a učenané, hladké vlasy? A když si myslíte, že jste naši přítele, seberou vám všechny cennosti a utečou.

Dlouho jsem se toulala podivnými dlážděnými ulicemi a pozorovala lidi. Jak se mám chovat? Mám někoho přátelsky zatahat za rukáv a zeptat se: Nejste prosím náhodou pirát? Byl byste tak laskav a odvezl mě na Bělohlavův ostrov, pokud možno okamžitě?

Jak jsem tak chodila a přemýšlela, co dělat, přišla jsem k dalšímu obchůdku s otevřenými okenicemi. Byl skoro prázdný. Dědek v okenku prodával zřejmě jen pár vysloužilých harpun a ve vědru leželo několik smutných flundřích hlav v rosolu. Hned vedle vědra však bylo několik malých peněženek vyrobených ze světlé kůže, která mi připadala povědomá a neobvyklá zároveň. Odvážila jsem se jedné lehce dotknout. Byla měkká. Dědek si olízl rty a potměšile se na mě podíval. Z jeho výrazu jsem pochopila, že držím v ruce něco opravdu vzácného.

„Máš zájem?“ zeptal se.

„Já jenom... z čeho to je?“ zamumlala jsem. „Z jaké kůže?“

Dědek se ke mně naklonil blíž a odhalil v úsměvu všechny odporné hnědé zuby.

„To je něco hodně vzácného,“ řekl. „Podle mě jsi takovou kůži ještě v životě nedržela v ruce, to se povede jen málokomu. Zadarmo není, to mi věř.“

V tu chvíli jsem si všimla něčeho, z čeho se mi prudece zvedl žaludek. Na koncích řemínků, jimiž se peněženka zavazovala, bylo cosi, co jsem předtím považovala za kousky muší. Ale byly to nehty.

Okamžitě mi došlo, z čeho je peněženka vyrobená, zahodila jsem ji a od toho odporného dědka utekla. Celou dobu jsem v duchu slyšela tenký hlásek, který volal: „Na-ná!“ Není to jeho kůže, opakovala jsem si pořád dokola. Z mého Chla-pečka neudělali peněženku. Byla to jiná mořská panna.

Znovu se mě zmocnila závrať a já myslěla, že upadnu. Našla jsem pár beden, posadila se na ně a chvíli tam zůstala. Cítila, jak se mi točí hlava, a plakala jsem kvůli tomu všemu. Kvůli těm krabičkám, čepicím a vrhcábům. Kvůli lidem, co vyrábějí z mořských panen peněženky. Kvůli tomu, že si všichni berou mnohem víc, než doopravdy potřebují.

Když jsem se konečně vyplakala, ořela jsem si tváře rukávem kabátku a rozhlédla se kolem sebe. Byla jsem v přístavu. U domků bylo natažených několik sítí, ale zmrzly a připomínaly tenké, půvabné ledové kostry. Vedle nich stála skupinka šedých mužů a žen a bavili se. Pochopila jsem, že to jsou rybáři. Chudáci, nemají to teď lehké, když nemůžou vyrazet na lov.

Ohromné zamrzlé moře bylo opravdu zvláštní. U mola kotvily lodě, jakoby uvězněné. Byly strašidelně nehybné, nepohupovaly se, nikde nic neskrývalo. Na jedné lodi s jedním stěžněm byla na přídi krásná postava vyřezaná ze dřeva, žena v modrých šatech, který kouřila dýmku z mořské pěny. Na tvářích jí zmrzla vodní tříšť, připomínalo to slzy.

Hned vedle mola byla řada skladů, samozřejmě přístavní kancelář a lodivod, který seděl v malické místnůstce s lucernou u dveří.

Náhle se můj pohled zastavil u jednoho muže a okamžitě jsem si pomyslel, že je to možná piráti Nevím, proč jsem měla takový pocit, ale celý byl takový odporný a nepříjemný. Oči měi pichlavé a hrozné, ústa stažená a zlověstná. Kráčel rychle, byl nahněný a nikoho a ničeho si nevšímal. Jako by celým svým zjevem chtěl říct: Dejte mi pokoj!

Muž přešel přes přístaviště, nad nímž kvílel vítr, a došel k nenatřeným dveřím, které ležely co by kamenem dohodil od lodivodových umetených schůdků. Rychle je otevřel a vstoupil dovnitř. Než se za ním dveře zabouchly, uslyšela jsem rachocení plechových talířů a nadávky.

Vstala jsem a pomalu se k těm dveřím vydala. Jakže to říkal Fredrik? Někteří piráti si rádi přihnou piva a pak neudrží jazyk za zuby, a v přístavu je spousta pochybých putyk.

Nade dveřmi visel vývěsní štít. Byl zrezivělý a skoro jsem ho nedokázala přecíst. Ale po chvíli jsem přece jen nezřetelná kroucená písmena rozluštila: U Znaků města Plachet.

Dlouho jsem na dveře zírala. Bála jsem se toho místa, nejradši bych odtud utekla. Ale teď nesmím mít strach. Možná se právě tady dozvím, kam dál.

Zhluboka jsem se nadechla. A pak jsem vešla dovnitř.

U Znaků města Plachet

Musela jsem chvíli mrkat, než si moje oči zvykly na přítmí uvnitř. Na stěnách viselo několik malých olejových lampiček, ale moc světla nevydávaly. Kysele to tu páchlo. Podlaha byla mokrá a zabahněná od sněhu. Ze stěn odkapávala vlhkost. U ohromného výčepu stál muž ve špinavé zástěře a utíral hrnek. Za ním se vršila hromada sudů, asi v nich bylo pivo. Pak tu měli ohromné ohniště, na různé dlouhých řetězech nad ním visely kotlíky. U stropu se kývaly svazky sušených tresčích hlav a napjaté kůže. Muži a ženy, kteří se mačkali u stolů, byli umazaní a děsiví, měli záplatované šaty a záplatované obličejce. Skoro všechny židle byly obsazené. Když zamrzlo moře, byli piráti stejně bez práce jako rybáři. Krásné pláště a učesané vlasy se tu nevyskytovaly. Tihle lidé na sebe nedbali. Několik jich zvedlo hlavy a podívali se na mě.

Okamžitě jsem zaitovala, že jsem sem vůbec chodila. Ne, tady být nechci, s těmihle lidmi se bavit nebudu. Otočila jsem se, že zase půjdu, ale srazila jsem se s mužem, který se vynořil za mnou. Byl tak příšerný a ošklivý, že jsem se na něj skoro ani nedokázala podívat. Obličej měl pokrytý vrědy. Na sobě měl ohavný chlupatý kabát, celý plesnivý, a věnoval mi bezzubý úsměv.

„Co tu děláš?“

Polkla jsem.

„Hle-hledám,“ odpověděla jsem potom.

„Hledáš?“ řekl muž. „A co?“

Nejdřív jsem nevěděla, jestli to vůbec můžu povědět takhle přímo. Ale pak jsem si řekla, že bude nejlepší tomuhle mizerovi povědět, že mám tady, U Znaků města Plachet, důležitý, nebezpečný úkol. Když to udělám, třeba mě začne obdivovat. Ano, nejlepší bude, když do toho řížnu!

„Hledám někoho, kdo mi řekne, kde je Bělohav,“ odpověděla jsem a pohlédla mu přímo do křhavých očí.

Muž si mě dlouho měřil nevyzpytatelným pohledem. Pak pomalu přikývl. „No vida,“ řekl pak. „Člověk se toho hodně dozví, než ho zašijou do pytle a hodí do moře.“

„Je tu někdo, kdo se na moři dobře vyzná?“ naléhala jsem. „Někdo, kdo ví, kde leží jeho ostrov?“

Muž přimhouřil oči.

„Hm...“ začal a olízl se. „Když za to zaplatíš...?“

„Nemám peníze,“ zamumlala jsem.

„Ale třeba něco jiného?“

„A co?“

Pohled se mu zastavil na řemínku na mém krku.

„Ukaž mi to,“ řekl.

Nejradši bych odmítla, ale neodvažovala jsem se. Vylovila jsem Mořského hada, kterého jsem nosila pod košilí. Muži se zaleskly oči. Natáhl ruku, ale já ucouvla. Kdepak, tahle ohavná, znetvořená dlaň se mě nesmí ani dotknout.

„Přestaň!“ zařval muž. „Chci si na to jen sáhnout. Stůj klidně.“

Náhle se zvedli dva další muži. Jeden měl dlouhé špinavé kníry a kožešinou čepici s klapkami na uši – a druhý jedno oko zašité, takže z něj zbyla jen čárka. Špičku nosu měl tupou, jako by mu ji kdysi někdo uřízl.

„Copak to má?“ zeptal se ten s kníry.

„Neplet se do toho!“ odsekl podobanec. „Pěkně si zase sedni!“

„Pročpak bys měl drahé věci dostávat vždycky jenom ty?“ vyjel na něj jednooký. Naklonil se ke mně a já ucítila jeho odporný, smrdutý dech. Uchopil řemínek. „Dej mi to!“ obořil se na mě.

„Nechte toho! Potřebuju, abyste mi vysvětlili cestu!“ vykřikla jsem a snažila se mu vytrhnout.

„Vysvětlili cestu? Jak, vysvětlili cestu?“ podívil se jednooký.

„Ona tvrdí, že hledá Bělohlava,“ vysvětloval podobanec.

„Jako bys zrovna ty věděl, kde je,“ zachechtal se jednooký.

„Ty to taky nevíš, skopová hlavo!“ odsekl podobanec.

Muž s kníry se ke mně naklonil.

„Já ti povím, kde je Bělohlavův ostrov,“ řekl. „V moři! A teď mi koukej dát ten přívěsek.“

„Nedám!“ zajčela jsem a odstrčila jeho ruku.

Muž se rozzuřil. Chytil mě za kabátek. Podívala jsem se po hostinském, jestli mi nepomůže, ale tomu bylo očividně jedno, co se kolem děje.

„Ty se chceš prát, ty skřčku?“ zuřil muž s kníry. „Já ti ukážu, zač je toho loket!“

„Hned mě pusť!“ řekla jsem. „Nesmíš mě bít!“

„Můžu si bít, koho chci!“ zařval. „Pokud ale vím, tak hledá Bělohlav dětí, ne děti Bělohlava. Co mu chceš?“

„Nic!“ vyhrkla jsem a dala jsem se do pláče. „Hledám tatínka, copak nerozumíte legraci?“

„Tatínka?“ zachechtal se jednooký. „A chceš říct, že je tady?“

Rozplakala jsem se na celé kolo a otírala si tváře rukávem.

„Ano, je tady!“ odsekla jsem. „A dejte si pozor, nebo mu řeknu, že jste mě chtěli okrást. Má nůži!“

Muži se dali do smíchu.

„Jejejeje,“ řekl podobanec a z jeho tónu jsem pochopila, že tady mají nůž úplně všichni. „Tak nám toho tvýho tatínka ukaž, a my tě necháme na pokoji.“

Začali mě postřikovat po místnosti, mezi všemi stoly, u kterých seděly spousty smrdutých lidí, jeden ošklivější než druhý. Všichni se na mě dívali, ale nikomu nevadilo, že dostávám štulce do zad, nikdo mi nepřišel na pomoc.

Co mám dělat? Když se dám do běhu, ke dveřím to nestihnou, a žádný tatínek, jemuž bych se vrhla do náruče, tu není. Není tu vůbec nikdo, koho znám.

Ale byl. Nejdřív jsem nechtěla uvěřit vlastním očím, myslela jsem si, že mám z těch lihových výparů vidiny. Ale docela vzhadu v místnosti seděl úplně sám u stolu člověk, kterého jsem skutečně znal! Spal. Jednu paži měl položenou na desce stolu a na ní hlavu. Z koutku úst mu vytékal tenký pramínek slin.

Rychle jsem došla až k němu a zabloumala mu nataženou rukou.

„Vstávej!“ vykřikla jsem. „Nespi, hledám tě!“

Muž se rychle napřiml, vadilo mu, že ho někdo tak drsně vzbudil. Třeštil na mě oči a zřejmě ani on tak úplně nedokázal uvěřit tomu, co vidí.

„To je on!“ otočila jsem se k mužům, kteří do mě štouchali. „Tady ho máte, a teď už mě nechte na pokoji!“

Podobanec, jednooký a muž s kníruy okamžitě uposlechl. Chlap u stolu sice možná neměl u pasu nůž, zato měl krásnou kapitánskou uniformu a v uších tlusté zlaté kruhy. Nemuseli jste být bůhvíjak bystrozrací, aby vám došlo, že můj tatínek není jen tak někdo.

Zkáza

Urström vypadal zničeně, kapitánský kabát měl ušpiněný. Tvář měl sinalou a pod očima váčky. Podíval se na tři muže, kteří od nás právě odešli.

„Co to bylo?“ zeptal se.

„Ale nic,“ odpověděla jsem stručně.

Narovnal se a trochu se napil z hrnku. Dlouho jsme mlčeli. Pak řekl: „Takže jsi tady.“

„Jsem,“ odpověděla jsem.

Přikývl.

„Jak ses sem dostala?“

To ho pochopitelně zajímalo – ale já mu nehodlala nic říct. Byla jsem ráda, že jsem u Urströмова stolu našla záchranu, ale zároveň jsem při pohledu na něj cítila zůřivost. Ten mizera mě podvedl. Nechal mě na Vlčích ostrovech a ujel, nechal mě napospas sněhu a mrazu!

Když Urström pochopil, že mu neodpovím, zahleděl se do stolu. Po chvíli zvedl hlavu.

„Máš před sebou kapitána bez lodi, aby bylo jasno. Určitě si říkáš, že mi to patří, co?“

„Co tím myslíte?“ podívala jsem se.

Urström se usmál, hořce a neupřímně. Pak mi pověděl, že Polárka už není. Rozdrtli ji led.

Zachvěla jsem se. Znělo to přišerně, že z té velké, překrásné lodi zbyly jen trosky.

„Jak se to stalo?“ zeptala jsem se.

Urström se znovu napil a oťel si ústa rukávem kabátu. Působil opravdu ponurým dojmem, odevzdaným a zničeným. Zřejmě se na kusy nerozpadla jen loď, ale i její kapitán.

„Uvázli jsme v bezvětrí“ řekl. „Víte se úplně utišil a jedné noci, když jsme zakotvili, přišel mráz. Ráno jsme byli sevření ledem. Nejdřív jsem si myslel, že to půjde, že přecháíme nízké teploty a loď se uvolní. Ale ten mráz... ne a ne přestat.“ Znovu upil a pokračoval. „Několik dní jsme byli zajatí v ledu na širém moři, v lodi to praskalo. A pak to jednoho dne nevydržela. Trup pod tlakem ledu povolil. Rozpadla se na kusy.“ Ztěžka polkl a když zase promluvil, třásl se mu hlas: „Celá posádka se utopila. Jen já jsem se zachránil.“

Skoro jsem se nedokázala nadechnout. V krku mi narostl bolestivý knedlík. Celá posádka? Všichni plavčí i námořníci – a kuchař! Můj milý, laskavý kamarád s vřelým úsměvem a velkou náručí. Bylo to tak strašlivé, že se mi tomu nechtělo uvěřit. Urström vyprávěl dál. Jak spěchal černou nocí po ledu, zmrzlý na kost a přesvědčený, že nepřežije. Jak v dálce vytušil světa Plachet a v posledním okamžiku se zachránil na pevnině. Zasmál se a prohlásil, že kdyby Polárka plula na trase mezi Vlčími ostrovy a Plachtami o jediný ubohý uzel rychleji, dorazili by možná do přístavu dřív, než udeřil mráz.

Žaludek se mi stáhl, bylo to nepřijemné, jako by se v něm vztekle sviřel úhoř. Takže je to vlastně Urströmova zásluha, že teď neležím spolu s ostatními na mořském dně. Dlouho jsem se na něj dívala. Možná už na tom nezáleží. Možná to můžu nechat být. Ale ne, stejně se zeptám. Musím ho slyšet, jak mi to říká.

„Proč jste mě tam nechal?“ řekla jsem.

Urström zvedl hlavu. Chvilí oťálel, jako by uvažoval, jestli se má rozzlobit. Ale pak ho znovu ovládla odevzdanost, pokrčil rameny a řekl: „Bál jsem se. Bál jsem se, že se na mě Bělohav rozhněvá, až se doslechne, že jsi s Fredrikem připlula do Plachet na mojí lodi. Nechtěl jsem riskovat životy posádky.“ Potřásl hlavou. „Ale teď jsou stejně všichni mrtví. A já jsem chudás, protože všechno, co mi patřilo, leží na dně moře. I Fredrikovy peníze, jestli to chceš vědět.“

„Vždyť máte ty kruhy v uších“ řekla jsem. „Ty mají přece velkou cenu.“

Urström se dotkl jednoho tlustého zlatého kruhu.

„Už nejsou moje. Slíbil jsem je tomu chlapovi, co mu patří hospoda, za to, že mě nechá nahore přespávat.“

Pozorovala jsem ho, jak tam seděl, shrbený a zoufalý. Dokonce mi ho bylo trochu líto. Není to zvláštní? Po všem, co mi provedli!

„Ale to, co jste udělal, bylo odporné,“ prohlásila jsem. „Namluvit Fredrikovi, že jsem mu ukradla peníze!“

Urström se uchechtl.

„Neuvěřil mi. Řekl, že na to tě moc dobře zná. Když jsme odpuli z Vlčích ostrovů, pořad jen ležel na prýčně a trucoval. Jakmile jsem se k němu přiblížil, láteril ostošest, křičel a hromoval, že je to tu cítit proľhaností. Tvrdil, že čím dřív opustí loď, tím líp.“

Ach, jak jsem se zardovala, že Fredrik neuvěřil lžím o tom, že jsem zlodějka, že znal pravdu! Ale že je mrtvý... že ho moře celého pohltilo, takového velkého, hezkého a hodného muže, s tím se nikdy nedokážu smířit.

„Viděl jste, jak...“ začala jsem a několikrát se zajíkla, protože se mi v krku zase objevil ten knedlík. „Viděl jste, jak se utopili? Trpěl hodně?“

Urström vcucel tváře, takže byly ještě propadlejší než obvykle. Zvláštně se na mě podíval, zlomyslně a pobaveně zároveň.

„Neřekl jsem, že se Fredrik utopil,“ řekl pak.

Začala jsem rychle mrkat, abych dostala z očí slzy.

„Říkal jste přece, že celá posádka...“

„V den, kdy se Polárka potopila, už Fredrik k posádce nepatřil,“ přerušil mě Urström. „Několik dní předtím loď opustil.“

„Opustil? A jak?“

„Když jsme zjistili, že loď zamrzla, šel rovnou ke své prýčně, sebral si věci a odešel. Jednoduše přešel zábradlí. Snažil jsem se mu vysvětlit, že je to šílenství, že neví, jestli ho led unese celou cestu k pevnině. Ale on si nedal říct a... tvrdil přece, že čím dřív opustí loď, tím líp. A to do slova a do písmene dodržel.“

„A jak to s ním dopadlo?“ vyhrkla jsem. „Podařilo se mu dojít na pevninu?“

Urström se zatvářil lhosejně.

„Nevím,“ řekl. Ale po chvíli pokračoval: „Vím jenom, že nějaký zrzavý blázen se prý utábořil kousek za městem a tráví čas tím, že v letu sestřeluje papuchal-

ky. Lidé o něm mluví, ale nikdy neví, jak se jmenuje ani odkud pochází, protože nikomu se k němu nechce moc přiblížovat. Má totiž skvělou mušku.“

Vyskočila jsem tak prudce, až se židle skoro převrátila. Cítila jsem, že mi srdce buší v hrudi jako zběsilé.

„Kde je?“ vykřikla jsem. „Kde je to tábořiště?“

Urström trochu upil. V obličejí se mu opět objevil zahořklý výraz. Chvilku jsem si myslela, že mi to nebude chtít povědět, z čiré zlomyslnosti, protože mu vadí, že mám radost. Ale nakonec na mě pohlédl a řekl: „Jdi přístavem směrem na východ, až domy začnou řídnout. Pak už uvidíš oheň na pahorku.“

Muž na tábořišti

Uťklala jsem cestou, kterou mi Urström popsal, tak rychle, jako kdyby mým nohám narostla křídla. Co když je Fredrik skutečně tady, v Plachtách! Co když ho za chvíli zase uvidím? Ale co když to není on? Co když je to jiný zrzoun, co odvede dobře střilet papuchalky? A co když se doopravdy zbláznili? A až se přiblížím, namíří na mě pušku a zastřelí mě?

Spěchala jsem dál a domků ubývalo. Plachty řídly. Vtom jsem uviděla pahorek. Ale je to ten správný? Neříkal Urström něco o ohni?

Ano! Zablédla jsem kouř, tenký a úzký jako šňůrka. Srdce mi prudce bušilo a já zpomalila. Možná bude nejlepší, když budu opatrná.

Pustila jsem se po pěšince vyšlapané ve sněhu. Otisky bot, které tu šly přede mnou, byly velké. Právě tak velké jako...

Ne, nechci si být předem jistá. Ještě ne. Je hloupost být si příliš jistá, zklamání by bylo nesnesitelné, kdyby...

Neměla bych slyšet výstřely? Neříkal Urström, že muž na pahorku celé dny jen střelil? A co když už tu netáboří a vydal se dál? Třeba oheň zrovna uhasíná?

Možná přicházím pozdě!

Možná ano, možná ne. Co kdyby ano, co kdyby ne. Třeba ano, třeba ne. Teď už si přestanu lámat hlavu, říkala jsem si. Prostě se tam půjdu podívat.

A taky jsem to udělala. Poslední kousek cesty mi připadalo, jako by celé moje tělo zadržovalo dech. Jako by na světě nebylo nic, jen já a stopy ve sněhu, a ještě ten, koho snad najdu, až šlépěje skončí. Došla jsem na vrcholek pahorku.

Uviděla jsem oheň. Uviděla jsem chatu postavenou z naplaveného dříví. Uviděla jsem konvičku na kávu stojící na zemi a pušku. Uviděla jsem zastřelené ptáky pověšené na holi zapíchnuté do sněhu. A pak jsem uviděla i jeho, muže se zrzavými vlasy a širokými rameny. Seděl u ohně a zíral do plamenů, kolena si objal rukama. Vypadal opuštěně.

„Fredriku,“ hlesla jsem tenkým hláskem. Byl až příliš tenký, Fredrik mě neslyšel. Odkášlala jsem si a chtěla promluvit znovu, ale vtom zvedl hlavu.

Nejdřív se netvářil ani trochu překvapeně. Myslím, že byl přesvědčený, že jsem jenom jeho představa.

Ale čím déle jsem tam stála, tím mu muselo být jasnější, že jsem skutečná. Zamračil se a vstal. Došla jsem až k němu, a abych mu trochu pomohla, řekla jsem: „To jsem já.“

Zavrtěl hlavou.

„Je to pravda?“ zašeptal. „Jsi to opravdu ty, Knofičku?“

Zvedl mě a podržel mě před sebou v natažených pažích a já se najednou nemohla udržet a dala jsem se do smíchu.

Fredrik vyhrkl: „Přece jsi to ty!“

A pak se začal smát se mnou. Smála jsem se pořád víc a víc, a i Fredrik se chtěl na celé kolo. Objímali jsme se a smáli jsme se pořád dál, smáli jsme se a nemělo to konce, tak to bylo veselé a zvláštní a dobré, že najednou zase stojíme vedle sebe, on a já. A kdyby v tu chvíli šel někdo kolem, kdyby nás někdo z dálky chvíli tajně pozoroval, asi by si pomyslel, že na tom pahorku nebydlí jen jeden blázen.

O hodnou chvíli později Fredrik přiložil na oheň. Seděli jsem na jeho kožšině, byla prodřená a stará, ale hebká. Fredrik přinesl ještě jednu z nových přikrývek, které koupil na Vlčích ostrovech, a přehodil mi ji přes nohy.

„Máš hlad?“ zeptal se. Měla jsem, a jaký!

Už jsem věděla, že Fredrik umí péct papuchalky, a věděla jsem, jak jsou dobří. Prohlásil, že jemu už jejich světlé maso tolik nechutná, protože od chvíle, co opustil Polárku, nic jiného nejedl.

„Povíš mi o tom?“ poprosila jsem ho. „O všem, co jsi zažil za tu dobu, co jsme se neviděli?“

Fredrik slibbil, že mi to všechno poví, nejdřív chtěl ale vědět, co jsem dělala já. Chvilí jsme se hádali, kdo začne, samozřejmě jen jako, a nakonec jsem

ustoupila. Fredrik začal škubat a kuchat dva velké papuchalky a já mu vykládala všechno od začátku až do konce. Jak mě Urström a ten dědek zavřeli do skladu, o Nanny a jejím Signálu, o mužích, kteří ukradli loď a pustili se v ní na moře, o Chlapečkovi, mém malém Chlapečkovi, se kterým jsem bydlela v jeskyni, o sněhové bouři a Havranovi, o Einarovi a jeho mamince a nakonec znovu o Urströmovi. Jak jsem se s ním setkala U Znaků města Plachet a dozvěděla se o zkáze Polárky.

Když jsem došla až sem, Fredrik se zatvářil smutně. Pak mi řekl, že o osudu Polárky ví. Dozvěděl se o něm od jednoho obchodníka s ptáky, kterému občas prodává svou kořist, aby si mohl koupit kávu, máslo a chleba. Obchodník majitele hospody znal.

Fredrik si zamýšleně hladil zrzavý plnovous.

„Na té lodi nepracovali jen milí lidé,“ řekl. „Ale smrt utopením si žádny z nich nezasloužil. A jediný, co to přežil, se celé dny opíjí a lituje se.“

Pak jsme chvilí mlčeli. Fredrik naplnil vykuhané papuchalky hrozinkami, které si vzal s sebou, když opustil Polárku. Pak je opekli na klacku. Z masa odkapával tuk a kapky se syčením dopadaly do tančících plamenů. Když byli papuchalci upečení, stáhl je z klacku a jednoho mi podal. Byl hrozně horký a skoro jsem ho nedokázala udržet, ale za chvíli jsem už mohla ochutnat první křehký kousek masa.

I Fredrika zřejmě jídlo povzbudilo, ačkoli už těchhle ptáků měl plné zuby. Když snědl polovinu svého papuchalka, pustil se do vyprávění, protože teď byl na řadě on. Začal úplně od začátku. Jak se tehdy vzbudil z odpoledního spánku a zjistil, že nejsem na palubě. Jak přišel na to, že mu zmizely peníze, a jak okamžitě pochopil, že to celé jistě spískal Urström. Kapitán samozřejmě všechno popřel, ale jeho naděje, že Fredrik na naše dobrodružství zapomene, se nesplnila. Jakmile moře kolem Polárky zmrzlo, Fredrik se vydal do Plachet. Neměl tušení, co se se mnou stalo, jestli jsem vůbec ještě naživu, a proto se rozhodl, že vyhledá Bělohlava na vlastní pěst a pokusí se zachránit Miki. Protože to mi pře-

ce slíbil. Nemohl se však ubytovat v žádném hostinci, o to se Urström postaral, když mu sebral peníze.

„Ale...“ dodal a usmál se na mě. „Kdoví, jestli to tedy nakonec nebylo lepší.“

„Určitě,“ přikývla jsem. „U Znaků města Plachet bych se neubytovála, i kdyby mi za to zaplatili. Potkala jsem tam hned tři mizery, kteří slibovali, že mi řeknou, kde žije Bělohlav, a přitom to vůbec nevěděli!“

„Tenhle kapitán,“ přitakal Fredrik, „je tak slavný, že bydlí snad na každém ostrově v Ledovém moři. Každý, koho se zeptáš, ti řekne něco jiného.“

Sáhl po batohu a vydal z něj mapu. Kladl prst na jednotlivé ostrovy a říkal: „Jeden člověk, kterého jsem potkal v přístavu, tvrdil, že Bělohlava najdu tady, pár námořníků mil severovýchodně od Plachet. Jiný říkal, že Bělohlav bydlí na Úhořím ostrově, tomu jsem za to jeho vyprávění dokonce dal svůj kompas, padouchovi. Dědek, kterému prodávám papuchalky, si myslí, že je to některý z ostrůvků poblíž Tučného ostrova, ale to je nesmysl, protože ty by se mi klidně vešly do kapsy.“

Vzdychl a mapu zase složil. Pak jsme se znovu pustili do papuchalků. Žvýkala jsem a myslela si, jak je to hrozně hloupé a k vzteku, že už jsem na Bělohlově ostrově byla, ale přesto netuším, kde je.

Po jídle jsem se cítila tak příjemně a byla jsem tak plná, že se mi začalo chtít spát.

„Tohle bylo to nejlepší, co jsem jedla od doby, co... co jsi mi naposledy upekli papuchalka,“ řekla jsem.

„Správně by v něm měla být ještě vajíčka,“ prohlásil Fredrik. „Ale žádná nemám. Podle mě to bez vajíček není ono.“

„Až se vyspím, půjdu se podívat, jestli nenajdu hnízdo velrybí slípký“ řekla jsem. „Když ti papuchalk chutná víc s vajíčky, musíme nějaká opatřit.“

„Tady ale velrybí slípký nejsou,“ upozornil mě Fredrik a začal vymývat konvíčku na kávu šetčkou, kterou si udělal ze svazku větviček.

„Jak to?“ podívala jsem se.

„Na Nejzazším ostrově velrybí slípký nejsou,“ prohlásil Fredrik.

„Proč si to myslíš?“

„Vím to,“ odpověděl. „Poslední velrybí slípku tu zastřelili před více než padesáti lety. Vykládal mi to obchodník s ptáky. Když chceš najít vejce, musíš se vypravit daleko, na ostrůvky na otevřeném moři.“

Odmětil do konvičky mletou kávu, přistypal sněh a přitom si potichu mumlal, spíš sám pro sebe: „Ale toulhe dobou jsou přece ve vajíčkách stejně kuřata.“

Rychle jsem vstala.

„Copak?“ podívil se Fredrik.

„Právě mi něco došlo,“ řekla jsem. „Půjčíš mi mapu?“

„Na co ji potřebuješ?“ divil se Fredrik a podal mi ji.

„Už vím, kdo nám ukáže, kde je Bělohlavův ostrov,“ vykřikla jsem. „Hned jsem zpátky!“

Kdo mě našel na ledu

Když jsem se vrátila k šedému domku, chvíli jsem postávala na protější straně ulice. Po shrbené postavě Železné Anny nebylo ani vidu ani slechu. Co když je ještě pořád pryč? Vyšla jsem po schodech a zaklepala. To je ale zvláštní, stojím tu a klepu na dveře, kterými jsem celé dny vcházela a vycházela, jako bych tu byla domal!

Nikdo neotvíral.

Sešla jsem po schůdcích a vydala se ke kůlně. Odražecí sánky stály u ní, opřené o stěnu. Na takových sánkách člověk ujížděl po ledu jako střela. Vznáší se jako pták.

Přitiskla jsem ucho na dveře kůlny. Slyšela jsem, jak Einar hvízdá a vášnivě mluví a jak mu někdo odpovídá vzteklym syčením.

Otevřela jsem dveře. Einar, který klečel na zemi, se prudce otočil a zatvářil se vyděšeně. „Myslel jsem si, že je to maminka,“ vyhrkl a vstal.

„Promiň, nechtěla jsem tě vyděsit,“ omluvila jsem se, vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře. „Co to děláš?“

Einar vzdychl a zavrtěl hlavou.

„Nechce ven,“ řekl. Kývl k hromadě krámů na podlaze: ležela tam mísa, změť sítí, rozbitá klec a podobně. „Tohle dělá celý den. Říkám, že tebe má radši.“

Chvíli jsme mlčeli, postávali a dívali se do země, možná občas i jeden na druhého.

„Proč ses vrátila?“ zeptal se Einar. Třeba si myslel, že jsem si to rozmyslela, že jsem se nakonec přece jen rozhodla zůstat s ním a Železnou Annou.

„Protože jsi to byl ty.“

„Cože?“

„Ty jsi to byl,“ opakovala jsem. „To ty jsi mě našel na ledě.“

Einar ze sebe vydal zvuk, který měl připomínat překvapení.

„Já to nebyl,“ vykoktal.

Zasmála jsem se.

„Teď už chápu, proč se o kuřeti nesmí dozvědět tvoje maminka,“ prohlásila sem. „Kdyby to zjistila, opravdu by se rozlobila. Možná by tě přinutila, aby ses to zbavil?“

Einar vzdychl, pokusil se něco říct, ale nedokázal ze sebe vypravit ani slovo.

„Železná Anna by rozhodně nikdy nedovolila,“ pokračovala jsem, „aby ses vytal na zamrzlé moře, je to tak? Zrovna jsem se totiž dozvěděla, že velrybí slípky už tady na Nejzazším ostrově nežijí.“

Einar mě probodl pohledem. Dlouho jen mlčky stál. Pak znovu vzdychl a řekl: „Tak dobře. Byl jsem to já.“

Otevřel dveře a podíval se, jestli se Železná Anna nevrací. Pak se posadil na podlahu a dál se na mě vážně díval.

„Hodně toho namluvíš, víš?“ prohlásil potom. „Bydlíš v našem domku, jíš naši polévku, spíš pod naši přikrývkou. A tvrdíš, že není v pořádku, když chci naučit svoje kuře pracovat. Že si mám sledě ulovit sám. Víš ty vůbec, co je to hladový rok?“

„Ovšemže vím,“ přikývla jsem.

Chvilí váhal a pak se podíval k hromadě dřeva, ve které se schovávalo jeho kuře.

„Velrybí slípky něco uloví pokaždé. Hladová léta neznají.“

„To asi ne.“

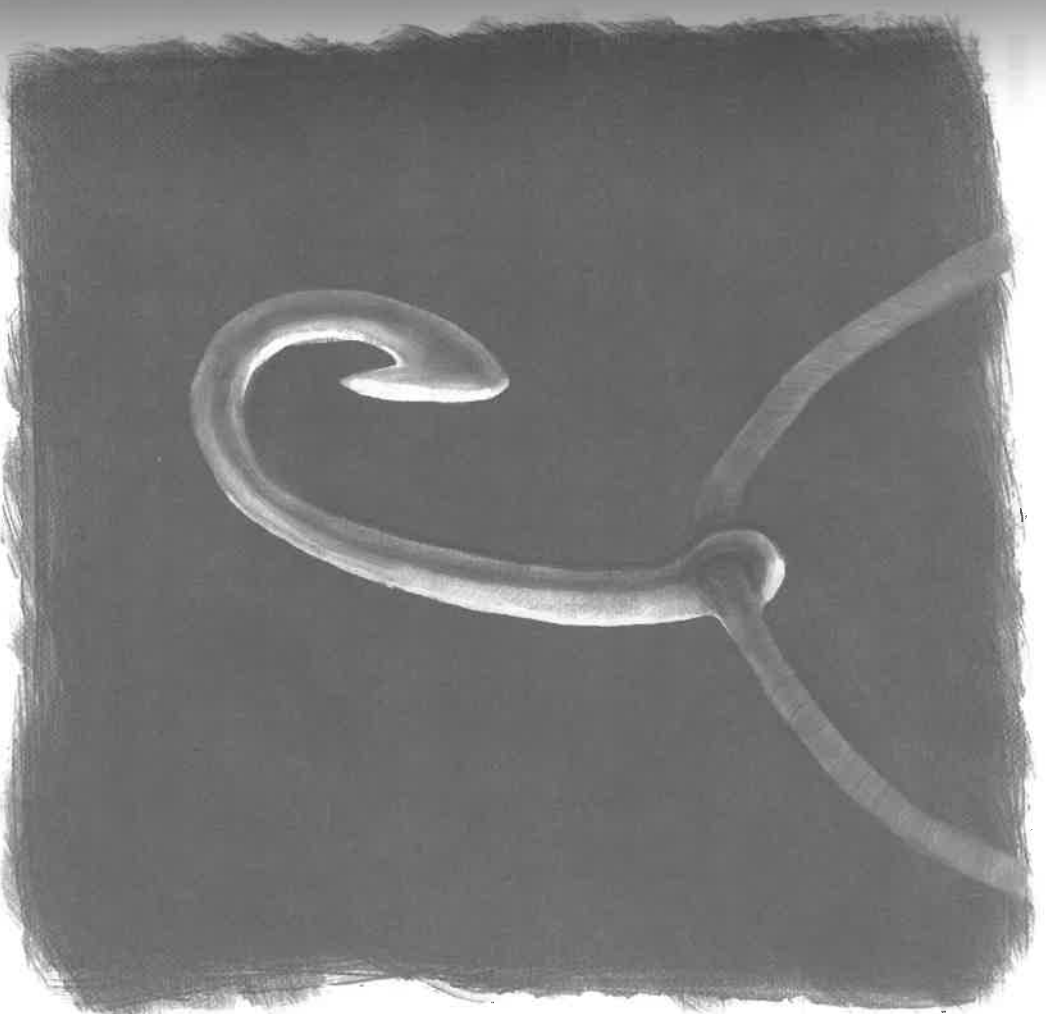
Vzal do ruky přívěsek, který měl kolem krku, ten, co mu dala Železná Anna.

„Tohle mi pořídila potom, co se tatínek utopil,“ řekl. „Prý ho mám nosit, abych nikdy nezapomněl na to, že se tatínek utopil kvůli jedinému sledi.“

„Kvůli sledi?“

„Ano,“ přikývl Einar. „Kvůli sledi.“

Dotkl se přívěsku, malého háčku, který vypadal přesně stejně jako opravdický rybářský háček a přitiskl na jeho špičku ukazováček.

„Tenkrát mi byly čtyři a na Nejzazším ostrově byl hladový rok. Ryb bylo málo, všechny rodiny na tom byly stejně. Tatínek měl strach. Když nemáš k jídlu nic než ryby a najednou je ryb málo, tak se asi bojíš. Pořád z moře vytahoval jenom řasy. Ale jednoho dne, když jsem s ním byl vytahovat síť, uvízl v jedné

z nich sled. Takový malý, ubohý chudinka. Tatínek se zaradoval a řekl, že ten bude pro mě, jen a jen pro mě. Ale sled sebou mrskl a vyskočil ze sítě. Tatínek se za ním vrhl, chtěl ho chytit, ale spadl do vody. Byl jsem moc malý, nedokázal jsem mu pomoci." Podíval se mi do očí. „A maminka si myslí, že potřebuju něco, co by mi tu chvíli připomínalo.“

Mlčela jsem, nevěděla jsem, co na to říct. Muselo být strašně přehlížet, jak se tatínek topí. Také jsem si pamatovala, jak umřela moje maminka, ale to bylo něco jiného, protože už byla nemocná. Spíše tak nějak pomalu zhasínala, stihla jsem ji dokonce obejmout na rozloučenou. Ale Einarův tatínek asi křičel, když se topil. Křičel a bojoval o život. Musí být hrozné dívat se na něco takového.

Einar potřásl hlavou.

„Už nikdy nechci mít takový hlad, abych dával v sázku život kvůli jednomu sledi," řekl. Znovu se podíval na hromadu dřeva. Ozývalo se zpod ní vzteklé, nespokojené skřehotání. „Když jsem našel tu stránku z knihy, věděl jsem... Věděl jsem, že to musím udělat. Najít velrybí slípku, která mi pomůže, abych už víckrát nehladověl. Už nikdy.“

„Nemáš přece loď," namítla jsem.

„Nemám. Nemáme loď od té doby, co tatínek umřel," odpověděl Einar. „A jak teď víš, na Nejzazším ostrově žádné velrybí slípky nejsou. Několikrát jsem si už málem půjčil loď někoho jiného, ale neodvážil jsem se. A když jsem se jednou ráno vzbudil a celé moře bylo zamrzlé... bylo to jako znamení.“

„Takže jsi vyrazil na led na odražecích sáňkách?“

Přikývl.

„Maminka spěchala pomáhat do přístavu s opravou největšího mola, které poničil led. Říkala, že bude pryč celý den. Jakmile odešla, vyrazil jsem. A našel jsem ho u Osamělého ostrova. To hnízdo." Při té vzpomínce se pousmál a dotkl se tváře, kde už měl jen strup. „Přemot tu slípku nebylo vůbec jednoduché," prohlásil. „Skoro jsem si myslel, že mě zabije. Když jsem odjížděl, ještě mě velký kus pronásledovala, vrískala jako na lesy. Byl jsem hrozně rád, uvědomil

jsem si, že poprvé od tatínkovy smrti mám tak velkou radost. Ale pak se přihnala sněhová bouře.“

Na sněhovou bouři jsem se pamatovala dobře. To kvůli ní jsem se přece šla schovat pod útesy.

„Když přestalo sněžit, nevěděl jsem, kde jsem," pokračoval Einar. „Celé hodiny jsem jezdil pořád dokola a najednou jsi přede mnou ležela ty. Myslel jsem si, že jsi mrtvá, ale...“ Znovu na mě pohlédl. „Žila jsi. Posadil jsem tě na sánky a přivázal tě k nim opaskem. Domů jsem dojel až odpoledne. Maminka byla pořádku ještě v přístavu. Když se vrátila, řekl jsem jí, že jsem tě našel na schodech.“

Znovu jsme mlčeli. Ozývalo se jen Einarovo kuře, jeho zlověstné vzteklé skřehotání.

„Proč jsi mi to neřekl dřív?“ zeptala jsem se. „Muselo ti být jasné, že to potřebuju vědět.“

Zasmál se, ale neznělo to zlomyslně, spíš odevzdaně.

„Ty se chceš opravdu vypravit za Bělohlavem a vyzvat ho na souboj?“ řekl. „Dítě proti nejchladnokrevnějšímu a nejkruťšímu muži na celém Ledovém moři? Chápeš vůbec, co to znamená? Nechci nést vinu za tvou smrt.“

Usmála jsem se na něj. Samozřejmě to myslel dobře – a možná bych se zachovala podobně, kdyby se za Bělohlavem chystal někdo jiný. Ale něco jsem do sud Einarovi neřekla a bylo to tak dobré a krásné, až mi z toho zpívalo srdce.

„Já už nejsem sama," prohlásila jsem. „Je se mnou kamarád, jmenuje se Fredrik. Na nějaký čas jsme se jeden druhému ztratili, ale teď jsem se zase našli. Vydáme se na Bělohlavův ostrov společně.“

Rozložila jsem na podlaze kůlny Fredrikovu mapu.

„Myslíš, že bys mi to místo mohl ukázat?“ zeptala jsem se. „To, kde jsi mě našel?“

Einar si dřepl a zadíval se na mapu.

„Tady jsou Plachty," řekl. „Když jsem vyrazil, jel jsem tudy. Tady je Osamělý ostrov. Ale ve sněhové bouři jsem docísta zabloudil, protože cestou zpátky jsem minul Mokré ostrov a Vlkouši útes a...“ Položil prst na ostrov, který ležel přímo

na jihozápad od Mokrého ostrova a Vlkoušho útesu. „Musí to být tenhle ostrov, je tam velký záliv s úzkým vjezdem. Tady se určitě dá zakotvit, aniž by loď bylo z moře vidět.“

Zdálo se, že ho aspoň trochu uklidnilo, že mi pomáhá Fredrik a že už nejsem sama.

„Máte nějakou zbraň?“ zeptal se.

„Já ne,“ odpověděla jsem. „Ale Fredrik má pušku.“

Einar na to řekl, že je to sice dobré, ale že já bych měla také nějakou zbraň mít, docela určitě, jinak by to nebylo spravedlivé. Rozhlédl se po kůlně. Byl tam starý rezavý trojzubec a několik háků, podběrák a pár sítí. Einar však sundal z police kámen. Byl hranatý a špičatý, velký asi jako tresčí hlava.

„Tímhle tatínek zabíjel ryby,“ řekl. „Tvrdil, že je okamžitě po nich. Vezmi si ho.“

Znovu jsem se zasmála.

„Takže podle tebe mám zabít nejchladnokrevnějšího a nejkrutějšího muže na celém Ledovém moři kamenem?“

Einar se zasmál a pokrčil rameny.

„Když stačí na vlkouše, stačí i na tuleně.“

„To máš pravdu,“ přikývla jsem a strčila si kámen do kapsy. Pak jsem odešla, a když jsem za sebou zavřela dveře kůlny, zasllechla jsem, jak Einar zase volá na kuře a přemlouvá ho, aby vylezlo ze skryše. Sice se ukázalo, že Einar je kluk, co by klidně přiškrtil velrybí slápku, ale i tak jsem měla radost, že se spolu zase můžeme smát. Bylo to poslední, co jsme udělali, než jsme se rozloučili.

Mrtvá Sépie

Druhého dne bylo nádherné počasí. Vstali jsme s Fredrikem brzy a opustili tábořiště na pahorku, když Plachty ještě spaly.

Můj Fredrik. Stěží jsem dokázala uvěřit tomu, že křáčí vedle mě směrem k Bělohavovu ostrovu. Fredrik, který má pušku a je tak velký a silný, že jednou rukou uzvedne čtyři pytle obilí najednou – takže to nakonec přece jen provedeme spolu!

Nad hlavou nám kroužila hladová hejna papuchalků, křičeli a chtěli ryby, ale marně, mořská hladina zamrzla. Když jsme ještě byli v Plachtách, Fredrik jich pár postřílel, protože až půjdeme po ledě, bude nejlepší chovat se nenápadně, jak říkal.

V poledne jsem si udělali přestávku, snědli jsme chleba s máslem a pak jsme putovali dál.

Slunce pomalu klesalo k obzoru. Led změnil barvu, už nebyl bílý, ale modrý, fialový nebo něco mezi tím. Nebe přecházelo z růžové do žluté. Hejna papuchalků řídla a večerní mráz mě štípal do špičky nosu stále silněji.

Fredrik se zastavil, sundal si batoh a rozložil mapu. Einar urazil vzdálenost mezi Bělohavovým ostrovem a Plachtami pochopitelně mnohem rychleji, protože měl odrážecí sánky. Když Fredrik promluvil, od úst mu stoupaly husté bílé obláčky páry.

„Kdybychom šli dál potmě, staneme se snadnou kořistí, protože piráti ostrov znají a my ne. Přenocujeme na ledu.“

Složil mapu.

„Tedy ještě musíme najít místo na přespání,“ zahučel.

Rozhlížel jsem se kolem, ale viděli jsme jen skaliska a malé útesy, které by nám neposkytly ochranu před mrazem a větrem.

Ale když jsme ušli ještě kousek, zastínil si Fredrik oči před ohnivým západem slunce a pak řekl, že vidí loďku.

Bodlo mě u srdce, protože jsem si nejdřív pomyslela, že mluví o lodi pirátů. Že Havran je tak vyhladovělý, že rozlámal led v zálivu, suně se mezi krami vpřed a chystá se spolknout další děti!

Ale pak jsem pochopila, že je to jen rybářská loďka, žádná velká loď. Když jsem se k ní přiblížila, poznala jsem, co je to za člun. Chytla jsem Fredrika za rukáv a snažila se ho odtáhnout pryč.

„V téhle lodi jsem plula,“ řekla jsem. „To je Sépie. Musíme rychle pryč.“

Fredrik se ale zastavil a prohlížel loď i její okolí.

„Nemusíš se bát,“ prohlásil pak. „Je opuštěná. Copak nevidíš, že má prasklý trup?“

Neochoťně jsem na loď znovu pohlédla. Měl pravdu, Sépie byla rozbitá, trčela z ledu jako smutná, pokřivená zmrzlá mrtvola. Prasklý stožár čněl k obloze.

Fredrik zamířil k lodi, řekl, že se na ni aspoň podíváme, a já šla za ním, i když bych odtamtud nejraději zmizela. Už jen z pomýšlení na vousáče a holohlavce mi naskakovala husí kůže.

Neměla jsem vůbec radost, že zase vidím Sépii, to ohnuté šedé dřevo a sedátko, pod nímž jsem ležela tak dlouho, až mě z toho rozbolelo celé tělo. Netěšilo mě znovu vidět vesla, jimiž mě přinutili veslovat, ani lodní hák, kterým chtěl holohlavec vylovit z moře Chlapečka.

Fredrik vzal do ruky příbory, které ležely na palubě, asi zapomenuté. Nejspíš museli loď opustit ve spěchu.

„Těžko říct, jestli se zachránili na ledu, nebo jestli se utopili,“ zamumlal. Zachvěla jsem se. Představa, že se teď oba vznášejí mrtví u dna, bledá a s vyřeštěnými očima, byla příšerná. Možná jsou přímo pod našima nohama! Ale strážidelné bylo i pomýšlení, že přežili, že možná v této chvíli sedí na palubě Havrana a pijí s Bělohlavem pivo! Možná je piráti s radostí uvítali, protože k nim přišli, protože se přidali k té odporné chásce a zanedlouho budou krást děti spolu s nimi.

Fredrik shodil batoh na zem a začal vyhrabávat zpod přídě spadlou velkou plachtu.

„Přenocujeme tady,“ řekl.

Z vyhlídky, že strávíme noc na Sépii, jsem velkou radost neměla. Ale věděla jsem, že je to nejlepší řešení, protože potřebujeme přístřeší. A když Fredrik vyhrabal plachtu ze sněhu a natáhl ji nad trupem lodi jako střechu, bylo to na konec přece jen docela útulné.

Roztáhli jsme na prasklé palubě Fredrikovu velkou kožešinu. Fredrik nařezal nožem z úlomků prken třísky, pak odhrnul roh plachty, aby vznikl otvor, kudy může odcházet kouř, a podpálil třísky v plechové misce. A za chvíli už v našem domečku plápolal obýnec!

Leželi jsme ve světle plamenů a jedli papuchalka. Rozdělili jsme se o poslední kus chleba a bavili jsme se o zítřku – bylo to tak neskutečné, že nám to připadalo jako pohádka: že jeden muž s malým knoflíčkem vyzvou na souboj Bělohlava, nejchladnokrevnějšího a nejkrutějšího piráta Ledového moře. Najednou jsem se rozplakala. Plakala jsem tak hlasitě a usedavě, až se mi stáhl hrudník a roztrásl celé tělo, plakala jsem a plakala a nemohla přestat.

„Neboj se,“ utěšoval mě Fredrik.

„Ale já mám strach,“ odpověděla jsem. „Co když je mrtvá? Co když přijdeme příliš pozdě? Děti v dole umírají jako mouchy... rychleji, než si dokážeš představit.“

„Není mrtvá,“ prohlásil Fredrik. „Věř tomu, přijdeme včas. Já tomu věřím.“

Otřela jsem si slzy a několikrát popotáhla. Najednou jsem si připadala hloupě. Fredrikovu sestřičku přece také unesl Bělohlav. Milki má pořád ještě naději. Ale Hanna zmizela před dvanácti lety a už je pochopitelně dávno po smrti. Fredrik se mnou ale stejně jde, třebaže svou sestru zachránit nemůže. Jen si to představte!

Napadlo mě, že dám Fredrikovi dárek. Sundala jsem si z krku Mořského hada a podala jsem mu ho.

„Tady máš,“ řekla jsem. „Je tvůj.“

Fredrik zavrtěl hlavou.

„Opravidický Mořský had“ vydechl. „Něco takového od tebe nemůžu přimout.“

„Ale já chci, aby sis ho vzal,“ naléhala jsem. „Vždyť víš, že přináší štěstí.“

Pověsila jsem mu ho na krk a Fredrik se nejdřív zdráhal, ale pak uchopil Mořského hada do ruky a poděkoval mi.

„Šťestí, řekl. „To budeme zítra potřebovat.“

„Já ne,“ namítla jsem. „Já mám přece tebe.“

Pak jsem se k němu těsně přitulila a přikryla se dekou. Oheň domácíky praskal a tělo jsem měla unavené po dlouhém pochodu – usnula jsem, než bys řekl švec.

V noci se mi zdálo, že jsem potkala muže s dlouhými bílými vlasy a provazem na krku. Když jsem se mu podívala do krku, uviděla jsem, že tam uvízla malá holčička. Chytla jsem ji za nohy a chtěla jsem ji vytáhnout, ale ať jsem tahala, jak jsem tahala, ona klesala pořád níž a níž. Muž na mě křičel, abych tahala silněji, jinak se udusí, ale já nemohla. Nakonec holčička zmizela a já se probudila a prude se posadila.

Oheň v plechové misce už skoro vyhasl. Byla tma a třesutý mráz. Přiložila jsem do misky dřevo a počkala, než vzplane. Pak jsem se zase schoullila vedle Fredrika. Ještě můžu chvilku spát. Ještě nepřišel. Obcházel v bezpečné vzdálenosti kolem našeho přístřeší a potrvá jistě ještě několik hodin, než dojde až k nám. Zítřejší den.

Střelba na cíl

Když nadešlo ráno, sbalili jsme se a vyrazili stejně rychle jako předchozího dne. Vysypali jsem z plechové misky popel, stočili kožešinu a uložili to málo, co jsme měli s sebou. Pak jsme odešli od Sépie zamrzlé v ledu a nechali ji čekat na jaro, kdy bude konečně moci klesnout ke dnu, zalít ji vlny a zahyne někde v nějaké prohlubni.

Cíl naší cesty se blížil, za několik hodin už se v dálce daly tušit jeho obrysy. Věděla jsem, že je to ten ostrov, už když to byla pouhá tečka na obzoru. Číselo z něj něco nebezpečného a zlého, něco neskutečně zlověstného. Čím víc jsem se blížili a čím víc se skvrna zvětšovala, tím horší ten pocit byl. Když jsme se ocitli u úpatí vysokých útesů, které jediné nás dělily od zla, srdce mi v prsou pádilo jako zběsilý kůň a strach mi vyzváněl v uších jako zvony. Pociť, že nás piráti vidí, slyší, cítí náš pach, že vědí, že tu jsme, jsem ze sebe nedokázala setřást.

Fredrik rozložil mapu. Dlouho se do ní díval a pak řekl: „Musíme se dostat na místo, z kterého budeme mít dobrý výhled na celý ostrov. Budeme muset někam vyšplhat.“

Utáhl si popruhy batohu, aby mu na zádech pevně držel. Pak vyrazil a já ho následovala.

Útesy byly strmé a šplhalo se po nich nesnadno, věděla jsem to, protože jsem po nich nelezla poprvé. Pořád jsme museli hledat okliky, protože jsme se neměli o co zapřít nohama nebo byl snůh příliš hluboký. Fredrik jednou zapadl do závěje až po pás a trvalo mu dost dlouho, než se zase vyhrabal.

Nakonec jsme ale vylezli až nahoru. Na chvíli jsme se zastavili a popadali dech. Fredrik se na mě podíval. Zachytila jsem se jeho modrého, laskavého pohledu tak pevně, jako se mládě drží matčiny kožešiny. Setřel si z obličeje pot a krystalky ledu.

„Nemám tušení, jak to dopadne“, prohlásil. „Jsi pevně rozhodnutá? Jsi si jistá, že tam doopravdy chceš?“

Ztěžka jsem polkla a přikývla.

„Ano“, odpověděla jsem. „Jsem si jistá.“

V tu chvíli se ozval výstřel a Fredrik i já jsme se přikrčili. Rána vyšla odněkud z druhé strany útesů. Vyděšeně jsme se na sebe podívali. Střílejí to na nás? Ne, nestříleli, uslyšeli jsme veselé hlasy, muže, kteří se smáli, vykřikovali a vzápětí se vzduchem rozlehl další výstřel.

„Na co asi střílejí?“ zašeptala jsem.

„Nemám tušení“, odpověděl Fredrik.

Zaslechl jsem ještě několik výstřelů, radostné volání a Fredrik za chvíli zašeptal: „Podíváme se tam.“

Pomalou, pomaloučku jsme se plížili dál a vystřčili hlavy přes okraj útesu. První, co jsme uviděli, byl Sněžný havran. Jeho trup tlak ledu vydržel, asi proto, že kotvil na chráněném místě. V hloubce totiž ledem pohybovaly vodní proudy, ale tady v zálivu byla voda skoro úplně klidná.

Ukázala jsem Fredrikovi kouř, úzkou, tenkou stužku plazící se ze středu ostrova. Když jste přimhouřili oči, dala se na stejném místě rozeznat zvláštní vysoká věž a vedle ní skupina menších budov.

Na ledu byli piráti, napočítali jsme jich dvanáct. Stříleli na cíl. O kus dál si postavili malého sněhuláka, pochopitelně měl představovat člověka. Střídavě na něj stříleli z pušek. Když se někdo trefil, sněhový člověk se rozletěl na kusy, všichni začali provolávat slávu a pak ho šli společně znovu postavit. Skoro všichni byli dobří střelci, jen dva z nich se ještě měli hodně co učit, toho jsme si hned všimli. A nebyl to nikdo jiný než holohlavec a vousáč, mizerové, se kterými jsem plula v loďce. Skutečně se dostali až sem a stali se z nich členové pirátské posádky. Není divu, že se jim na Vlčích ostrovech nepodařilo skolit ani jednoho vlka! Jejich kulky dopadaly do sněhu několik metrů od sněhuláka a tehdy se pochopitelně všichni ostatní tak hrozně chechtali. Po nich byl na řadě další pirát, a ten trefil sněhuláka rovnou do hlavy. Ostatní si vedli podobně, vždycky

se ozval jeden výstřel a bylo třeba terč znovu postavit. Pak přišel opět na řadu vousáč.

Několikrát přešlápl na místě, pokýval hlavou a zamával pravou paží, jako by si ji chtěl rozcvičit. Ostatní piráti se už smáli předem, byli si naprosto jistí, že se netrefí.

Když vousáč zvedl pušku, dostal jeden z pirátů nápad. Připlížil se za vousáče, udělal ze sněhu kouli a prudce ho praštil do zad. Vousáč se rozzuřil, otočil se, ale zapomněl sundat prst z kohoutku a puška vystřelila! Všichni se začali vyděšeně rozhlížet, co kulka zasáhla, a zjistili, že vousáč trefil Havrana!

Ale to ještě nebylo všechno. Na palubě někdo stál, někdo, kdo tam předtím nebyl. Mohutný, svalnatý chlap v koženém oblečení. Měl na hlavě čepici s přezkou pod bradou. Piráti si zděšeně strhli čepice a začali se klanět – muž na palubě nemohl být nikdo jiný než Bělohlav! Dlouhé bílé vlasy měl pochopitelně nacpané pod čepicí, aby mu nezmrzly a neupadly!

Bělohlav si stáhl rukavici a ohmatal otvor po kulce v zábradlí. Vousáč upustil pušku na zem, takový měl strach. Chybělo několik palců, a zastřelil by kapitána pirátů! Co s ním teď bude?

Ale Bělohlav si jen mlčky natáhl rukavici, jako by se nic nestalo. Kývl na své muže a něco jim řekl. Zřejmě jim přikázal, aby stříleli dál, protože vzápětí znovu nabili pušku. Na řadě byl holohlavec. Ten střílel tak mizerně, že nikdo ani neviděl, kterým směrem kulka letěla. Teď už se ale nikdo nesmál. Kdepak, všichni pokukovali po Bělohlavovi a čekali, co udělá. Bělohlav však jen nehybně stál a nic neříkal. Pušku si vzal jeden z pirátů, kteří stříleli dobře, protože byl na řadě.

„Už jsme viděli dost“, zašeptal Fredrik a sklonil hlavu.

Já jsem se ale dívala dál. Pohled jsem měla jako přilepený k muži na palubě. Mohla bych tam klidně ležet tak dlouho, dokud pode mnou neroztaje snh. Muž, o němž jsem slyšela vyprávět tolik příběhů, muž, který ve dne v noci obýval mou duši od chvíle, kdy jsem se vydala na cestu – ten muž tam nyní stojí ve vysokých botách a baví se pohledem na střelbu na cíl. Takhle by na palubě mohl

stát kdokoli a přihlížet, ale protože to byl on, uchvátilo mě to natolik, že jsem od něj nemohla odtrhnout oči.

„Knoflíčku!“

Vytrhla jsem se ze snění a obrátila se, abych zase slezla dolů. Teď se ale něco stalo. Něco, co se stát nemělo. Když jsem se obracela, utrhl se pode mnou velký kus sněhu a zřítil se dolů ze srázu. Chvilí se nehýbal, jako by tam chtěl zůstat, jenže pak se probral k životu a začal se kutálet dál. Cestou k zálivu s sebou strhával další snůh, uvolňovalo se ho stále víc a všechno se valilo, kutálelo, řítilo dolů. Kolem se se zvedaly oblaky sněhu, lavina se zvětšovala a Fredrik, který viděl, co se stalo, mě zoufale strhl k sobě do bezpečí. Podívali jsme se na sebe, věděli jsme, že je jen otázkou několika okamžiků, než si piráti laviny všimnou.

Ano, už začali hulákat, kdosi vystřelili a myslím, že tentokrát zamířil k místu, kde jsme se schovávali. Slyšeli jsme, jak někdo volá: „Tamhle, tamhle!“, což samozřejmě znamenalo, že za chvíli jsou tady.

Fredrik pohlédl na rozsáhlé, opuštěné moře pokryté ledem. I kdybychom utíkali seberycheji, nezmizíme jim z dohledu, a proto se rychle rozhodl.

„Bude lepší, když zajmou jen jednoho z nás, ne oba,“ řekl. Pak zvedl ruce do vzduchu a postavil se.

„Ne!“ zakvřlela jsem, ale už bylo pozdě.

„Nestřílejte!“ zavolal na piráty. Vykročil jim vstříc, aby mě neobjevili. Slyšela jsem, jak na něj řvou, řvou, ať dá ruce vzhůru, že je s ním konec a že ho zastřílí – ano, umře, protože si myslel, že se může bez dovolení zdržovat na jejich ostrově.

Ležela jsem na zemi, ztuhlá a studená jako kus ledu, poslouchala jejich řev a slyšela, jak ho ženou ze svahu a křičí na něj, aby sebou pohnul – ale žádný výstřel se neozval.

Pak hlasy utichly a já se znovu odvažila vykouknout za okraj útesu. Zablédla jsem ještě, že Fredrik vyšplhal na palubu Havrana a dva piráti ho přinutili slézt po žebříku do podpalubí. Po něm tam zmizel i zbytek pirátů a jako poslední beze spěchu Bělohav. Pak se dvířka zavřela a rozhostilo se ticho.

Po ledě dole pode mnou přeběhla malá bílá liška, zastavila se, něco očenicila a pak běžela dál. Byl to jediný živý tvor v celém okolí. Zbytek světa zadržoval dech. Vtír mi opatrně čecnal vlny a já dál ležela schoulená na zemi, třásla jsem se zimou a srdce mi bušilo. Fredrika zajali piráti, je uvězněný v Havranově bříše a já ho teď musím, ne, já ho jsem nucena zachránit. Kdyby totiž umřel, nemůžu dál žít.

Ale jak bych vůbec něco takového mohla dokázat? Na palubě Havrana je spousta pirátů, jen na cíl jich střídalo dvanáct. Docela jistě jich je v lodi ještě víc, protože pouze dvanáct jich s lodí plout nedokáže. A ještě je tam Bělohav. Všichni jsou uvnitř, já jsem venku, a ať jsem si lámala hlavu sebevíc, nedokázala jsem přijít na to, jak bych se mohla nepozorovaně dostat na palubu.

Ale pak se stalo něco podivného. Ležela jsem tam zhruba hodinu, když se dvířka v palubě náhle otevřela – a ven vylezl pirát.

Pak se objevil druhý, oba měli přes rameno přehozenou pušku a byli zachumlaní v teplých kabátech. Potom vylezl třetí a čtvrtý, z nitra Havrana se hrnuli další a další. Za chvíli byla paluba plná ozbrojených mužů. Zablédla jsem mezi nimi i několik žen. Všichni vypadali rozjařeně a navzájem si prohlíželi pušky. Byli s nimi i holohlavec a vousáč.

Jako poslední se objevil Bělohav! Ovšemže to byl on, to jsem pochopila, přestože ho piráti obklopili, takže jsem mu neviděla do obličejů. Takovou čepici totiž nemohl mít nikdo jiný než on! Piráti ho plácali po zádech a někdo vystřelil na pozdrav do vzduchu. Očividně měli svého kapitána moc rádi.

Pak jeden z pirátů něco vykřikl a ukázal k ostrůvkům, které ležely v dálce. Všichni slezli po provazových žebřících přehozených přes zábradlí na led a pustili se k nim.

Skoro jsem nedokázala uvěřit svému štěstí! Piráti se vydali na lovi! Fredrika asi přiklovali v podpalubí, byli si jistí, že jim neutěče, a vypravili se střílet ptáky. Ale odešli opravdu úplně všichni? To jsem samozřejmě nevěděla, a proto jsem ještě dlouho čekala, než jsem se odvažila slézt do zálivu.

Když jsem se dostala až k ledu, doběhla jsem k lodi a přitiskla ucho k trupu. Běle natěněné dřevo mělo krásný, třpytivý oděv z jinovatky.

Ticho. Naprosté ticho.

Přešla jsem kousek dál a znovu se zaposlouchala.

Z Havranova břicha nevycházel jediný zvuk, ani jediné tiché zaškrundání. Natáhla jsem krtk, piráti byli už tak daleko, že nebyli vidět.

Plížila jsem se kolem lodi, prolezla pod oběma nataženými kotevními lany zamrzlými v ledu. Malická havraní hlava mě pozorovala krutými očky. Zobák měla hladově otevřený. Když jsem se dostala až k provazovému žebříku, rychle jsem vylezla na palubu.

Teď jsem na pirátské lodi. Kolik dětí sem asi přivedl, vyděšených až do moru ku kostí? Sundala jsem si rukavici a sáhla na dřevo lodi, na zmrzlá lana. Opatrně jsem se dotkla lodního zvonu a pohlédla ke kapitánově kajutě na zádi. Tak tam bydlí. Tam jí, tam spí, tam plánuje své výpady. Ta kajuta je srdcem Havrana a žije v ní Bělohav.

Nesmím ale otálet. Nesmím tu postávat a snít, čím rychleji zachráním Fredrika, tím líp.

Oběma rukama jsem uchopila velký železný kruh na padacích dvířkách do podpalubí. Na to, abych ho zvedla, jsem musela vynaložit všechny síly. Strčila jsem dovnitř hlavu.

Prázdná a tma. Ale i tak jsem poznala pach pirátů: zápach potu a kouře, špíny a piva. Slezla jsem dolů. V přídi bylo zděné ohniště, zhruba takové, jaké jsme mívali na Polárce, ale starodávnější. Na hřebíku visela olejová lampička, slabě svítila a já ji sundala a povytáhla knot. Všude byly páte přes deváté pryčny, pytle, oblečení a různé cennosti. Pochopila jsem, že všechno je kradené, protože na námořnických truhlách nebylo napsáno Sněžný havran, ale jiná jména: Tulen,

Král moře, Sbohem. Viděla jsem stříbrné řetězy, cínové poháry, věci vyřezané z mořské pěny, zlaté šperky a drahé kožichy s knoflíky z rohu a kosti. U vchodu byla naskládaná děla jako velké, ošklivé železné vázy. Na háku na hlavní mstězni, který sem procházel z paluby a sahá až ke kýlu, viseli zkažení papuchalkové, upadávaly jim hlavičky a pronikavě páchli.

Tamhle jsou ještě jedna dvířka! Dvířka do nákladního prostoru. Nebylo tak obtížné je zvednout jako ta první, ale stejně byla těžká a já musela postavit lampičku na zem, abych je otevřela.

Slezla jsem po žebříku a rozhlédla se. Byly tu lana a dřev, naskládané v různých odděleních. Na jednom místě byla celá hromada kamenů, jinde zase pytle, ve kterých bylo nejspíš obilí nebo hrách. Byl to zvláštní pocit, být na palubě lodi, který byla stejně nehybná jako dům. Dřev, lodi, které jindy neustále nařikalo pod nárazy vln, teď bylo tiché jako smrt. Nebylo slyšet vůbec nic.

Anebo počkat, něco přeče jen! Nemí to... dech? Ano, někdo hlasitě dýchá norem a vydává dušené zvuky, skoro jako kdyby ho něco bolelo! Přichází to od zádě!

Proběhla jsem všemi odděleními, a když jsem minula jedno, kde byly hromady sudů s pivem, uviděla jsem Fredrika!

Měl na krku železný okov, od kterého vedl řetěz připevněný ke trupu lodi. Ruce měl svázané za zády a přes ústa mu uvázali hadr, proto ty tlumené zvuky. Přiběhla jsem k němu, a když mu na zpocený obličej dopadlo světlo lampičky, teprve jsem uviděla, jak vyděšené a zoufalé má oči.

„Hned tě osvobodím,“ řekla jsem.

Fredrik prskal a trhal sebou, házel hlavou, snažil se mi něco říct, ale samozřejmě to nešlo. Odvázala jsem hadr a uviděla, že mu nacpali ještě jeden do úst. Když ho vyplivl, dal se do pláče a vyhrkl: „Neměla jsi sem chodit.“

Vyřeštila jsem na něj oči. Copak není rád, že jsem přišla? Že ho chci vysvobodit?

V tu chvíli jsem za sebou uslyšela kroky. Pomalu jsem se otočila. Kapitán se vynořil ze tmy, shrbený jako netvor. Ano, byl to on, i když jsem si byla naprosto

jistá, že předtím loď opustil. Měl masitý obličej a poměrně velký nos, neholené tváře a bradu. V ruce držel pušku.

„Bělo-bělohlave?“ vykřikovala jsem.

Muž mi věnoval černý, odporný úšklebek. Odpověděl: „To nejsem já. Kapitán Bělohlav už se na palubě Sněžného havrana dlouho neukázal. Jsem Bohatýr Kormidelník.“

Přitáhl si sud s pivem a posadil se na něj, pušku odložil. Rozepnul si čepici, sundal si ji a požitkářsky se začal drbat na hlavě s nakrátko ostříhanými černými vlasy. Nemohla jsem se dostat za něj, sud mi překážel.

Dlouho tam seděl, pozoroval mě téměř přátelsky. Jako by k němu přišel na návštěvu někdo, koho má rád. Měla jsem sice strach, že by se ve mně krve nedořezal, ale zároveň jsem byla zmatená. Cože to právě řekl?

„Copak Bělohlav se na téhle lodi neplaví?“ řekla jsem.

„Ne“, odpověděl Kormidelník, „kdepak. Má totiž na práci jiné věci.“

„A jaké?“

Kormidelník se znovu zasmál, na moji otázku neodpověděl a místo toho řekl: „Kapitána zastupuju já. To já velím Sněžnému havranovi. A dokážu přechytračit děti, co sem přijdou a myslí si, že můžou změnit osud své sestřičky.“

Rychle jsem pohlédla na Fredrika, ale ten jen zavrtěl hlavou: „Nikomu jsem nic neřekl.“

Bohatýr vyloupl dýmku a nacpal ji tabákem. Pokynul směrem k lampičce, kterou jsem postavila vedle sebe.

„Dovoliš?“ zeptal se.

„Co?“ nechápala jsem.

Zase se zasmál, přitáhl lampičku k sobě a připálil od ní třísku, kterou si pak zapálil dýmku. Začal sát troubel, kolem se vznesla nasládlá vůně tabáku.

„Tvůj kamarád se nám pokoušel namluvit, že nás našel úplnou náhodou,“ řekl. „A my jsem mu to spolkli.“

Chvilku dál sál dýmku a pak se bez varování bouřlivě rozchechtal, až jsem se otlásla.

Ano, Bohatýr a jeho posádka Fredrikové historce uvěřili. Uvěřili, že je jen osamělý lovec ptáků, který na ostrov přišel střilet papuchalky. Ale pak objevili Mořského hada, jehož měl Fredrik na krku – a jeden z pirátů prohlásil, že patří jemu. Koupil ho totiž teprve nedávno na Vlčích ostrovech a bezpečně poznal pletený řemínek, který si sám vyrobil.

A pak holohlavec a vousač vyprávěli o mně, o holčičce, která se rozhodla zachránit svou sestřičku a o níž si mysleli, že se jí tenkrát na moři nadobro zbavili. Jak jsem pád do vody přežila, byla samozřejmě záhada – ale Bohatýr prohlásil, že nejdůležitější je mě najít, záhada nezáhada, pokud jsem opravdu někde poblíž. Kapitán Bělohav je velice zaneprázdněný a nesmí být rušen při práci nějakými pokusy o osvobození.

Pak Bohatýr vymyslel, jak to udělají. Vyměnil si oblečení s jedním pirátem a poručil všem, aby vyrazili na lov. Přikázal jim, aby se chovali vesele, až budou na palubě. Sám však zůstal na lodi a čekal, až se ukáží.

Znovu několikrát potáhl z dýmků, sál přitom troublel, a pak se zasmál. Má velkou radost z toho, že jsem tady, prohlásil. V Bělohavově dole se vždycky najde místo ještě pro jedno dítě.

Důl

Fredrik křičel a trhal řetězem jako uvázaný pes, když mi Bohatýr uvazoval kolem krku provaz a vedl mě k žebříku. Vylezli jsme nahoru, já jako první a Bohatýr za mnou, a pak jsme prošli neuklizeným, páchnoucím mezpalubím. Vylezli jsme po dalším žebříku, a když jsme se ocitli u zábradlí, rozhlédla jsem se kolem sebe. Spatřila jsem moře, útesy a sněhovou příkrývkou, která všechno zakrývala.

Bohatýr jako by pochopil, na co myslím, protože se usmál a pokýval hlavou.

„S tímhle bílým světem se rozluč“, řekl.

Pak jsme slezli po provazovém žebříku na led. Z dálky od ostrůvků, kam odešli piráti, jsem slyšela výstřely, a v podpalubí pořád křičel Fredrik.

Pustili jsme se přes led. Na útek nebylo ani pomyslení. Bohatýr pevně svíral provaz, který jsem měla uvázaný kolem krku, a navíc v druhé ruce držel pušku. Štoulchal mě do zad hlavní, jako by mi to chtěl připomenout.

Když jsem došli na pevnou zem, sněhu přibývalo a já se musela brodit. Se sněhem ale něco nebylo v pořádku, všimla jsem si toho, když jsme kus ušli. Pomalu, pomaloučku začal měnit barvu. Nejdřív byl světlounce šedý jako nejspolejší kameny v moři.

Pak ztmavl, ale jen trošku, asi jako sušená ryba.

Pak ztmavl o něco víc, jako náš dům zmiňovaný větry doma v Modrém zálivu.

Potom ztmavl ještě o trochu, jako žraločí kůže.

Za chvíli skoro úplně zčernal, jako brousek na noze.

A nakonec byl černý jako noc.

Kam jsem se podívala, všude bylo černo. Vysoké boty, které bývaly hnědé, mi zčernaly, a moje oči, zvyklé na bílou, začaly svědit, téměř bolely ze vši té černi.

Dostala jsem z toho sněhu strach. Je opravdový? Copak Bělohav přelil svou zlobu do země kolem dolu na diamanty, a ona změnila barvu? Měla jsem takový

strach, že jsem se neodvažovala zeptat, jen jsem se dál brodila černým sněhem. Bohatýr mě občas dloubl tvrdou hlavní své strašné pušky do zad.

Konečně jsem došli ke skupině domů, které jsem předtím viděla z vrcholku útesů. Jeden z nich vypadal bytelně a výstavně, v oknech se svítilo a z komína se kouřilo, a vedle něj stál podobný, jen o něco menší. Pak tam byl jeden ne tak pěkný, připomínal nejspíš přístavní sklad a okna neměl žádná. Čtvrtá stavba byla nejpodivnější ze všech, nebyl to totiž domek, ale převysoká věž. Vypadala trochu jako dřevěný maják, ale nahoře nesvítlo žádné světlo. Kolem ležely ohromné závěje čehosi, co bylo také černé, ale snít to nebyl. U vchodu hlídali dva piráti. Seděli každý na jedné stoličce, ale jakmile uviděli Bohatýra, vyskočili a smekli čepice. „Neseš nám něco nového?“ řekl jeden, co měl kníry, ovčí kožich až na zem přepásaný širokým opaskem a v jednom uchu náušnici. Myslel tím mě. Jako bych nebyla nic jiného než nová kořist.

Bohatýr místo odpovědi cosi zahučel a druhý pirát, holohlavý, s hrbem na zádech, podlouhlou bradou a malými řídkými zuby, otevřel skřípající dveře. Uslýšela jsem tukaní kladívek. Bylo vzdálené, podivné tlučené a mně z něj naskočila husí kůže.

„Jak jsi k tomu přišel, Bohatýře?“ vyptával se hrbáč a mračil se na mě. „Umiš snad plachtit po ledě?“

„Přišlo to sem dobrovolně“ odpověděl Bohatýr a hrbáč vytrčel oči ještě víc, a ten s knírkem vlastně taky. Bohatýr mě dloubl hlavní do zad.

„Tak jdeme,“ řekl.

Zůstala jsem stát. Třásl se mi ruce i nohy, celé tělo. Práh přede mnou byl jako hranice oddělující dřívější svět od nového. A do toho nového světa se mi nechtělo. Najednou jsem věděla, že se budu rvát, že budu bojovat ze všech sil, jen abych nemusela do dolu. Do temných, těsných chodeb, jichž jsem se děsila od narození. Nechtěla jsem do nich!

„Ne,“ prohlásila jsem a zavrtěla hlavou.

Pirát v ovčím kožichu i hrbáč se zachechtali. Myslí, že se smáli Bohatýrovi, smáli se, že mu vzdoruje někdo, kdo mu sahá sotva do pasu. Bohatýr vzdychl.

„Já dovnitř nepůjdu!“ vykřikla jsem, otočila se a podívala se mu do očí. „Nikdy tam nepůjdu! Pusť mě!“ A začala jsem škubat provazem, který jsem měla kolem krku, tahat za něj, škubala jsem za něj vši silou a pořád jsem vykřikovala: „Pusť mě! Pusť! Pusť mě, říkám ti!“ Oba strážci se přitom báječně bavili.

Bohatýr se však zatvářil podrážděně. Svaly v obličejí se mu napjaly. Obtočil si provaz kolem pěstí a pak jím škubl tak silně a nemilosrdně, až jsem spadla na zem. Potom mě odvedl přes práh dovnitř, dál do té vysoké, podivné věžovité stavby. Křičela jsem a snažila se dostat na kolena, ale nešlo to a Bohatýr se ani jedinkrát neotočil, šel pořád dál. Nebyla tu podlaha, jen udupaná hlína, která mi trhala šaty a drásala kůži. Provaz mi stahoval krk, dusila jsem se a on mě vlekl dál jako pytel. Bolelo to stále víc a víc. Nakonec se Bohatýr zastavil.

„Vstávej,“ řekl.

Pomalou jsem se postavila a zatínala zuby, abych se nerozplakala. Věž osvětlovalo několik pochodní. V černé zemi byla velká díra. To z ní se ozývaly úder kladívek. Nad otvorem bylo dřevěné lešení, které dosahovalo až ke stropu věže. V lešení byly zabudované kameny a tlusté lano, které mělo na konci cosi, co vypadalo jako dřevěná klec. Důlní výtah.

Vedle výtahu klímal obrovský pirát. Měl špinavý plnovous, rozložitý jako keř, dlouhé vlasy a holé čelo ovázané řemenem. Byl vrásčitý a měl ošlehanou tvář, určitě se polovinu života plavil po moři.

U stěny seděli další dva piráti. Jeden byl podsaditý a měl oděv z tulení kůže a druhý měl na sobě něco podivného, co jsem ještě v životě neviděla. Na tváři měl totiž obrázky: nůž, jenž mřít na srdce a stékaly z něj tři kapky krve. Oba měli vedle sebe pušky.

O kus dál v přímí seděl kdosi u stolu. Byla to žena. Ošklivá. Oči připomínaly vodu smíchanou s mlékem a vlasy měla bílé. Měla před sebou talíř a cínový pohár na nožce a oběma rukama obírala ptačí nohu. Obléčená byla v kožených kalhotách a kabátě a i ona měla pušku. Visela na opěradle židle.

Jak je možné, že všechno tu je tak zlověstné a černé? Slýšela jsem příběhy o hromadách diamantů, o třípytících se lesklých dveřích a o dozorcích, který měl

plná ústa diamantových zubů. Ale tahle žena, to jsem viděla, když jsem ji pozorovala při jídle, měla zuby žluté a zanedbané jako jakákoli jiná stařena.

„Copak tohle není důl na diamanty?“ podívala jsem se na Bohatýra.

Zasmál se a odpověděl, že ne. V tomhle dole diamanty nejsou a nikdy nebyly, je tu jen uhlí.

Podíval se na ženu u stolu.

„Dobrý den, naše malá Holubičko,“ řekl.

Žena jménem Holubice si ho krátce změřila a pak dál okusovala ptačí kost.

„Co tohle, chceš to?“ zeptal se Bohatýr a ukázal na mě.

Holubice vyplivla na podlahu několik šlach, otřela si ústa hřbetem ruky a vstala. Vzala si od Bohatýra provaz a odvedla mě ke stěně, do které byly zatlučené dlouhé řady hřebíků. Na některých visely nůše, ale ne na všech. Holubice přivázala konec provazu k jednomu hřebíku, vrátila se ke stolu a znovu se posadila.

„Tak já jdu, naše malá Holubičko,“ řekl Bohatýr. „Musím si promluvit s kapitánem.“

„Počkej!“ vykřikla jsem. „Co bude s mým kamarádem?“

„O tom si chci promluvit s Bělohavem,“ odpověděl kormidelník. „Člověk, který se nám dostane do spárů, dostane obvykle návrh.“

„Ná-návrh?“

„Na Sněžném havranovi je místo pro dalšího piráta. Potřebujeme každého, kdo se nám dostane do rukou. Obchodní lodě jsou čím dál lépe vyzbrojené proti přepadení. Dostane tři dny na rozmyšlenou. Většinou jim to trvá jen den, ale něco mi říká, že tvůj kamarád je tvrdohlavý.“

„Nemá piráty rád,“ řekla jsem.

Bohatýr se rozchechtal, až se za břicho popadal.

„Piráty nemá rád nikdo,“ odpověděl. „Ani já, ksakru!“

„Ale... proč by se k nim tedy měl dávat?“

Bohatýr si přiložil ukazováček na čelo a odpověděl: „Protože se k nám buď přidá, nebo ho čeká kulka.“

Z podzemí se ozýval tlumený, zvonivý zvuk kladívek a já čekala, přivázaná ke zdi. Zavřela jsem oči a snažila si představit, které z kladívek patří Miki. To, které tluče v pravidelném rytmu, jako hodiny? Nebo to pomalé, které se mezi každým úderem na chvílku zamyslí? Nebo to, které jako by při každém úderu zakoplo, takže úder je dvojitý?

Piráti sedící u zdi vypadali znuděně, neustále zívali a bavili se spolu. Asi se jim stýskalo po kamarádech na Sněžném havranu a hlídání dětí v dole jim připadalo jako otročina. Ze všeho nejraději by se pochopitelně plavili po moři, ale to muselo počkat, protože moře bylo zamrzlé.

Holubice se o ně nestarala, věnovala se jen svým ptáčím kostem. Když konečně dojedla, olízla si přední zuby a pak se na mě podívala.

„Jak se jmenuješ?“ řekla.

„Širí“, odpovéděla jsem tiše.

Holubice přikývla a dlouze si mě prohlížela od hlavy až k patě.

„Jsi zdravá?“

„Ano.“

„Silná?“

„Asi jo.“

Holubice znovu přikývla. Ukázala k hlavou k díře.

„Čím silnější jsi, tím líp to tu zvládneš“, prohlásila. „Malí a slabí rychle zahynou.“

Polkla jsem, skoro se mi zatočila hlava, před očima se mi udělalo černo a z té černi se vynořily všelijaké výjevy, mrtvolky malých horníčků s přeraženou páteří a bledými tvářičkami.

„Jak...“ vyrazila jsem ze sebe, v ústech mi vyschlo, „jak se tam pracuje?“

Opřela se a přitáhla si hrnek. Pak mi vysvětlila, jak se pracuje v Bělohavové dole.

Ráno si pověsíte na krk nůši a vezmete si lampičku a kladívko. Pak sjedete výtahem do dolu. Když jste dole, musíte lézt po čtyřech. Je tam spousta dlouhatánských krouticích se chodeb, síť podzemních prostor a průchodů. Pak začnete tukat kladívkem. Ťukáte tak dlouho, až zapomenete na všechno ostatní, až se bolavé paže pohybují samy od sebe, až se z toho tukání skoro zblázníte. A když máte konečně nůši plnou uhlí, dáte si ji na záda a lezete dlouhými chodbami zase zpátky. Kdo naplní nůši, může se vrátit nahoru.

Zachvěla jsem se a podívala se k dolu, k tomu černému chřtánu, který ráno polykal děti, a když práce skončila, zase je vyvrhl. Potom jsem znovu pohlédla na Holubici.

„Jak dlouho trvá, než je košík plný?“ zeptala jsem se.

Holubice upila z cínového poháru.

„To se dozvíš zítřka“, řekla.

Pak už jsme jen mlčely a poslouchaly nekonečné žalostné tukání z podzemí a brblání pirátů, kteří si mysleli, že hlídání dolu je na nic. Ten, co seděl u otvoru a klímal, se vzbudil a začal si vydlobávat zpod nehtů špičku rezavého nože.

Za několik hodin zazvonil lodní zvon. Lekla jsem se a škubla sebou, nejdřív jsem nevěděla, odkud zvuk přichází. Pak jsem si ale všimla, že zvon visí v děvěném lešení, na němž byl upevněn výtah, a že od něj vede provaz dolů do dolu. Piráti vyskočili, ten s obrázky na obličejích se protáhl a zívá, protože nastal čas.

Největší pirát, který seděl u díry, spustil důlní výtah a mně se stáhl žaludek, protože trvalo hrozně dlouho, než dojel až na dno. Druzí dva si mezi tím prohlíželi pušky a kontrolovali, jestli jsou nabitě.

Hromotluk s plnovousem začal vytahovat výtah zase nahoru. Nemusel se příliš namáhat, ale trvalo to samozřejmě ještě déle, než když ho spouštěl dolů.

A pak byl najednou výtah nahore. Stál v něm kluk. Byl na něj hrozný pohled, na jeho černou vyzáblou postavičku, vypadal jako nějaký hmyz. Nohy měl černé, kalhoty měl černé, košili měl černou a ruce, krk, obličej a vlasy zrovna tak. Nůše naplněná až po okraj byla černá, kladívko, které držel v ruce, bylo černé, a lampička, kterou svíral v druhé ruce, byla tak černá, že plamínek za sklem byl sotva vidět. Jediné, co na klukovi nebylo černé, byly oči, ty měl zelené.

Vylezl z výtahu, sfoukl lampičku a odložil ji i s kladívkem na polici. Pak vysypal všechno uhlí, co měl v nůši, na hromadu na podlaze a pověsil nůši na hřebík těsně nade mnou. Piráti už tam stáli, ozbrojení puškami, rozkročení a hroziví, jako by klukovi chtěli dát najevo, že nemá smysl pokoušet se o útěk. Kluk se na ně ale ani nepodíval. Posadil se, rukama si objal kolena a čelo si opřel o propletené prsty. Možná usnul?

Za hodinu zvon znovu zazvonil a nahoru přijelo další dítě, také kluk, možná o něco mladší než ten první. Stejně navyklým způsobem odložil lampičku, kladívko, uhlí a nůši, postavil se ke dveřím a čekal. Piráti s puškami ho hlídali.

Začala jsem být netrpělivá, chtěla jsem, aby výtahem přijela Miki, chtěla jsem s ní mluvit, vidět, že žije a nemá zlomenou páteř. Ale když vousatý pirát znovu vytáhl z hloubky dřevěnou klec, nebyla v ní ona, ale vysoká, hubená dívka, aspoň dvánáctiletá. Boty měla rozpadlé na kusy a z kabátku visely cáry, vypadala jako napůl oškubaný pták.

Z podzemí vyjíždělo jedno dítě za druhým, všechny stejně černé a otrhané, všem zářily v přízračných obličejích lesklé oči. Všechny vysypaly nůše na stejné místo, hromada uhlí se zvětšovala a brzy Holubici, která na všechno dozírala, dosahovala až k ramenům. Holubice dohlížela na to, jestli jsou nůše naplněné až po okraj, jestli všichni uložili nářadí na správné místo, jestli se postavili na svoje místo u dveří. Řada vystrašených shrbených tělíček se stále prodlužovala.

Nakonec se z hloubky ozvalo jediné pomalé klepnutí. Holubice spočítala děti u dveří. Bylo jich devatenáct. Odvázala mi z krku provaz a hlasitě zvolala: „A je to!“

Děti okamžitě vyskočily. Ty, které usnuly, probudil kopanec od jednoho z ozbrojených pirátů. Rychle, navykle se postavily do řady a Holubice šla otevřít vrata.

„Počkej!“ zavolala jsem na ni.

Všechny děti se otočily. Devatenáct párů lesklých očí na mě tázavě, téměř vyděšeně pohlédlo. Asi tu nebylo zvykem, že by vězeň poroučel dozorcí. Ale Holubice se nerozzlobila, jen nadzvedla obočí a řekla: „Co je?“

Ukázala jsem na dül.

„Že tam ještě někdo zůstal?“

Holubice přikývla.

„Přijede nahoru, až naplní nůši. Pak bude třídit uhlí.“

Ukázala na ohromnou hromadu uhlí na podlaze.

„Takhle se to dělá, ten, kdo je poslední, musí třídit. Bělohlov si to tak přeje. Jak říkám, tady v dole není nijak výhodné být malý a slabý.“ Otevřela vrata a ustoupila stranou, aby mohla řada dětí projít. Pak si mě změřila zvláštním, téměř soucitným pohledem a řekla: „A vlastně ani nikde jinde.“

Venku už byl večer, obloha byla stejně černá jako sníh. Hvězdy, nádherná pláň plná tisíců světélek, blikaly nad naším mlčky křáčejším průvodem. Nad rozoucchanými hlavickami se vznášela pára. Šla jsem jako poslední a za mnou dva piráti s nabitými puškami.

Pohlédla jsem na velký dům, na ten bytelný a krásný. Za ozářeným oknem jsem uviděla siluetu muže, jen se tam mihla. Vzápětí byla pryč.

„Hej, ty,“ řekl jeden pirát. „Koukej před sebe. Jinak bysme si mohli myslet, že chceš vzít nohy na ramena.“

Neodvážila jsem se odpovědět, jen jsem civěla před sebe a snažila se nemyslet na nabité pušky, na to, jaké by bylo, kdyby se mi do zad zavrtala kulka, kdybych spadla obličejem do sněhu a přes šaty by ze mě vytékal život – kdybych zůstala ležet v teplé louži vlastní krve.

Řada dětí se zastavila u budovy, která připomínala přístavní sklad. Jeden z mužů za mnou vykřikl: „Ovčí hlavo!“

Chvilí se nedělo nic, ale pak se otevřely dveře a v nich se objevil pirát s hustou šedou kšticí vlasů a okem, které tak příšerně zíralo před sebe, že muselo být umělé. Je ze skla? Pirát ustoupil stranou a děti začaly vcházet dovnitř.

Vešli jsme do velké místnosti, uprostřed bylo obezděné ohniště. Nad ohněm visel kotel. U jedné stěny stála ohromná postel se závěsy kolem dokola a u zbyvajících tří spousty malých postýlek, jedna ubožejší než druhá. Na několika snad byly peřiny, ale většina měla jen pár přikrývek nebo kožešin. Všechno bylo nenávrtně zčernalé od uhelného prachu. Pod postelemi stály nočníky a u všech visel ze zdi řetěz s okovem na konci.

Děti okamžitě zalezly do postelí, pochopila jsem, že každé má své určené místo. Muž s pomalovaným obličejem hldal u dveří a muž s plnovousem mi ukázal, která postel bude moje. Vybral jednu ze tří nebo čtyř, které byly prázdné,

né, stála v rohu, mezi postelí asi desetileté holčičky a postelí kluka se zelenýma očima, který vylezl z dolu jako první.

Zalezla jsem do páchnoucích hadrů, skoro jsem cítila, jak se blechy zavrtěly a začaly nadávat, že se se mnou musí dělit o místo.

Pirát, který se jmenoval Ovčí hlava, měl kolem břicha uvázanou špinavou zástěru a teď si natáhl tlusté kožené rukavice, sundal kotel a postavil ho na zem. Všechny děti už seděly na postelích s miskami v rukou a čekaly. Hrábla jsem mezi umouněné přikrývky ve svojí posteli, našla svou misku a udělala jsem to, co ostatní, držela jsem ji oběma rukama před sebou a čekala, až na mě přijde řada.

Vzápětí do misky dopadla šedavá hrachová kaše. Lžíci nikdo neměl, všichni do sebe jídlo házeli pravou rukou. Otrásla jsem se, protože jsem uviděla mezi hrášky ležet mrtvého chlebového červíka. Strčila jsem do misky ukazováček a vylovila ho. Holčička vedle mě se podívala na červíka na zemi a pak na mě. Uřícťe si myslela, že jsem zmlsaná. Vlastně ano, červíci jsou výživní, jak jednou řekl Fredrik.

Všichni rychle vyprázdnili misky a dostali napít vody. Několik dětí se hladově zahledělo na stále plnou misku, která stála na jedné posteli, čtyři místa ode mě. Patřila Miki. Byla to její hrachová kaše. Tou si naplní břicho, až pro ni konečně skončí každodenní dřina. Tou dobou bude kaše samozřejmě už studená.

Bylo skoro úplně тихо. Dva piráti s puškou postávali u dveří, šeptem si něco říkali, ale nerozuměla jsem jim, a občas se zasmáli. Ovčí hlava seděl u ohniště a jedl hrachovou kaši. Zeptal se druhých dvou, jestli také nechťejí, ale ten s obrázky na obličejí odpověděl, že takovou břechku by nevzal do úst, i kdyby mu za to Ovčí hlava zaplatil.

Opatrně jsem se usmála na holčičku vedle sebe, ale ona mi úsměv neoplatila, jen se na mě dívala, jako bych byla nějaká neznámá bytost, dvoulhává ryba nebo tak něco. Ale pochopila jsem, že je na mně vlastně neznámé jen to, že jsem dítě ze starého světa. Dítě, které vypadá tak, jak tyhle děti kdysi taky vypadaly, než je uhelný prach obarvil načerno.

Otočila jsem se tedy na druhou stranu, ke klukovi.

„Proč se to uhlí musí třídit?“ zeptala jsem se ho.

Kluk nejdřív neřekl nic, ale pak si odkašlal.

„Ty jsi sestra té malé?“ zeptal se a ukázal na postel Miki.

Přikývla jsem, byla jsem ráda, že si s někým můžu promluvit.

Kluk se zatvářil, jako kdyby byl bůhvíjak mazaný, že na to přišel. „Jste si podobné“, řekl. „Než se vrátí, ještě to potrvá. Musí třídit uhlí večer co večer. Neumí pořádně klepat kladívkem.“

„To přece není nic divného“, odpověděla jsem. „Je přece mnohem menší než všichni ostatní. Nebylo by spravedlivější, kdybyste se při třídění střídali?“

Kluk se zasmál, jako bych řekla něco hrozně směšného, a několik dalších dětí, které poslouchaly, se také dalo do smíchu.

„Hej, ty tam!“ zařval Ovcí hlava.

Holčička, která měla postel vedle Miki, se odvážíla ukrást hrst kaše z její misky. Teď se schoula na své peřině a schovávala se před ošklivým pohledem Ovcí hlavy. Olizovala si rty a já viděla vítězoslavný výraz na její tváři. Pochopila jsem, kolik znamená jediná malá hrstička hrachu.

Zelenooký kluk měl v každém případě pravdu, že to potrvá dlouho. Většina dětí kolem mě už usnula, když se dveře konečně otevřely a ona přišla spolu s Holubicí.

Nebyla jsem vůbec ráda, že ji vidím. Byla jsem tak smutná a rozlobená, že mi v krku narostl knedlík a brada se mi klepala plácem. Moje Miki. Nejmenší ze všech, nejčernější ze všech a nejotřanější, přestože sem určitě přišla jako poslední. Žádnému z dětí, které byly uneseny, aby pod zemí dobývaly uhlí, z očí nečísela taková hrůza. Byla strachy úplně bez sebe, moje sestřička.

„Miki“, řekla jsem.

Snažila se prohlédnout tmu. Když mě konečně uviděla, několikrát zamrkala, asi nedokázala uvěřit tomu, co vidí. Pak se jí na tváři objevil široký úsměv a teď jsem konečně měla radost, že zase vidím její zoubky a oči. Rozběhla se ke mně a skočila mi kolem krku.

„Jsi to opravdu ty?“ pošeptala mi do ucha.

„Ano“, odpověděla jsem také šeptem. „Promiň. Promiň, že jsem tě poslala pro bobule.“

Miki mě pustila a klekla si vedle mě.

„Sirí, už mi jsou malé boty“, řekla. „Potřebuju nové.“

Zavrtěla jsem hlavou, vůbec se nezměnila – až na to, že jí vyrostly nohy. Jak teď může mluvit o takové nedůležité hlouposti?

„Já ti boty sehnat nedokážu“, odpověděla jsem. „Musíš nosit tyhle.“

„Některé děti mají na nohou jen onuce“, zašeptala Miki a sáhla na svoje boty, na ty, co jsem nosila, když mi bylo sedm.

Pak už jsme dál mluvit nemohly, protože Holubice zahнала Miki na její místo. Miki hltavě snědla hrachovou kaši a pirát jménem Ovčí hlava jí dal napít vody.

Holubice měla na opasku svazek klíčů. Jeden z nich vylouvala a začala postupně všechny děti zamýkat do oken. Sebrala vždycky železný kruh, který ležel u postele, a zamkla ho každému dítěti kolem tenkého zápěstí. Většina se jich přitom ani nevzbudila.

„Tak co?“ řekla potom třem pirátům. „Něčká na vás Bohatýr?“

Přihlouple přikývnuli a připravili se k odchodu. Ten s obrázky na obličejí zabučel, že by jim aspoň mohla poděkovat, když se celý den namáhali a hlídali děti.

„A řekněte mu, ať zítra pošle někoho, kdo nemá takové hloupé řeči“, byla jediná odpověď, které se mu dostalo.

Když piráti odešli, Holubice zamkla vrata a došla na konec místnosti, kde stála její postel. Dívala jsem se na ni, když se posadila a začala si zouvat holínky. Byla ošklivá, ale stará ne. Nějakým způsobem zničená, jako naplavené dřevo, jako kus dřeva, které ohlodalo moře, takže je vyschlý, bílý a křehký. Položila pušku do postele, zhasla lampičku, která stála na malém stolku vedle ní, a lehla si. Několikrát vzdychla. Na těch vzděších bylo něco neblahého, něco tak smutného, že mi připadaly bezedné.

Zbabělec nejraději s puškou spává, napadlo mě. Kdo by tušil, že Bělohavova strážkyňe spí v posteli s puškou?

Chvilí jsem ležela a dívala se ke stropu, snažila jsem se pochopit nepochopitelné. Že tohle je teď můj domov, že tady teď budu žít a tady jednou umřu.

Možná už brzy? Nebo až za několik let? Co je vlastně lepší?

„Sirí?“ ozvala se Miki.

„Ano?“

„Myslíš, že se tatínkovi po nás stýská?“

„Ticho!“ zaštyčela Holubice ze tmy. „Koukejte spát, nebo zítra nebudete mít sílu!“

Už jsme si nic dalšího neřekly. Ale za chvíli jsem začala potichoučku zpívat písničku, kterou jsem zpívala Miki doma, když jsme spolu spávaly na pohovce. Nevěděla jsem, jestli mě vůbec slyší, ale ta písnička zněla takhle:

<i>Paní Tlustá, mořská panna, k obědu si chystá makrely a jiné ryby, rukama je chytá.</i>	<i>Měla radost ohromnou, může ulovila, a že byl promočený, hned ho domů vzala.</i>
---	--

<i>Sítě, pruty, podběráky, bez nich to jde dobře, náhle se však trosečník vynořil ven z moře.</i>	<i>Stála se z ní rybářka, muži svetry plete, mají i dvě holčičky, prostě jenom kvete!</i>
---	---

<i>Chudák vypad z lodě ven, ke dnu už se řítí, mořská panna najednou za nohu ho chytí.</i>	
--	--

V podzemí

Vzbudili nás brzy, Holubice nám dala chleba a vodu. Při jídle jsem se snažila stáhnout si železný okov. Vadilo mi, že jsem připoutaná. Ale železo mě pevně svíralo, to aby děti náhodou nenapadlo vzít nohy na ramena, třebaže dostávaly jen chleba a vodu a byly celé vyzáblé.

Holubice měla svazek klíčů u pasu. Vypadal jako železná kytice. Na našem ostrově, na Modré vodě, moc květin nerostlo, ale na jaře jsme občas s Miki našly rozkvetlé šipkové růže. Nosily jsme je tatínkovi a on je dával do hrnku v kuchyni na stole. To jsme to pak měli doma opravdu hezké!

Podívala jsem se na Miki. Byla veselá, zamávala na mě umouněnou ručičkou. Věřila, že teď bude zase dobře, protože jsme spolu. Ale jak by mohlo být líp? Tady nejde o zamotanou síť, knoflík u kalhot, který nejde zapnout, ani o šípko-vý trn zapíchnutý do prstu. Tohle nedokážu vyřešit jen proto, že jsem její starší sestra.

Když se všichni najedli a došli si na nočník, museli jsme chvíli čekat na Bohatýrovu piráty. Vploužili se do dveří a tvářili se otráveně. Byli to jiní muži než včera. Muž se zlým pohledem, skoro bezzubý a s děsivou jizvou na krku, a pak jeden s pláštěm ze skvrnité kůže, asi z čepcola, kterému ostatní říkali Zabiják. Třetí byl plešoun jen o málo větší než já. Byl ze všech nejnakvašenější, protože musel vyprazdňovat nočníky a vařit hrachovou kaši.

Holubice nám začala odemykat okovy. Když mi ze zápěstí zmizel železný kruh, trochu se mi ulevilo. Samozřejmě že bude líp, rozhodně aspoň o trošičku. Když jsme se stavěli do řady a vydali se k dolu, věděla jsem docela jistě, že dneska pomůžu Miki naplnit nůši, aby nebyla poslední.

Holubice kráčela v čele, zabiják a muž s jizvou na konci řady, všichni tři měli samozřejmě pušky. U vrat do věže seděli dva další ohavové a u výťahu stál pirát

s vousy upravenými do bradky a s několika zlatými zuby, všimla jsem si jich, když zíval.

Udělala jsem to, co ostatní, sundala si nůši a vzala si lampičku a kladívko. Jeden kluk dostal od Holubice louč. Připáli si ji od lucerny na zdi, zapálil svou lampičku a pak louč poslal dál.

Do hluboké jámy nás spouštěli po třech. Nastoupila jsem do klece s Miki a holičkou, která trochu šilhala.

Když jsme začaly klesat, sešel se mi žaludek. Šlo to rychle, před očima se mi míhaly nekonečné černé stěny. Copak nikdy nedojedeme na dno? Špatně se tu dýchalo a já zvedla hlavu k světlé skvrnce nad námi, k otvoru. Děsilo mě, že je tak daleko, a měla jsem pocit, že mě tma tady dole za chvíli udusí.

Když výťah konečně sjel až dolů, dosedl na zem tak prudce, že jsem upadla. Rychle jsem vstala a vystoupila. Jak se dá pracovat v téhle strašidelné, dusivé temnotě? Pokusila jsem se trochu vytáhnout plamínek ve své lampičce, ale už to víc nešlo.

Miki se ve tmě třpytily oči jako dva pohyblivé světlé body. Najednou se mi vrhla kolem krku.

„Jsem tak ráda, že...“ začala, ale pak se zajíkla.

Samozřejmě se jí ulehčilo, protože jsem teď byla s ní. Muselo to být přišerné, hluboko dole, v té tmě, úplně sama.

„Pustíme se do práce,“ prohlásila jsem a uvolnila jí paže. „Ukaž mi, kam máme jít, a pak si rozdělíme všechno, co vydolujeme.“

Miki přikývla. Pozvedla lampičku a ukázala mi vchody do různých chodeb.

„Jednu si prostě vybereme,“ řekla. „Většinou chodím do té nejmenší.“

Podívala jsem se na úzkou chodbičku, na kterou ukazovala. Už pouhá představa, že bych měla vlezť dovnitř, mě děsila. Docela určitě bych v ní uvízla i s nůši.

„Proč radši nechodíš do některé z těch větších?“ zeptala jsem se.

„Protože by ji odtažtůd vyhnali,“ řekla holička, která s námi jela ve výťahu. Zvedla jsem lampičku, abych na ni líp viděla.

„Vyhнали?“ podívala jsem se. „A kdo?“

„Větší děti,“ řekla holčička. „Tady dole to tak je, čím jsi menší, tím menší máš slovo. Tvoje sestřička do té úzké chodby chodí od samého začátku.“

„A nemohli bychom se radši domluvit, než abychom se navzájem vyháněli?“

zeptala jsem se a napřímila se. Těhle holčičky jsem se nebála, i když jsem podle hadrů poznala, že už je tu dlouho.

Holčička si odplivla na zem a posměšně se usmála.

„Tady dole se nikdo s nikým nedomlouvá,“ prohlásila a zasunula kladívko do poutka na nůši.

Pak si klekla na všechny čtyři a vlezla do jedné z chodeb. V jedné ruce držela pořád lampičku, a tak se o ni nemohla opírat. Jak mizela ve tmě, vypadala žalostně, jako kulhající třínohé zvíře.

Podívala jsem se na Miki, jak tam stojí, malíčká a odvažná. Tady se plazila celé dny po čtyřech a ostatní děti ji vyháněly a ubližovaly jí. Bylo to tak nespravedlivé, že se mi chtělo řvát. Ale neřvala jsem. Pokývala jsem k jedné velké chodbě, kde bylo místa dost a kam jsme mohly pohodlně vlézt, aniž bychom uvízly.

„Půjdemme sem,“ řekla jsem. „Ode dneška tě nikdo už vyhánět nebude.“

Miki se narovnala a zatvářila se velice spokojeně. Pak jsme se pustily do velké černé dílní chodby, já a moje sestřička, abychom mohly začít dolovat.

Začaly jsme klepat kladívkem do stěn. Klepaly, jsem, klepaly a klepaly, až nám celým tělem projížděla bolest. Nikdy jsem si nemyslela, že by uhlí mohlo být tak tvrdé. Vší silou jsem bušila kladívkem a občas, když jsem měla štěstí, se kus ulomil. Ale jindy se kladívko odrazilo a nemohla jsem do nůše hodit nic.

Miki na tom samozřejmě byla ještě hůř. Stěží dokázala zvednout kladívko nad hlavu a občas jí nečekaně vyklouzlo z ruky a spadlo jí k nohám, místo aby uhodilo do stěny.

„Proč se to uhlí musí třídit?“ zeptala jsem se jí. „Víš to?“

„Protože Bělohav chce každý den jen jediný kus. Ten nejtvrdší,“ odpověděla Miki. „Když uhlí roztřídiš, musíš mu ten kus přinést.“

„Takže... ty jsi ho viděla?“ polkla jsem. „Kapitána?“

„Ano,“ přikývla Miki. „Je strašný.“

„A na co potřebuje ten tvrdý kus uhlí?“ vyptávala jsem se dál.

Miki na chvíli přestala pracovat a vytírala si rukama z očí uhelný prach.

„Dává ho do skříňky na lodní kompas,“ odpověděla.

„Cože?“

„Sama jsem to viděla,“ řekla, zvedla kladívko a začala zase klepat. „Má skříňku na lodní kompas a do té vzdýcky strčí ten nejtvrdší kus. Občas to uvnitř zapraská.“

„To nemůže být pravda,“ prohlásila jsem, protože skříňku na lodní kompas mívají jen na opravdu velkých lodích. Miki ji znala, protože jsem doma v kuchyni měli malý obrázek, přesně pod tou upomínkou na mořskou pannu. Na obrázku byla loď a tatínek nám občas ukazoval její části a pojmenovával je. Nechápal jsem ale, k čemu potřebuje někdo lodní kompas na pevnině.

„Ale je to tak,“ prohlásila Miki. „A víš, co ještě má? Dravce!“

„Dravce?“

„Ano, dravého vlka, má ho uvázaného k té skřínce na kompas.“

Zavrtěla jsem hlavou, to, co říkala, bylo tak zvláštní, že mě napadlo, jestli si to všechno nevymyslela. Moje sestřička má totiž pěkně bujnou fantazii.

„Říkají i ostatní děti, že je to skříňka na lodní kompas?“ zeptala jsem se.

Miki tvrdila, že ano. Ale pak řekla, že ji ty děti asi neviděly, a dodala, že neví, protože se jich neptala a protože se s ní stejně nikdo nebaví.

Kromě toho děti večer moc nemluvíly, nesměly, rozhodla to tak Holubice. Chtěla, aby spaly a sbíraly sílu na zítřejší den, aby mohly pracovat.

„Myslíš, že je pravda, co se říká?“ napadlo mě. „Že je Holubice Bělohavova dcera?“

Miki přikývla.

„Ověřme je. Slyšela jsem piráty, jak se o tom baví, když jsem byla zavřená v podpalubí na Havranovi.“

„Opravdu?“

„Ano. Říkali, že jim ji připomínám.“

„Připomínáš? Jak to?“

„Tvrdlí, že je čím stejně hlasitě jako Holubice, když byla malá. Že byla hrozně uřvaná.“

„Cože?“

„Je to tak. Mají ji rádi,“ pokračovala Miki. „Až Bělohav umře, Holubice prý zdědí kapitánský prsten. Doufají, že se s nimi bude plavit po moři dál.“

Znovu zvedla kladívko a vši silou se s ním rozpřáhla nad hlavou – a kladívko s prasknutím dopadlo na uhelnou žílu.

Klep, klep, klep, nic jiného se v podzemí dělat nedalo. Ruce jsem měla plné puchýřů a oči mě ze všeho toho prachu a tmy bolely, ale nesměla jsem přestávat, pokud jsem se chtěla dostat nahoru, kde bylo světlo a mohla jsem si trochu odpočinout.

Za několik hodin, když jsme měly nůše plné asi do poloviny, se v naší chodbě objevily tři děti, dva kluci a holka. Bylo jim asi tak jedenáct nebo dvanáct.

„Koukejte zmizet,“ řekl jeden kluk.

Miki se okamžitě pohnula a chtěla ho poslechnout, ale já jsem natáhla ruku a zastavila ji.

„Ne,“ odpověděla jsem.

Kluk se podíval na druhé dva.

„Tohle místo je naše,“ řekl pak. „Jste menší, musíte jít jinam.“

„Holubice neříkala nic o tom, že menší děti mají chodit do menších chodeb,“ namítl jsem.

„Tady dole její slovo nic neznamená,“ odsekl kluk.

„Vždyť je tady uhlí dost pro všechny!“ vykřikla jsem.

„Uhlí ano,“ odpověděl kluk, „ale ne vzduchu. Koukejte zmizet!“

„Koukej zmizet ty!“ řekla jsem. „Byly jsme tu první a nikam nepůjdeme!“

Kluk zaváhal, jako bychtěl říct ještě něco. Ale pak se otočil a zmizel ve tmě. Druzí dva ho následovali. Zvedla jsem kladívko a praštila s ním do žíly tak silně, že se na zem sesypala celá hromada kousků uhlí. Okamžitě jsme si je s Miki rozdělily. Už jsem měly nůše skoro plné!

„Za chvíli už budeme moc nahoru!“ vykřikla jsem, dokonce mě to trochu potěšilo.

Miki přikývla. Dala se do zpěvu, zpívala tu písničku o Paní Tlusté, a občas místo toho, že lovila ryby rukama, zpívala, že se dlouhala v nose nebo že dolovala uhlí, a to jsme se pak smály na celé kolo! Není to zvláštní, že jsme stály na dně toho hrozného dolu a chechtaly se?

Ale pak se stalo něco tak smutného a ošklivého, že jsem z toho byla otrávenější než z čehokoli jiného v tom smutném, nehostinném Bělohavově dole. Stalo se to, zrovna když Miki zpívala. Objevily se tam znovu ty tři děti, tentokrát se připlížily. Zarazila jsem se, když jsem si jich všimla, ale pak jsem se vzchopila.

„Co zase chcete?“ stihla jsem říct jen, když mi oba kluci sevřeli paže a pevně je přidrželi. Holka zvedla ze země nůši Miki, a Miki se neodvážila ani pohnout, když ta holka všechno uhlí přesypala z její nůše do svojí a těch dvou kluků. Pak všichni sebrali svoje nůše a utekli.

„Okamžitě se vraťte!“ zajčela jsem, ale ta holka jen zvedla kladívko a odpověděla: „Uhni, nebo tě praštním!“ Pak zmizeli a mohli se vrátit na světlo a čerstvý vzduch, protože měli plné nůše a už pracovat nemuseli.

„A už vás tady nechceme vidět!“ bylo poslední, co ta holka ve tmě vykřikla.

Kapitán Bělohlav

Jak se nám znovu podařilo naplnit Miki nůši, pořád ještě nechápu, když si na to vzpomenu. Ale pamatuju si, že mi Miki vyprávěla, že to není poprvé, co jí větší děti ukradly uhlí. Vím, co jsem si přitom pomyslela: jeden muž zachází s dětmi, jako by to byla zvířata. To jsem říkávala, když jsme ještě doma ležely vedle sebe na pohovce. Ale tehdy jsem nevěděla, že Bělohlavův dům mění děti v zvířata. Ano, bylo to tak. Už jsme nebyly děti, ale třínohá zvířata, zvířata, která žrala z misek, zvířata, která pomáhala jen sobě a nikomu jinému.

Když jsme konečně byly hotové, byla jsem tak unavená, až jsem měla pocit, že mé nohy a ruce vůbec nepatří k mému tělu. Připadaly mi jako těžké, tupé předměty, které jsem vlekla za sebou chodbami až k výtahu. Hlava mi třepila v temnotě, klidně jsem mohla být slepá. V podzemí už se neozývalo klepání kladívek. Samozřejmě jsme byly poslední.

Zatahaly jsem za provaz, a když dřevěná klec s úderem dopadla na zem, postrčila jsem Miki dovnitř.

„Uvidíme se, až roztrhám uhlí,“ řekla jsem.

Miki přikývla a vystrašeně na mě pohlédla.

„Jsem v pohodě,“ usmála jsem se na ni, aby si nevšimla, jak se bojím toho, co mě čeká: setkání s kapitánem.

Náhle se výtah začal zvedat. Miki přitiskla obličej do mezery mezi dvěma prkny a krátkou chvilku se na mě ještě dívala, než jsme se sobě navzájem ztratily v temnotě.

Když Miki vyjela nahoru a dřevěná klec zase sjela dolů, byla jsem na řadě já. Zvedali mě ke světlu a já vdechovala stále svěžejší vzduch. Připadalo mi, jako by se mi do plic vracel život. Hlava mě přestala bolet, a jak jsem stoupala, oči se mi stále více projasňovaly.

Když jsem vystoupila z výtahu, ostatní děti už odešly spolu se Zabijákem a dalšími piráty. Zůstala tu jen Holubice a pirát se zlatými zuby.

Holubice mě posadila k velké černé hromadě uhlí, které děti vydolovaly za dnešní den.

„Až najdeš nejtvrdší kus, odneseš ho Bělohlavovi,“ řekla. „Pak dostaneš najist a půjdeš spát.“

„A jak poznám, který je nejtvrdší?“

„Vezmeš vždycky dva kusy a škrábneš jimi o sebe. Ten, na kterém bude hlubší rýha, odložíš. Tím, co si necháš, škrábneš o další kus a zase odložíš ten, na kterém bude hlubší rýha. Tak budeš pokračovat, dokud nepřebereš všechny.“

Posadila se ke svému stolečku, donesli jí tam jídlo. Asi z Havrana. Uzeného tuleně a obilnou kaši. Červené jablko na talířku.

Pohlédla jsem na obrovskou černou hromadu před sebou. Není to úplné šlizenství? Klepeme kladívky od rána do večera bez chvilky odpočinku, z podzemí se vyváží šlizené množství uhlí – a Bělohlav chce jen jeden jediný kus, ten nejtvrdší! Na co ho potřebuje? Nemohla jsem na to za žádnou cenu přijít, a tak jsem tam jen seděla hodinu za hodinou a škrábala o sebe kusy uhlí.

Byl to těžký úkol. Místnost ozařovalo pouze pár lampiček a já musela mhouřit oči, abych rozeznala, která rýha je hlubší. Občas jsem musela znovu vzít některé, které jsem předtím už odložila, protože jsem byla stále unavenější a stále častěji jsem si namlouvala, že jsem udělala chybu a odložila hodně tvrdý kus uhlí.

Nakonec, když už se mi ruce námahou třáslы a byly celé zkrvavené, mi zbyl jediný kus uhlí. Ten nejtvrdší.

„Už jsem hotová,“ zachrapěla jsem.

Holubice vstala a dopila zbytek z hrnku. Pověsila si na rameno pušku. Řekla předtím pirátovi se zlatými zuby, aby dolil do lampiček olej, a teď na něj kývla a ukázala na uhlí na podlaze.

„Tohle uklid,“ poručila mu, „a pak se vrať k Bohatřovi.“

Pirát došel pro dvoukolý vozík s ojí. Ležela na něm černá lopata, a když jsme s Holubicí vycházely z vrat, slyšela jsem, jak pirát začíná nakládat všechno uhlí, co jsme vydolovali a které se teď vyhodí do sněhu a přijde nazmar.

Vyšly jsme bok po boku do černého večera. Můj dech se v mrazu změnil v třípytívu páru. Po nebi se valily vlny zeleného světla. Přecházelo v modré a bílé a znovu v zelené. Byla to polární záře, už jsem ji viděla mnohokrát a vlastně se mi docela líbila. Teď se mi ale nelíbilo nic. Teď se setkám s Bělohlavem.

Co když kus uhlí, který nesu, není nejtvrdší? Co když jsem se dopustila chyby, co když si toho Bělohlav všimne? Co udělá? A k čemu potřebuje nejtvrdší kus uhlí?

Zastavily jsme se před domem s rozsvícenými okny. Vyděšeně jsem pohlédla na Holubicí a ona ukázala na dveře.

„Tak běž,“ řekla.

Třesoucí rukou jsem zaklepala. Vlastně bylo zvláštní, že mě někdo vůbec uslyšel, ale slyšet mě musel, protože se otevřely dveře a na prahu stál on, kapitán.

Byl starý a mladý zároveň, stařec a mladík v jednom těle. Oči měl průzračné jako vodu, ale panenky byly jako hřebíky, úplně jsem cítila, jak mi propichují kůži a nahlíží do mě, vidí strach, který se tam schovává v koši z kostí, narůstající, studený a vlhký.

Neměl čepici, vlasy měl stažené do uzlu a byly přesně stejně bílé, jako měla Holubice.

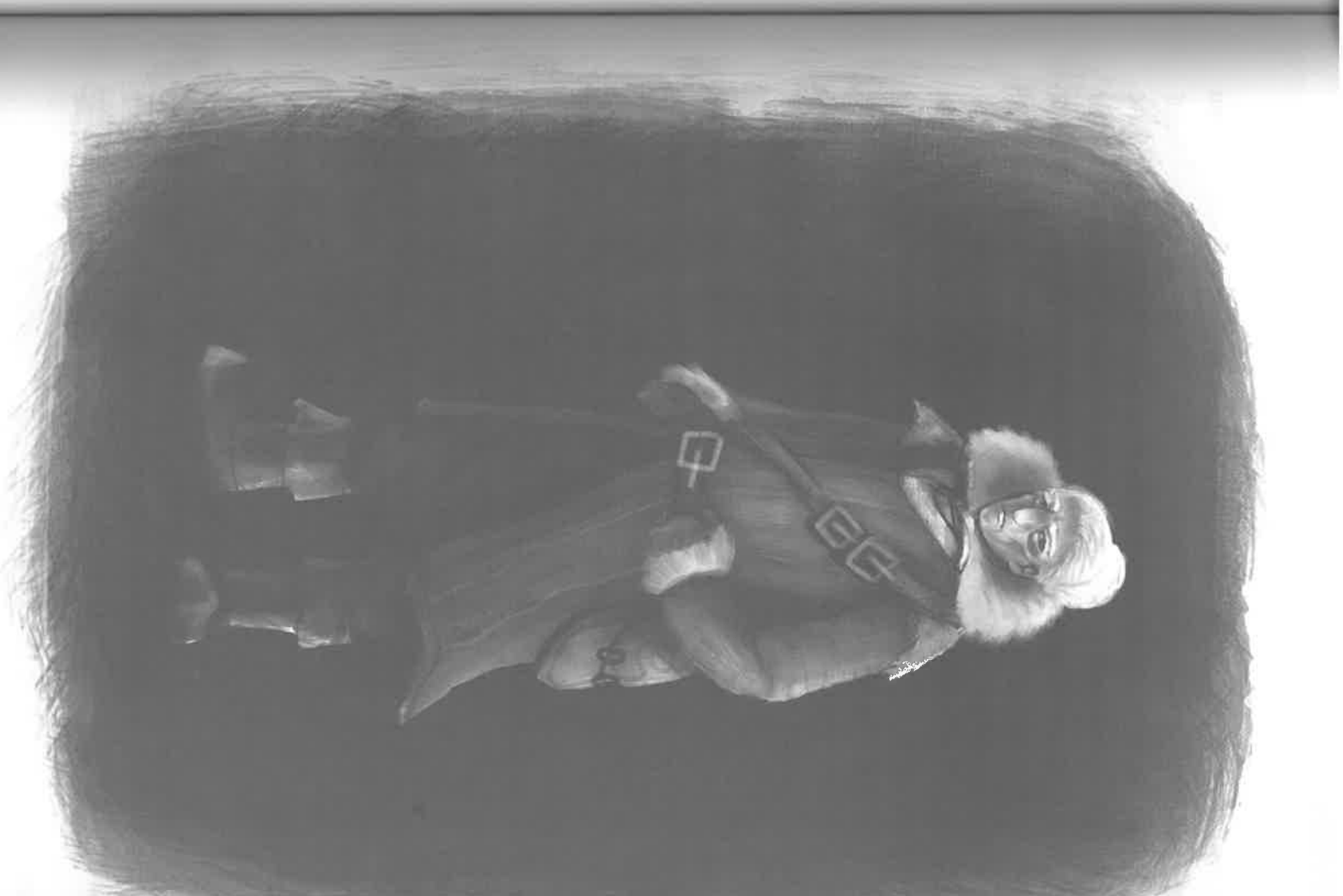
„To je to nové dítě?“ řekl.

Nevěděla jsem, co mám odpovědět, jestli to vůbec byla otázka a jestli byla určená mně. Proto jsem jen přikývla.

Bělohlav mě pozoroval nevyzpytatelným pohledem, možná úplně lhostejným.

„Máš pro mě něco?“ zeptal se.

Znovu jsem přikývla a podala mu kus uhlí.

„Děkuji“, pravil Bělohav lehce, jako bychom byli dva přátelé u večere a já mu právě podala máslenku.

„To je pro dnešek všechno,“ prohlásila Holubice a lehce do mě šouchla.

Nevím, kde se ve mně v tu chvíli vzala ta odvaha. Asi jsem si myslěla, že stejně strávím zbytek života tím, že budu kutat uhlí pro Bělohava, a tak aspoň budu vědět proč. A kdyby ho má otázka rozlobila, kdyby poručil, aby mě zastřelili, tak by mi to bylo jedno – opravdu bylo!

„Na co potřebujete ty nejtvrdší kusy?“

Holubice ztuhla, asi vůbec nechápala, co se to děje. Že si dítě z Bělohavova dolu dovolilo kapitána oslovit.

Ale Bělohav se na mě se zájmem podíval. Dlouho mlčel. Pak řekl: „Je pravda, co mi říkal Bohatýr, že jsi mě chtěla najít? Že jsi sem na ostrov přišla dobrovolně?“

„Ano,“ odpověděla jsem, i když mi to nepřipadalo správné. Mluvil o tom, jak kdybych přišla kvůli nějaké touze, jako by mě sem přivedl on, Bělohav, a ne moje sestřička.

Bělohav mě ještě chvíli pozoroval. Pak krátce pohlédl na Holubici a řekl:

„Ta dívka může jít na chvíli dovnitř. Počkej tady.“

Pak ustoupil stranou a pokynul mi, abych šla dál.

Vlastně se mi tam vůbec nechtělo, kdepak, celé moje tělo se vzpíralo a nechtělo být v blízkosti nechladihnokrevnějšího a nejkruťšího muže z celého Ledového moře. Ale nedalo se nic dělat. Bělohav rozhodl, že budu jeho hostem. Holubice se opřela o stěnu domu a čekala, jak jí poručil, a já celá rozřísená vstoupila dovnitř.

Když jsem vešla, jen jsem třesla oči. Takovou místnost jsem v životě neviděla! Hořelo tu množství lamp, světlo bylo silné, hřejivé a příjemné. Vysoko i nížko, na různých policích a stolech, ležely pokreslené papíry, a kolem se všude povalovaly mechanické součástky, šrouby, pera, předměty z železa a mosazi, kalamaře a husí brky se špičkou pokrytou zaschlým inkoustem. Ale to nebylo všechno.

Uprostřed pokoje stála prazvláštní věc, která skutečně připomínala část lodního kompasu! Byla to velká skříňka na lodní kompas na čtyřech nožkách a s dlouhou dřevěnou tyčí, která trčela z kovové části! K tyči byly připevněné dvě oje a v nich byl zapřažený vlk. Opravdický bílý vlk s očima zakrytými klapkami! Vypadal vyčerpaně, podvyživeně a srst měl matnou. Navíc byla na několika místech odřená a pokrytá ranami. Vlč stál úplně nehybně a nevydal ze sebe ani hlásku. Dalo by se věřit, že je vycepaný, kdyby se mu nezdvíhalo a neklesalo břicho, jak dýchal.

Bělohav zavřel dveře. Osaměli jsme. On, já a vlk.

Tlak a teplota

Bělohav dlouho nic neříkal. Pozoroval mě, jak se rozhlížím vyvalenýma očima, prohlížím si všechny ty papíry, knihy a mechanické součásti, ohromného bílého vlka i přístroj, ke kterému byl připoutaný.

V tu chvíli jsem zahlédl svého vlastní oblíčeje. Zrcadli se ve vypouklém krytu přístroje a vyděsilo mě, jak je černý. Úplně stejně jako tváře ostatních dětí. Jakmile jsem se stala jednou z nich, stopy po starém světě zmizely. Plivla jsem si do dlaně a setřela jsem uhelný prach, jak nejlépe to šlo. Pak jsem se znovu podívala na svůj odraz. Bylo to lepší. Už jsem to zase byla já. Stará Siri, žádné dítě z dolu.

Bělohav se tiše zasmál. Pomalu udělal několik kroků a zvedl papír s nějakými výpočty.

„Chtěla jsi vědět, na co používám ty nejtvrší kusy?“ řekl.

Přikývla, ale bála jsem se mu podívat do očí.

Bělohav se posadil do křesla a zadíval se na výpočty, jako by to byla mapa, v níž se snaží vyznat. Až teď jsem si všimla, že je unavený. Unavený a zničený ve své podstatě.

Náhle jako by si vzpomněl, že tam stojím, a zvedl oči od papíru.

„Víš, jak vznikají diamanty?“ zeptal se.

„Ne“, odpověděla jsem. O diamantech jsem totiž nevěděla vůbec nic. Věděla jsem, jak se kladou sítě. A jak utrhnout sledi palcem hlavu. Jak se dělá z bedničky od cukru hnízdečko, to jsem také věděla, a jak se natírá loď dehtem. Ale o diamantech jsem nevěděla nic.

„Rodí se pod tlakem a v teple“, řekl Bělohav. „Hluboko, hluboko v zemi. Tam, poblíž zemského jádra, je takové horko a tlak, že uhlí, které se tam nachází, se rozpustí a tlakem z něj vzniknou diamanty.“

Vstal, výpočty spadly na podlahu a jemu bylo jedno, že na ně šlápl. Náhle nebyly důležitější než kterýkoli jiný z papírů, kterých tam ležely stovky a byly počmárané, přeškrtnuté a pokaňkané inkoustem.

Bělohav přistoupil k přístroji a vlk dal poprvé najevo známku života, trhl sebou, snažil se udělat krok, ale postroj byl zajištěný, takže se nemohl hnout z místa a náhle se rozložil a zároveň dostal strach, přeshlapoval ohromnými tlapami, hrbil se a tlumeně vrčel.

Bělohav pohládl svůj přístroj, jako by měl cit. Na pravé ruce měl prsten. Kapitánský prsten ze zlata, zdobený malými kroucenými uzlíky, které vytvářely krásný a zároveň strašlivý vzor:

„Tenhle přístroj jsem postavil sám“, řekl. „A vylihne se v něm diamant.“

Otevřel poklop, který ležel nahoře na přístroji, a smetl z něj trochu uhelného prachu.

„Říká se o mně...“ začal a přitom pozoroval svou ruku, která od prachu zešedla, „... že jsem zlý člověk. Ale není to pravda.“

Nemohla jsem odpovědět, ale Bělohav asi pochopil, že kdybych se odvážila, odporovala bych mu, a proto se mi podíval do očí a řekl: „Vyrosl jsem na Sněžném havranovi, chápeš? Můj otec byl kapitánem pirátů. Jeho posádky se děsilo celé Ledové moře.“

„Aha“, zašeptala jsem.

„Pirátský život se mi hnusil“, pokračoval Bělohav. „Hnusil se mi žal a neštěstí, které jsme šířili. Když jsme přepadli obchodní loď, schovával jsem se v kapitánské kajutě. Schovával jsem se před nátkem a zabíjením. Můj otec měl naučný slovník. Pochopitelně ho uloupil a nikdy si v něm nečetl. Ale já ano.“

Bělohav se znovu usadil v křesle. Zahledl se někam daleko, a když pokračoval ve vyprávění, mluvil téměř jako stroj. To v otcově naučném slovníku se dočetl o diamantech a jak vznikají. Tehdy se rozhodl, že si postaví lhen dia-mantů. Chtěl svému tatínkovi dokázat, že se dá zbohatnout, aniž by člověk musel okrádat jiné. Starému kapitánovi se ale Bělohavovy nápady nelíbily. Tvrdil, že synek je příliš zahleděný do sebe, a Bělohavovi bylo teprve šestnáct, když

se rozešli ve zlém. Bělohav celá léta doloval uhlí a hledal kus, který by odolal tlaku a teplotě v přístroji, který si sám postavil. Ale při všech pokusech uhlí shořelo na popel nebo se rozpadlo na prášek – nebo obojí najednou. Myslenka, že vyrobí diamant, však Bělohavovi utkvěla v hlavě a nedokázal přestat hledat – a když jeho otec zahynul v námořní bitvě, byl Bělohav tak zaneprázdněný hledáním vhodného kusu uhlí, že neměl ani čas přijet mu na pohřeb.

Piráti ze Sněžného havrana však Bělohava vyhledali a předali mu kapitánský prsten. V našich vodách je totiž dobrým zvykem, že prsten mrtvého kapitána převeze jeho dítě. Kdyby to udělal někdo jiný, přinese to neštěstí. Tak se to aspoň říkalo a piráti jsou všeobecně pověřiví. A když Bělohav dostal prsten, jedné noci se mu zdál sen.

Někdy se stává, že se vám něco zdá, pak se probudíte a víte, že ten sen byl něčím zvláštní. Víte, že vám chtěl něco sdělit, že to byl pravdivý sen! A Bělohavovi se tehdy zdálo o dítěti. O dítěti, které mu najde Ten Správný Kus Uhlí. Kus uhlí, z něhož se v jeho přístroji konečně vylihně diamant.

Bělohav tedy poručil své posádce: Sežeňte mi děti. Všechno ostatní, k čemu přijdete, až budete přepadat, loupit, pálit a vraždit, si můžete nechat. Jen děti přivedete ke mně.

Pohlédl na mě unavenýma, vybledlýma očima.

„O dítěti, které mi najde správný kus uhlí, se mi zdálo několikrát,“ prohlásil.

„Tyhle sny nelžou. Proto musíte dolovat pořád dál.“

Znovu jsem ze sebe nedokázala vypravit ani slovo. Bylo hrozně zvláštní, že Bělohav nemá ani tušení, jak je zlý. Že si myslí, že dům a děti, které se v něm díou – že to všechno je pro dobrou věc. Anebo možná na začátku dobrá byla. Ale postupně se změnila ve zlou, a Bělohav to nechápe. A proto jsem z něj dostala ještě větší strach.

Bělohava jako by povzbudilo, že může někomu vyprávět o své práci, rychle vstal a vrátil se k přístroji. Položil pod poklop kus uhlí, který jsem mu přinesla, vrátil poklop zpátky a utáhl spoustu šroubů. Pak přinesl louč, připálil ji o jednu z lamp a vrátil se k přístroji. Vlk neklidně přešlapoval na místě a pohazoval hla-

vou, byl ale pevně přivázaný a nemohl se pořádně hýbat. Bělohav otevřel dvířka v kovové skřínce, na níž ležel poklop. Zapálil prazvláštní hořák, jehož plamen byl mnohem silnější a prudší než v obyčejné lampě. Sebral bič, který stál u dveří, a vytáhl pojistku, která vlkovi nevolnila postroj, ale mohl aspoň začít chodit, pořád dokola. Vlk se rozběhl, ale Bělohav ho uhodil bičem, aby přidal. Tloukl ho pořád dál a vlk sebou škubal, kuže mu praskala, avšak Bělohav ho bil stále víc, protože vlk svou silou vytvářel v přístroji tlak.

Tlak, z něhož se v horku z hořáku Bělohavovi vylihně diamant.

Z pohledu na to všechno se mi udělalo špatně. Dala jsem se do pláče. Vlk měl stále rozsekanější hřbet a potom se zpod poklopu konečně ozvala rána. Vlk se zastavil a Bělohav ho přestal bít.

Kapitán nasadil pojistku zpátky. Vlk po té námaze a trápení ztěžka oddechoval. Nedokázala jsem přestat plakat. Nenávíděla jsem muže, který stál předemnou, nenávíděla jsem toho, kdo děti využíval, jako by to byla zvířata, a zvířata, jako by to byly věci.

Bělohav zvedl poklop a zadíval se na prach, který zbyl z kusu uhlí. Pak si mě změřil podivně lhostejným pohledem.

„Zase nic,“ řekl.

Šel otevřít dveře.

„Ta dívka může odejít.“

Holubice na mě kývla a já beze slova vyšla ven.

Ve dveřích jsem se však zastavila a obrátila se.

„A co můj kamarád... můžete mi říct, co se s ním stane?“ zeptala jsem se.

Bělohav si prach nasypal do ruky, v druhé držel jeden ze všech těch svých papírů a pozoroval ho, jako by to byla mapa. Špěšně zvedl hlavu.

„Tvůj kamarád...“ řekl. „Bohatýr mu mým jménem učinil nabídku. Ale on si očividně postavil hlavu.“ Vzdychl. „Je to škoda, protože Bohatýr tvrdí, že by z něho byl dobrý pirát. Silný. Nebojácný. A takových v dnešní době moc není. Ale do zítřka ještě může změnit názor.“ Náhle se rozzářil. „Moc rád jsem si s tebou popovídal.“

Pravdivé sny

Druhý den jsem nemyslela na nic jiného než na Fredrika. Hodinu za hodinu jsem klepala pod zemí kladivkem do uhelné žily a neklid ve mně hlodal jako krysa. Co uděláš? Přijme nabídku a stane se jedním z nich? Nebo ho zabij?

Jenže kdyby se stal pirátem, vyplul na moře, unašel dětí, házel je do podpalubí Havrana a zavíral do dolu, to by také nebylo moc pěkné.

Ale i tak. Stejně bych byla radši, kdyby se z něj stal pirát, než kdyby zemřel. Věděla jsem totiž, že v hloubi duše by stále zůstal tím milým, hodným Fredrikem, jímž je teď.

S Mikí už jsme do velikých chodeb nechodili. Chtěla jsem totiž znovu být tou poslední, co vyjede výtahem nahoru, chtěla jsem k Bělohloví, abych se od něj něco dozvěděla, a jediný způsob, jak se mi to mohlo povést, bylo třídit uhlí.

Když konečně nastal čas, byla jsem tak neklidná, že jsem netřídila nijak pečlivě. Spěšně jsem škrábala kusy uhlí o sebe a skoro nazdařbůh jsem vybírala, které odložím stranou a které si nechám. Nakonec mi zbyl poslední a srdce mi v hrudi prudce bušilo.

„Ty už jsi hotová?“ podívala se Holubice a zvedla hlavu od večere.

Přikývla jsem a vstala. Pirátka, která dnes vytahovala výtah, se jmenovala Slanina. Byla vysoká a hubená, měla tlusté, masité tváře a na hlavě prožranou koženou čepici.

„Taková rychlá, šikovná holka!“ řekla radostně, protože to znamenalo, že za chvíli ji služba skončí a ona se bude moci vrátit na loď.

Holubice se na mě a na kus uhlí, který jsem držela v ruce, nedůvěřivě podívala, neřekla ale nic. Nacpala si do úst poslední kus lososa a vstala. Slanina se vydala pro vozík a já a Holubice jsme vyšly do hvězdnatého večera.

Sotva jsem stihla zaklepat na Bělohlovovy dveře, když se rozletěly. Jako by stál u nich a čekal. Jakmile mě uviděl, zatvářil se dychtivě, skoro vyděšeně. Zvedl mi bradu.

„To jsi zase ty?“ řekl.

Byla jsem tak překvapená a vyděšená, že jsem ze sebe nedokázala vypravit ani slovo. Bělohlav došel pro vlhký hadr a otřel mi z obličejů uhelný prach. Když byl hotový, znovu mě vzal za bradu, podíval se na mě a pak se rozesmál tak nahlas, až mi z toho po zádech přeběhl mráz.

„Pojď“, vyzval mě a pokynul mi rukou, abych šla dál.

Vešla jsem dovnitř, do světlá a tepla. Holubice se stejně jako předchozí večer opřela zády o stěnu domu, pokrytou jinovatkou, a čekala. Vlč sebou škubl, zavřel, ale Bělohlav si ho nevsímal. Zvedl z podlahy několik papírů.

„Chci se zeptat na Fredrika“, vyhrkla jsem. „Na svého kamaráda. Už se rozhodl?“

Bělohlav pořád hleděl do papírů.

„Přišel čas“, mumlal. „Nezapomněl jsem na nic?“

Sklonil se a prohlédl několik šroubů na přístroji, ohmatal vlkovi postroj, jenže v tu chvíli se na něj vlk vrhl a chňapl čelistmi, až jsem si myslela, že Bělohloví ukousne ruku. Nedosáhl však na něj. Bělohlav se na mě podíval, zasmál se a potřásl hlavou.

„Hloupe zvíře“, prohlásil.

„A co Fredrik...“ začala jsem, ale Bělohlav, který teď vypadal velice rozzlobeně, mě přerušil.

„Ticho!“ zasyčel a podíval se na mě chladným, pichlavým pohledem. „Nemluv nesmysly, copak nechápeš, že se musíme soustředit?“

„Na co?“ podívala jsem se, protože jsem za žádnou cenu nemohla pochopit, proč se chová tak zvláštně a proč měl takovou radost, že mě vidí. „Co se stalo?“ Bělohlav si mě dlouho měřil, pohled měl téměř blažený.

„Co se stalo?“ opakoval. Zavrtěl hlavou a přitom se znovu zasmál. „Stal se zázrak. Znovu se mi zdál sen. O dítěti, které mi přinese Ten Správný Kus Uhlí. A představ si...“

Podal si stoličku, posadil se vedle mě a znovu mi zvedl bradu.

„Poprvé... za všechny ty roky... jsem uviděl obličej toho dítěte. A patřil - tobě.“

Znovu vstal a přistoupil k přístroji, začal všechno dělat nesmírně rychle, zkontroloval všechny součásti, vyleštil palcem vnitřek poklopu, pak o pár kroků ucouvl a pohlédl na mě a na kus uhlí, který jsem držela v ruce.

„M-mně?“ vykokotala jsem.

Přikývl.

„Ale...“ začala jsem. „Když to byl jen sen...“

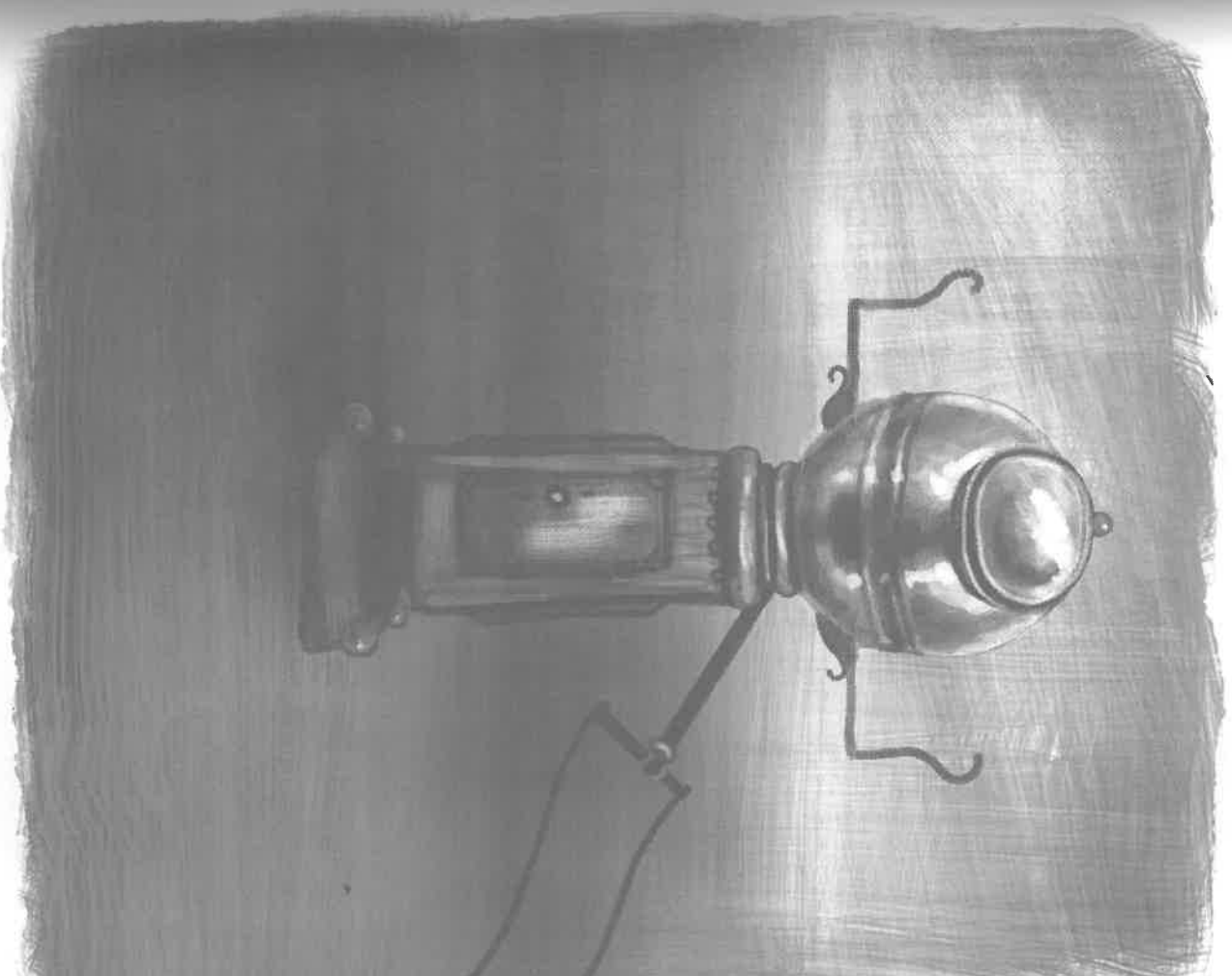
„Ne“, zarazil mě. Znělo to přísně, začala jsem chápat, že bez mrknutí dokážu měnit náladu a že může být nebezpečný, když se mu říkají věci, které nerad slyší. „To jsem ti přece vysvětloval už včera. Ty jsi mě neposlouchala?“

„Ale ano...“

„Některé sny nejsou obvyčejné“, pokračoval Bělohav. „Poznáš, když se probudíš, že ti chtěly něco sdělit, něco pravdivého. Mně se dlouhá léta zdávalo o dítěti. O malém dítěti, které ke mně přijde s Tím Správným Kusem uhlí v ruce. Ale dosud mělo vždycky začerněný obličej, takže jsem ho neviděl. Ovšem dnes v noci se mi ten sen zdál znovu a dítě mělo obličej umytý! Právě tak jako ty včera!“

Neřekla jsem na to nic, protože jsem se neodvažovala. Ale představta, že bych měla Ten Správný Kus Uhlí pro Bělohava najít právě já, mi připadala nesmyslná. Jsem tu přece nejkratší dobu, vůbec se v dole nevyznám. A co kdyby Ten Správný Kus Uhlí byl zrovna v chodbě, odkud mě s Miki vyhnali? Jak bych se k němu vůbec dostala?

Bělohav si však očividně nedělal hlavu s tím, co je možné a co nemožné, byl si jistý, že sen byl pravdivý. Vzal si ode mě kus uhlí a přistoupil k přístroji. Vlk začal přešlapovat na místě, ježli srst a cenil zuby.

„Vy... vy ho budete bít?“ zeptala jsem se a cítila jsem, jak mi do očí stoupají slzy.

„Koho?“ nechápal Bělohav.

„Vždyť ho bít nemusíte,“ naléhala jsem. „Prosím, nebijte ho.“

Když Bělohav pochopil, že mluvím o vlkovi – o vlkovi, kterého už dávno nepovažoval za zvíře a místo toho ho používal jako věc, naklonil hlavu na stranu a rozesmál se. Vypadal jako maminka, která se právě chystá říct dítěti, že musí spolknout lék, i když je hořký.

„O to se nestarej,“ řekl. „Teď se vyjáhne diamant.“

Slavnostně položil kus uhlí pod poklop a pečlivě ho uzavřel všemi šrouby. Pak rozškrtl zápalku, zapálil hořák v kovové skřínce pod poklopem a došel si pro bič. Pro ten odporový bič, který stál opřený o stěnu, a vlk jako by ucítil jeho pach, protože byl náhle ještě neklidnější, a když Bělohav uvolnil pojistku z postroje, vlk začal běhat dokola. A jak běhal pořád dokola, Bělohav ho šlehal bičem.

Zacpala jsem si uši rukama, zavřela oči a vykřikla, jen abych se nemusela dívat a nemusela poslouchat. Když ale došlo k výbuchu, uslyšela jsem ho a znovu otevřela oči. Vlk se zastavil. Byl vyčerpáný, tělo měl pokryté ranami a snažil se vzchopit. Bělohav nasadil pojistku, uvolnil šrouby a zvedl poklop. Zahleděl se na šedý prach s nevyzpytatelným výrazem. Pak ho shrábl do dlaně a hodil ho po mně.

„Co to má znamenat?“ vyhrkl. „Proč jsi mi přinesla bezcenný odpad?“

„Promiňte,“ řekla jsem.

„Že jsi uhlí nevytřídila pořádně?“

„Ale ano.“

Posadil se na židli a náhle vypadal nesmírně staře. Byl podobně zničený a unavený jako včera, než mu sen vdechl do očí život. Po chvíli řekl: „Od této chvíle musíš uhlí třídít nesmírně pečlivě. Rozumiš? Nesmí se stát, že Ten Správný Kus Uhlí z nedbalosti zahodíš.“

„Samozřejmě,“ přikývla jsem. Bylo skoro strašidelné, jak poznal, že jsem si dnes s tříděním nedala velkou práci.

Vstal a šel otevřít dveře.

„Holubice?“ zvolal netrpělivě.

„Ano, tatínku?“

„Od této chvíle bude uhlí třídít výhradně tahle dívka. Je ti to jasné? Přes den, když budou ostatní děti dolovat, zůstane nahoře a bude odpočívát.“ Podíval se na mě, už zase laskavě. „Abys měla dost sil najít ten správný kus.“ Chvilí uvažoval a pak dodal: „A dávejte jí i lepší jídlo. Ať sem Bohatýr pošle lososa, ptáčky... všechno dobře! Promluvím s ním o tom.“

„Ano, tatínku,“ řekla Holubice.

„Tak dobrá,“ kývl hlavou Bělohav. Pohladil mě po hlavě a vystřčil mě ze dveří.

„Už se Fredrik rozhodl?“ zeptala jsem se.

„Kdože?“ nechápal Bělohav.

„Můj kamarád. Co ho vězní na Havranovi.“

Bělohav byl tak zabraný do přemýšlení o nových věcech, že mu trvalo dost dlouho, než pochopil, na co se ptám.

„Nene... On nechce.“

Měla jsem pocit, jako by mi zmizela pevná půda pod nohama, a svět mi na chvíli zčernal před očima.

„Ale co bude teď? Zastřelí ho?“

Bělohav nepřítomně přikývl.

„Ano. Zítra brzy ráno. A teď už mě nechte na pokoji.“

Holubice

Té noci jsem nezamhouřila oka, ležela jsem v posteli a plakala. Až přijde ráno, piráti zastřelí Fredrika. Mého milého, hodného Fredrika. Proč jen odmítí?

Odpověď na tuhle otázku byla vlastně docela jednoduchá. Fredrik věděl, že nemůžete být jednou věcí srdcem a druhou ve skutečnosti. Naučila ho to léta strávená na moři, všechna ta léta, co se snažil odplout od vzpomínek na svou sestřičku.

Neplakala jsem však jen pro Fredrika, ale i pro Miki. Bělohlav rozhodl, že už nebudu dolovat uhlí. To znamená, že zase zůstane v dole sama. To ji zničí. Děti totiž v dole nevydrží dlouho. Zejména když jim pořád někdo krade hrachovou kaši a naruhané uhlí. A tak Miki rychle zhubne, začne se mi ztrácet před očima a já jí nebudu moc nijak pomoci.

Kolem mě oddechovaly ostatní děti. Dýchaly ztěžka, některé pochrupovaly. Pak na mě ale někdo ve tmě promluvil: „Snaž se usnout.“

Byla to Holubice. Neviděla jsem ji, ale poznala její hlas.

Neodpověděla jsem, plakala jsem dál, a pak jsem uslyšela, že někam odchází, a když se vrátí, měla s sebou lampičku.

„Bude lepší, když usneš,“ zašeptala. „Nepomůže ti, když budeš vzhůru a plakat.“

„Já nemůžu usnout“, odpověděla jsem. „Jsem hrozně smutná.“

„To přejde“, řekla Holubice.

„Kdepak, tohle nepřejde nikdy“, namítla jsem. „Mého kamaráda za úsvitu zastřelí a moje sestřička... umře v dole.“

Holubice vzdychla. V mihnoutavém světle lampičky vypadal její obličej strašně, vyzáběle, jako hlava úhoře, nehybný a s vyřeštěným očima.

„Opravdu si myslíš, že já jsem to dítě, co najde Ten Správný Kus Uhlí?“ zeptala jsem se ji.

„Já si myslím, že Ten Správný Kus Uhlí neexistuje, možná jen v Bělohlavových snech“, odpověděla. „Bude do toho přístroje cpát uhlí až do smrti, ale jediné, co získá, je popel.“

Pozvedla lampičku.

„Když nebudeš muset dolovat a dostaneš pořádně najíst, tak přežiješ“, prohlásila. „Občas člověk zkrátka musí myslet na sebe.“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Když budu pomáhat jen sama sobě, nemůžu žít.“

„Ale můžeš“, pohlédla mi Holubice do očí. „Žít můžeš. Jen musíš přijít na ten správný způsob.“

Zaváhala, asi o něčem přemýšlela, o něčem složitém. Pak sundala z opasku svazek klíčů a odemkla můj okov.

„Pojď, něco ti ukážu.“

Vyšly jsem do mrazivé, ledově studené noci. Holubice měla přes rameno přehozenou pušku a v ruce nesla lampičku. Zastavily jsem se před domem, kde měl Bělohlav svůj přístroj. V oknech se už nesvítilo. Holubice otevřela dveře a pokývla k menšímu domku vedle.

„Tam spí“, zašeptala. „Ale neboj se, neprobudí se. Práce s přístrojem ho vyčerpává.“

Vešly jsem dovnitř. Holubice pomocí své lampičky rozsvítila všechny lampy. Velký bílý vlk stál pořád ještě připoutaný k přístroji, ale nezdálo se, že by mu vadilo, že jsme přišly. Holubice k němu přistoupila, pohládila ho po hlavě a on se po ní neohnal. Sundala vlkovi z očí klapky. Ach, jaké nádherné šedé oči měl! Byly klidné. Vlk začal Holubici olizovat ruce – a ona mu sundala postroj!

Vlk udělal několik kroků, protáhl se, oklepal se a pak přitiskl hlavu k boku Holubice.

Podrbala ho, vytáhla ptáčí kost, kterou měla v kapse kabátu, a vlk ji bez mrknutí jediným hltm spolkl. Mohutné čelisti rozdrtily kost na prášek.

Holubice na mě pohlédla. Stála jsem tam, překvapením celá oněmělá.

„Tuhle vlčici koupil Bělohav kdysi dávno na Vlčích ostrovech,“ řekla mi. „Od té doby sem chodím každou noc, už když byla ještě mládě. Ale Bělohav o tom neví.“

Vlčici vedle ní bylo tak dobře, až to skoro vypadalo, jako by s hlavou přitisknutou k boku Holubice usnula. Za chvíli se však pohnula, několikrát obešla místnost, očíchávala různé věci a kýchla, když se jí do nosu dostala trochu popela.

Přišla i ke mně a já se tak vyděsila, že jsem ucouvla. Nezapomněla jsem na den před chatou Nanny, kdy jsem stála tvář v tvář bílému vlkovi, který na mě cenil zuby a ježil srst.

„Jen klidně stůj,“ řekla Holubice.

Pomalů jsem natáhla ruku. Vlčice měla hustou a trochu špinavou srst. Nechala se ode mě chvíli drbat a pak se vrátila k Holubici. Holubice ji objala, jako by to byla její jediná přítelkyně na celém světě. Když zvedla hlavu, oči se jí leskly.

„Měla jsem taky pracovat v dole, víš?“ promluvila.

„Jak to?“

Pokývala hlavou.

„Unesi mě Bělohavovi piráti. Byla jsem tehdy malá holčička.“

„Já myslela, že jsi Bělohavova dcera?“ podívala jsem se.

Zavrtěla hlavou.

„Kdepak. Anebo vlastně jsem. Ale předtím jsem měla jiné rodiče.“

Dala vlčici další kousek masa. A zatímco ho vlčice okusovala, Holubice mi vyprávěla, jak se stala Bělohavovou dcerou.

Když byla malá, byla hrozně ustrašená. Bála se pavouků, bála se tmy a bála se lidí, které neznala. Kdykoli měla nastoupit do tatínkovy loďky, musel ji nejdřív přivázat dvojitými provazy, protože jinak by mohla spadnout do vody. A kdykoli jí maminka řekla, ať doma vydrhne podlahu, dala se do pláče, protože byla přesvědčená, že si v horké vodě opaří nohy. Prostě se bála úplně všeho, čeho se malé dítě bát může.

Ale takový strach, jaký měla toho dne, kdy ji unesli piráti, ještě nezažila. Začala ječet, když ji hodili do podpalubí Sněžného havrana, a nepřestala ječet celou noc. Druhý den ráno, když jí piráti přinesli chleba a vodu, měla vlasy zbělelé hrůzou. A když Bělohav ty dlouhé bílé vlasy uviděl, byl z nich nadšený. Řekl, že by klidně mohla být jeho vlastní tělo a krev!

Tehdy se rozhodl, že když bude holčička chtít, může se stát jeho dcerou. Pak by se nemusela plazit po čtyřech chodbami, klepat kladívkem a tahat nůši, nemusela by jít plesnivý hrách a suchý chleba, tomu všemu by se vyhnula a místo toho by se naučila dohlížet na ostatní děti, které v dole pracují.

Holubice na mě pohlédla. Pohládila bílou vlčici po hlavě, několikrát polkla a pak řekla: „Přijala jsem jeho nabídku. Rozhodla jsem se, že se stanu jeho dcerou. Udělala jsem to, protože jsem měla strach. Bála jsem se dřiny, bála jsem se, že mě práce v dole zničí, že umřu a přestanu existovat.“

Její rozhodnutí oslavovali na palubě Sněžného havrana tři dny a tři noci. Dostala spoustu dobrot k jídlu a pití, provolávali jí slávu a vyhazovali ji do vzduchu. Bělohav ji pojmenoval Holubice a řekl, že právě tohle potřeboval, aby se splnilo, co si předsevzal: Havrana, který kradе děti, a Holubici, která je hldá.

A tak plynuly dny, měsíce a roky. Holubice plnila svůj úkol a Bělohav s ní byl spokojený. I když možná několikrát měla příležitost utéct, neutekla. Takový člověk jako ona stejně nemá kam jít, člověk, který získal život, ale zaplatil za to svou duši.

Znovu na mě pohlédla.

„Ty si myslíš, že s něčím takovým se nedá žít,“ řekla. „Že pomáhám jen sama sobě. Ale já jsem jeden způsob naša. Vždycky v noci, když mě příliš tíží svědomí, chodím sem. Sundám ji postroj, aby se mohla pohybovat, sundám jí klapky z očí, aby neoslepla. A vlčici nezáleží na tom, jestli někdo za něco zaplatil svou duši. Má mě ráda, možná mě dokonce miluje. A já díky tomu můžu žít.“

Pustila vlčici, přistoupila ke mně a vzala mě za ramena.

„Můžeš být jako já“, prohlásila. „Dostaneš dobře najíst a pořádné oblečení. Když budeš chtít, můžeš se mnou chodit sem, až Bělohav usne. Když jsem tadý, občas jsem dokonce i šťastná!“

Pohlédla jsem na ni, do očí, které připomínaly vodu smíchanou s mlékem.

„Já tomu nevěřím“, odpověděla jsem.

Holubice mě pustila a rychle si sedla na stoličku.

„Takže chceš raději ležet na prýčně a plakat?“

„Ne“, zavrtěla jsem hlavou. „Chci zachránit život svému kamarádovi a své sestřičce, všem dětem, co jsou tadý, i když je nemám ráda. Nemůžou za to, že se chovají jako zvířata.“

Holubice vzdychla.

„Copak nechápeš, že je zachránit nemůžeš?“

„Ale můžu! Když mi půjčíš pušku.“

Zasmála se, byl to dutý, vyděšený smích.

„To nejde. Pojď, půjdeme zpátky.“

„Ne!“ vykřikla jsem a postavila se do dveří, abych jí zabránila vyjít. Rozložila se a zvýšila hlas.

„Neměla jsem tě sem brát“, prohlásila. „Myslela jsem, že to pochopíš!“

„Nikdy nepochopím, že pomáháš véznit děti, přestože víš, že to není správné.“

„Sama jsem se pro to rozhodla!“

„Ale můžeš to změnit!“

„Nemůžu! Už je příliš pozdě! Bylo pozdě, už když jsem se stala Bělohavovou dcerou.“

„Ale jeho skutečnou dcerou jsi nikdy nebyla. Nejsi jako on! Člověka nemůžeš posuzovat podle barvy vlasů!“

Holubice se rozplakala a klesla na podlahu. Uchopila své vlasy, které jí hrůzou zbělely. Pak se podívala na mě.

„Ty máš krásné vlasy“, vydechla. „Černé jako uhl.“

„Nic, co je jako uhlí, mi hezké nepřipadá“, odpověděla jsem. „Prosím, pomoz mi.“

Zasmála se a dál se probírala svými vlasy.

„Také jsem mívala krásné vlasy. Tomu dneska těžko uvěříš. Ale černé nebyly.“

„A jaké, hnědé?“ zeptala jsem se.

„Byly zrzavé“, odpověděla Holubice, „Husté a narudlé, zářily jako zlato.“

Dlouho jsem si ji důkladně prohlížela a pak jsem řekla: „Znám ještě někoho, kdo má takové vlasy.“

Ten Správný Kus Uhlí

Bílá vlčice pomalu obcházela po místnosti, očíhávala různé věci, občas olízla podlahu. Možná Bělohlavovi padají na zem kousky jídla, když jí a přitom se zabývá svými kresbami a výpočty? Vlčice se dál šourala kolem nás a já se posadila na podlahu vedle Holubice a řekla: „Můj kamarád, ten, co ho chtějí zítra za úsvitu zastřelit, má zrovna takové vlasy, jaké jsi kdysi mívala ty. Vyprávěl mi, že míval sestřičku, sestřičku, kterou mu ukradli piráti. Chytili spolu kraby.“

Holubice polkla a já si všimla, že se roztřásla po celém těle. Pokračovala jsem: „Dvanáct let se plavil po moři a snažil se na ni zapomenout. Ale nešlo to. A proto se rozhodl, že mi pomůže se sem dostat a pokusit se osvobodit mou sestřičku. Jenže nás objevil. Proto mě teď Bělohlav vězní a proto mého kamaráda za úsvitu zastřelí. Mimochodem, jmenuje se Fredrik. A ty ses dřív jmenovala Hanna, víd’?“

Když jsem dořekla poslední větu, v Holubici jako by se protrhla hráz. Rozplakala se tak usedavě, jak jsem ještě nikdy nikoho plakat neviděla. Vlčice okamžitě přiběhla a štlouchla do ní hlavou, ale Holubice plakala dál.

„Prosím, půjč mi pušku,“ řekla jsem.

Schovala obličej do dlaní a zavřela hlavou.

„On mě tam nechal,“ zašeptala. „Nechal mě na tom ostrůvku, i když jsem nechtěla!“

„Ale už dlouho toho hluboce lituje! Copak to nechápeš? Nikdy není pozdě napravit chybu!“

Holubice zůstala ještě dlouho sedět s obličejem v dlaních. Trvalo to tak dlouho, až jsem začala ztrácet trpělivost. Všimla jsem si, že oknem začíná dovnitř pronikat šedé světlo úsvitu. Nakonec jsem si odkašlala a řekla: „Tak co?“

Otřela si tváře a zhluboka popotáhla.

„Přepadnout Havrana s jedinou puškou nemá smysl,“ prohlásila. „Všichni piráti jsou ozbrojení. Musíme to vymyslet jinak.“

„My?“ podívala jsem se. „Takže mi pomůžeš?“

Přikývla.

„Ano. Pomůžu ti.“

Tělem mi projela vlna úlevy, radosti nebo snad hrůzy, ale díky ní jsem hned vyskočila.

„Dobře,“ prohlásila jsem. „Co uděláme?“

Holubice se zamýšleně kousala do spodního rtu.

„Na zastřelení jednoho kapitána stačí jediná puška,“ řekla pak.

„Ty ho chceš zastřelit?“ vyhrkla jsem. „Opravdu bys to dokázala?“

Zavřela hlavou.

„Stačí, když si bude myslet, že ho chci zastřelit,“ prohlásila. „Pojd’.“

Vlčice se na nás ani nepodívala, když jsem rychle vyšly z domku. Venku už bylo skutečně světlo, větší, než jsem si myslela, a mně se sevřel žaludek a rozbušilo se mi srdce. Jen abychom k Havranovi nepřišly příliš pozdě.

Holubice mi tiše, udýchaně vysvětlovala, jak to provedeme.

„Půjďme k jeho posteli a probudíme ho. Poručíme mu, aby šel s námi na Havrana a Fredrika omilostnil. Piráti svého kapitána zbožňují a o nic se nepokusí, když mu budu držet ústí pušky u hlavy. Až...“ Odmíčela se a ztěžka polkla.

„Až Fredrika pusť, musíš s ním jít osvobodit děti. A pak...“

„Ano?“ vydechla jsem. „Co pak?“

„Pak se dáte do běhu,“ řekla Holubice. „Poběžíte ze všech sil pryč a já budu Bělohlava držet v šachu, jak dlouho to půjde.“

„Ty nepoběžíš s námi?“ podívala jsem se.

Holubice zaváhala.

„Uvidíme, co se se mnou stane. Důležité je, abyste měli co největší náskok. Vezmi si moje klíče.“

Odvázala jsem jí od opasku svazek klíčů. Když jsem si je chtěla nacpat do kapsy, všimla jsem si, že už v ní něco je. Byl to kámen, který mi v Plachtách dal Einar. Dala jsem si tedy klíče do druhé kapsy – a když jsem vyšly do černého

sněhu, měla jsem velkou radost, že Holubice má pušku, že nebude muset nejchladnokrevnějšího a nejkrutějšího muže z Ledového moře přemoci kamenem.

Zastavily jsme se u dveří domku, kde Bělohav spal, a Holubice se ke mě obrátila.

„Siri?“ oslovila mě.

„Ano?“

„Moje vlčice. Buď tak hodná a pusť ji na svobodu. Nic ti neudělá. Nenavídí jen Bělohlava.“

Přikývla jsem. Pak jsme se obě zhluboka nadechly – a já potichoučku otevřela dveře. Nejdřív se dovnitř vplížila Holubice s puškou a já šla za ní. Domek byl jednoduše zařízený. Ohniště, už skoro vyhaslé, ohlazený stůl, příbormník a postel se závěsy. Všude bylo čisto, svým způsobem stroho. Mohla by tu klidně bydlet nějaká malická šedivá rybářská babička.

Opatrně jsem odhrnula závěsy u postele. Ležel tam úplně mírumilovně, bílé vlasy rozhozené po matraci jako květina, oči přivřené. Stařec a mladík v jediném spícím těle.

„Vstávej,“ řekla Holubice. Sama musela slyšet, jak vyděšeně její hlas zní, protože si odkáslala a promluvila hlasitěji: „Koukej vstát!“

Bělohav otevřel oči, bledé oči s panenkami jako hřebíky. Podíval se na Holubici. Podíval se na mě. Z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst.

„Koukej vstát!“ vykřikla znovu Holubice.

Bělohav vstal, spustil nohy na podlahu. Měl na sobě světlou plátěnou noční košili. Dlouho tak seděl, velké ruce mu spočívaly na kolenou, a neřikal nic, jen se díval střídavě na Holubici a na mě.

„Mu-musíš propustit Fredrika,“ prohlásila Holubice.

Bělohav neodpověděl.

„Kamaráda Siri,“ pokračovala Holubice, „který je uvězněný v podpalubí Havrana. Pusť ho na svobodu.“

Bělohav pořád neodpovídal. Seděl mlčky a střídavě si nás prohlížel – a přemýšlel. Když dopřemýšlel, klidně promluvil: „Zrada.“

Holubice se zajíkla. Ano, bála se ho, toho si nedalo nevíšmout, a věděl to samozřejmě i Bělohav. Přestože pušku držela ona, coby otec si uvědomoval, že se dcera třese jako kořist.

„Zradila jsi mě,“ pokračoval Bělohav. „Když jsem konečně, po letech... Chceš mě připravit o slávu.“

„Ne,“ zavržela Holubice hlavou. „Ne, to ne.“

Bělohav byl však přesvědčený, že ví, o co se Holubice snaží. Že ví, že do dolu přišlo to pravé dítě, tedy já, a rozhodla se přivlastnit si přístroj a vyrobit první diamant sama – a sklízet pocty a slávu za tenhle vynález. Vynález, který skoncuje s žalem a loupením.

„Zatáhla jsi tu dívku do svých plánů,“ pokračoval. „Nalákala jsi ji na život jejího kamaráda. A možná ještě na něco? Podělíte se o pocty, až se vylihne první diamant?“

„Pusť Fredrika!“ vykřikla Holubice zoufale. „Jdi za Bohatýrem a poruč mu to!“

„To neudělám.“

„Proč ne?“

„Prostě to neudělám,“ opáčil Bělohav klidně. „Raději umřu.“

„Ty raději umřeš?“

„Ovšem.“

„Ale proč...?“

„Zasvětil jsem tomu přístroji celý svůj život. A ty mi ho teď chceš sebrat. Na životě mi proto už nesejde.“

Pousmál se. „Uvidíme, či výstřel zazní dřív. Jestli tvůj – anebo ten, který zabubí vašeho kamaráda na lodi.“ Pak pohlédl k oknu, na červánky, které se stále silněji tiskly k tenkému sklu.

Holubice se dala do pláče a třesoucími prsty se dotkla kohoutku pušky. Bělohav se na ni díval, propichoval jí nemilosrdným pohledem kůži. Oblečej měl napjatý, pomalu se na něm objevovalo cosi jako odpor. Pak náhle vyskočil a vytrhl Holubici pušku z ruky. Šlo to snadno, skoro jako by mu ji odevzdala. Holubice si schovávala obličej do dlaní a plakala dál.

„Tatínku, tvůj přístroj se žádných poct nedočká.“

„Moc dobře víš, že dočká,“ odsekl Bělohav.

„Ale co ty děti...!“

„Děti pracují pro dobrou věc.“

„Kdepak. Všechno ti to stouplo do hlavy. Vždyť ony umírají!“

Bělohav zaváhal.

„Všechno ti to stouplo do hlavy,“ opakoval. Pak natáhl kohoutek a zamířil na Holubici.

Tělo někdy dělá věci, o které ho vůbec nepožádáte. Občas, když opravdu o něco jde, když před vámi stojí dva osudy, jeden černý a jeden bílý, se stává, že se skutky se dějí jakoby samy od sebe, přestože jste duchem někde úplně jinde, i když vůbec nechápete, co se děje, a myšlenky jakoby zmraznou. Když jsem uviděla, jak se Bělohav chystá zastřelit Holubici, když jsem pochopila, jak blízko je konec, ucítila jsem, jak mi ruka vklouzává do kapsy, a uslyšela jsem, jak moje ústa říkají: „Něco pro vás mám.“

Bělohav pohlédl z Holubice na mě. Uviděl, co držím v ruce, hranatý kámen, velký zhruba jako tresčí hlava, který za dobu, již jsem strávila v dole, zčernal jako uhl.

Bělohav přimhouřil oči.

„Co je to?“

„Měl jste pravdu,“ řekla jsem. „Chtěly jsme vás připravit o pocty. Když jsem vám včera přinesla ten kus uhlí, nevybrala jsem ho ledabyly. Schválně jsem vám dala jiný a Ten Správný jsem si nechala. Vezměte si ho. Ušetřete Holubici a vezměte si ho.“

Pomalů, pomaloučku přistoupil blíž. Pomalu, pomaloučku se naklonil a zadíval se na černý kámen, pomalu, pomaloučku ho vzal do ruky. Viděla jsem, jak ho obrací v třesoucích se rukou, jak ho osahává a zkouší, jak je tvrdý, a celou dobu jsem se modlila, aby z něj nesetřel uhelný prach.

„Ten Správný Kus Uhlí“ zašeptal Bělohav. „Tak tvrdý...“ Potřásl hlavou, oči se mu zaleskly. „Takhle tvrdý kus uhlí jsem ještě nikdy v ruce nedržel...“

Pak krátce pohlédl na mě i na Holubici, ale náhle jsem měla dojem, že jsme jen kusy nábytku nebo nedůležité předměty na podlaze před ním. Odhodil pušku a vběhl ven. Utíkal celou cestu až k domu, kde byl přístroj – ale kde byla i vlčice. A vlčice nebyla uvázaná.

Uspěly jsem jen jen krátký, jakoby bezedný výkřik, a pak bylo ticho. Bělohav už neexistoval. Protože věci, které v životě uděláme, za sebou zanechávají stopy. Takovou stopou může být třeba racek, který jednoho dne přiletí k vašemu oknu na návštěvu a poprosí o kus ryby. Bělohavovým rackem se mohlo stát mnoho dětí. Třeba Holubice nebo já. Ale nakonec se jím stalo vlčí mládě, které se kdysi narodilo v noře vyhrabané ve sněhu na vlčích ostrovech a které vyrostlo proto, aby pohánělo Bělohavovi jeho přístroj. Tohle mládě se jím nakonec stalo.

Prsten

Podívala jsem se na Holubici a Holubice se podívala na mě, ale hleděly jsme na sebe jen krátký okamžik – a pak jsme se daly do běhu. Z ledu se k nám zatím nedonesl žádný výstřel. Možná ještě Fredrika stihneme zachránit?

Když jsme kousek uběhly, Holubice se zastavila.

„Počkej“, řekla a já viděla, jak se jí oči pohybují v důlcích, jak to bývá, když někdo horečně uvažuje.

„Nezdržuj“, zatahala jsem ji za paži. „Musíme jít.“

Holubice však zavrtěla hlavou a otočila se.

„Musím ještě pro něco doběhnout“, vyhrkla.

„A pro co?“ zeptala jsem se.

„Pro něco důležitěho! Běž napřed a nějak je zdrž!“ vykřikla.

A tak jsem se rozběhla. Utíkala jsem tak rychle jako nikdy předtím, uháněla jsem sněhem černým jako uhlí, který pomalu světlal a získával stejnou barvu jako brousek na nože, pak jako žraločí kůže, pak jako náš větry zmlítaný domek doma v Modrém zálivu, pak jako sušená ryba a pak jako nejsvětější kameny v moři. Nakonec byl bílý úplně. Jak jsem utíkala, náhle jsem uslyšela výstřel. Vlasy se mi zježily hrůzou. Výstřel. Už ho zastřelili!

Ale pak jsem uslyšela další výstřel – a ještě jeden.

Když jsem už byla skoro dole u ledu, zaslechl jsem smích a provolávání slávy, a další výstřely! Co se to tam jen děje?

Jen co jsem tam doběhla, hned jsem to pochopila. Na ledu kolem Sněžného havrana se to jen hemžilo piráty, asi to byla raní ptáčata. Úžasně se bavili, protože o kus dál stáli dva muži, každý měl pušku, a střileli. Znovu střileli na cíl.

Ti dva, co se střelbě, byli holohlavec a vousáč, mizerové, s nimiž jsem se plavila v lodce. Dnes ale nestřileli na sněhuláka, dnes byl jejich cíl z masa a kostí: Fredrik. Stál vzpřímeně, ruce a nohy měl svázané a čekal, až ho

zasáhne buď holohlavec, nebo vousáč. Pokaždé, když šla rána jednoho z nich mimo, piráti začali provolávat slávu, plácali se do kolenou a chechtali se, až se za břicha popadali. Házeli po střelcích sněhové koule a bylo jasně vidět, jak jsou holohlavec a vousáč hanbou a vztekem celí zuřiví.

„Přestaňte!“ vykřikla jsem.

Všichni se okamžitě otočili.

„Uprchlíci!“ zaječel někdo.

„Ruce vzhůru, mrňousi!“ zvolal další. Během jediného okamžiku na mě všech-
ni padouši namířili pušky.

Hledala jsem pohledem kormidelníka, Bohatýra. Tamhle je! Stál vedle několi-
ka dalších pirátů s dýmkou v ústech a překvapeně si mě prohlížel. Nebylo asi
obvyklé, že by se nějaké dítě z dolu jen tak vypravilo sem do zálivu.

Zvedla jsem ruce do vzduchu a pustila se k němu. Několik pirátů se ke mně
vrhlo, že mě chytí, ale Bohatýr je zarazil.

„Nejdřív si poslechneme, co nám chce říct,“ prohlásil. Pak na mě pohlédl
a pomalu ohyzoval troubel dýmky zčernalými zuby. „Tak co je?“

„Prosím vás...“ začala jsem a snažila jsem se, aby se mi netřásl hlas. „Prosím
vás, nechte Fredrika naživu.“

Piráti se znovu rozchechtali. Nejdřív jsem nevěděla proč, ale pak mi došlo, že
jim moje slova připadají směšná.

Bohatýr vytáhl dýmku z úst, zasmál se a odpověděl: „Rád bych ti vyhověl,
když tak hezky prosíš, to přeče víš. Ale já dneska vyhlásil soutěž, který z těch
dvou je lepší střelec, chápeš? Postav se vedle mě a dívej se s námi, nekaž nám
zábavu.“

Zábavu? Ano, už jsem si všimla, že se piráti ze Sněžného havrana rádi baví,
a proto jsem vykřikla: „Kdo je lepší? Chceš říct, kdo je míň nešikovný, ne?“

Bohatýr se zasmál a ostatní piráti se k němu přidali, samozřejmě až na holo-
hlavce a vousáče.

„Znám jednu kozu, co střílí líp než oni, a ta je krátkozraká!“ dodala jsem
a muži se rozchechtali ještě víc.

„Mimochodem, znáte tu historku o Hlupákovi a Nikom?“ pokračovala jsem.

„Jestli ne, tak vám ji ráda řeknu, zaručeně se báječně pobavíte!“

Bohatýr pohlédl na ostatní lotry, jako by se jich chtěl zeptat, jestli příběh
znají. Žádný nic neřekl, a tak pokrčil rameny a pobaveně přikývl.

„Posloucháme,“ řekl.

A já jim tu historku vyprávěla přesně tak, jak mi ji vykládala Nanny tenkrát
na Vlčích ostrovech: Jak si Hlupák a Nikdo koupili pušku a chtěli se naučit stří-
let. Jak Nikdo začal a jak se kulka odrazila a trefila ho do čela. Jak Hlupák utíkal
do osady a prosil o pomoc – a jak lovcům připadalo, že se chová nějak divně,
a zeptali se ho, jestli není hlupák.

Piráti se rozchechtali, až se to rozléhalo široko daleko.

„Hlupák a Nikdo!“ vykřikoval Bohatýr a ukazoval na holohlavce a vousáče.

„A už mají pirátské přezdívký! Co vy na to?“

Piráti se chechtali dál a přikyvovali – a čím déle se smáli, tím víc jsem získá-
vala to, co jsem potřebovala: Čas.

Holohlavec však náhle zařval: „Ještě jednou! Nechte mě pořádně zamířit
a uvidíte, že se trefím.“

Sešel v ruce přívěsek, který měl kolem krku, svého Mořského hada, kterého
dostal zpátky, a dlouho ho důkladně ohmatával a tiskl, než nabíl pušku a zamí-
řil...

Pohlédla jsem na svého kamaráda, na svého hodného, milého kamaráda,
který tak statečně stál na ledu. Podíval se na mě, jako by říkal: Neber si to tak,
Knoflíčku. Holohlavec natáhl kohoutek a pak...

„Přestaňte!“

Někdo přicházel od dolu. Tentokrát však žádný z pirátů nezačal řvát a nikdo
nemířil puškou, tentokrát se jich většina zasmála a Bohatýr pozdravil: „Dobré
ráno, naše malá Holubičko.“ Zvedl čepici a ostatní ho napodobili.

Holubice jim ošklivé úsměvy neoplatila, jen nahlas, zřetelně řekla: „Pustte
vězně.“

Několik pirátů se znovu zasmálo, pár jich něco pobaveně zamumlalo, jako se to dělá, když dítě řekne nějakou hloupost.

„To nemůžu udělat, naše malá Holubičko,“ prohlásil Bohatýr. „Je to příkaz kapitána Bělohlava.“

„Já už nejsem žádná malá Holubička,“ odsekla Holubice. „A Bělohlav už není kapitán.“

Zvedla pravou ruku – musela si prsten navléknout na palec, protože byl vyrobený na mužskou ruku. Ale ať už byl na palci nebo jinde, byl to v každém případě prsten, a ne jen tak ledajaký. Byl to Bělohlavův kapitánský prsten.

„Tatínek je mrtvý. Zakousla ho vlčice, co poháněla jeho přístroj, protože ji zapomněl uvázat. Teď Sněžnému havranovi velím já. A toho vězně nezastřelíme.“

Třikrát hurá

Bohatýr poslal deset pirátů, aby se šli podívat, jestli má Holubice pravdu a Bělohlav je skutečně mrtvý. Když se vrátili, šli v řadě po dvojicích a pušky měli položené na ramenou jako máry. Na mářách ležel jejich kapitán. Položili ho na zem. Pak se kolem něj všichni shromáždili a Holubice mi pověděla, jak se všichni jmenují. Teď vám to řeknu:

Byli tam Bohatýr a Lamželezo, Ovčí hlava a Zabiják, Slanina a Věrníček, Rámusil a Helma, Chlupatec a Žival, Mládeneč a Liščí kožich, Zmrzlík a Krasavec, Jedomil a Dobrý vítr, Hádavec a Krab, Tesák a Pětípalec, Silák a Ochota, Střihoun a Veslař, Střízlivec a Vratíplachta, Kolohnát a Zlatíčko, Sekáč a Čechtal, Střelec a Poslední chvilka – a pak ještě ti dva, co zrovna dostali své pirátské přezdívky – Hlupák a Nikdo. Všichni smekli nad kapitánovým tělem čepice. Holubice se k nim připojila. Dřepla si ke svému tatínkovi, dlouho se na něj dívala a s nevyzpytatelným výrazem ho hladila po tváři. Natáhla jsem krk a pozorovala Bělohlavův bledý obličej s vyřeštěným očima. Dlouhé bílé vlasy měl od krve. Viděla jsem na jeho krku stopy vlčích tesačků.

Muži a ženy, kteří se shromáždili kolem svého kapitána, tiše plakali. Bylo zvláštní vidět ty zjizvené, hrbaté, jednooké lupiče, jak se jim po tvářích kutálejí slzy. Nevěřila bych, že i piráti mají duši. Ale možná je to tak, napadlo mě, že duši mají úplně všichni. Jenomže v některých lidech duše přebývá v opravdu nuzných podmínkách. Když nemá nic jiného než nehostinné, zmrzlé místo, tak to s ní pak dopadne takhle.

Bohatýr si odkašlal a nahlas, zřetelně vykřikl: „Bělohlav je mrtev. Salvu pro mrtvého kapitána!“

Všichni, co měli pušku, zamířili k obloze, aby uctili Bělohlava. Někteří nabili znovu a vystřelili vícekrát, hulákali a křičeli: „Za Bělohlava! Za našeho milovaného kapitána! Za postrach Ledového moře!“

Když dozněla ozvěna posledního výstřelu, Holubice se obrátila ke mně.

„Běž osvobodit zajatce,“ řekla. Teď už jí nemohl nikdo odporovat. Rozkazy dávala jen ona.

Utkala jsem k Fredrikovi, nemohla jsem se dočkat, až uvolním provaz, který mu svazoval ruce a nohy, a tahala a cloumala jsem uzly, ale ty se jen ještě víc utahovaly.

„Teď jsi mě svázala tak, že se z těch uzlů nikdy nedostanu,“ smál se Fredrik.

„Nojo,“ zamračila jsem se. „Zatracené chuchvalce!“

Nakonec jsem ho ale přece jen rozvázala. Vrhla jsem se mu do náruče, do jeho mohutné, laskavé, teplé náruče, a objala jsem ho tak pevně, až mě z toho rozbolely ruce.

„Mrzí mě, že jsem ti při tomhle nájezdu nemohl být trochu užitečnější,“ prohlásil Fredrik.

„Vždyť jsi byl,“ odpověděla jsem, pořád jsem ho objímala. „Bez tebe bych se toho nikdy neodvážila.“

Postavil mě na led a podíval se na mě třpytivě modrýma očima.

„Zaslechl jsem, že prý vlčice?“

Přikývla jsem.

„Měla s Bělohlavem nevyřízené účty.“

„Tak? A ty jsi v tom prsty neměla?“

„No...“ zahučela jsem. „Možná jsem tomu trochu pomohla.“

Když jsem to řekla, cítila jsem, že se maličko červenám. Možná mě děsilo to, co jsem udělala. Jsem teď vinná smrtí člověka. A i když jsem zároveň zachránila před smrtí spoustu jiných lidí, tuhle vinu si v sobě ponesu už navždy. Ponesu si ji jako stopu.

Fredrik jako by pochopil, že mám strach. Pohladel mě mohutnou dlaní po hlavě a řekl: „Zbabělá rozhodnutí se dělají snáz. Ale občas se objeví někdo, kdo se rozhodne odvázně. A pak mají všichni ostatní velké štěstí.“

Podíval se na tlupu pirátů, na jejich novou kapitánku.

„Takže tohle je Bělohlava dcera?“ pronesl pomalu. „Ta strážkyne vězňů?“

Nebýlo asi nijak divné, že ji nepoznal. Za dvanáct let na ostrově se hodně změnila, byla sešlá, zošklivěla a zbledla jí vlasy. Ale stejně... Stejně jsem na něm viděla, že ho něco zaujalo.

„Ano,“ řekla jsem. „Stala se jeho dcerou. Ale předtím byla dcerou někoho jiného. Nechceš se s ní seznámit?“

Opatrně, skoro váhavě se vydal ke břehu. Kolem Holubice stáli piráti a pirátky, plácali ji po ramenou a chtěli se s ní bavit o jejím mrtvém otci, kterého tolik milovali. Ale když Holubice spatřila, že se k ní blíží Fredrik, vydala se mu vstříc.

Stáli proti sobě a hleděli jeden na druhého. Fredrik si neohrabaně sundal čepici a řekl, znělo to spíš jako otázka: „Chtěl bych poděkovat za milost.“

Holubice přikývla.

„Buď vítán, Fredriku,“ pravila pak. „Nevíš, jestli jsou maminka a tatínek ještě naživu?“

Fredrik splaskl jako měch, oči se mu zaleskly a on honem hledal správná slova. Ale dokázal ze sebe vypravit jen zašeptání: „Nevím. Dlouho jsem nebyl doma.“

Holubice viděla, jak je zoufalý, a pochopila, jak moc lituje, že ji tenkrát nechal samotnou na ostrůvku. Také pochopila, že se tak daleko plavil jen kvůli ní – a že sem vlastně svým způsobem přišel také kvůli ní. I když by se nikdy neodvážil uvěřit, že je ještě naživu. Objala jeho mohutné tělo, dlouho tam zůstali stát a on ji nakonec také dokázal obejmout. V objetí si řekli pár věcí, které jsem neslyšela, a samozřejmě jsem je ani slyšet neměla.

Mrtvý kapitán byl uctěn a piráti začali mluvit o tom, že by teď měli oslavit novou kapitánku. A opravdu pořádně, jak podotkl Sekáč. Na zdraví nového pirátského kapitána se přece nepřipijí každý den!

Všichni byli pro a Holubice jim dovolila nabít děla na Sněžném havranovi. Posádka dychtivě vyšplhala na palubu. Děla se mi z toho skoro špatně. Když se mělo pálit z děl, najednou do nich vjel život! Bohatýr se pustil za nimi, ale v půli cesty se otočil.

„A co vy, kapitánko?“

Holubice se podívala nejdřív na něj – a pak na Fredrika. Řekla: „Teď se bude střítet pro mě, bratře. Snad se nebojíš?“

Pak se vydala po ledu za Bohatýrem a vylezla po provazovém žebříku na palubu lodi, která nyní patřila jí a které bude velet, jak bude chtít.

Zůstali jsme s Fredrikem sami na zasněženém břehu. O kus dál ležel Bělohlav se zkrvavenými vlasy. Dívali jsme se, jak se otevírají dvířka střilen. Slyšeli jsme zvuk těžce naložených lafet, které se natáčely správným směrem, zaslechli jsme, jak někdo na palubu upustil dělovou kouli a dostal za to vynadáno. Pak se z okénka jedno pod druhým vysunuly zlověstné železné oči. Zíraly chladně a nemilosrdně.

Ještě poslední přípravy a potom se z podpalubí vynořil shrbený stařík, bouchl Bohatýra do zad, něco řekl a několikrát se uklonil před Holubicí.

Bohatýr přikývl. Vystřčil bradu a zařval: „Pal!“ U dvířek do podpalubí stál Chechtal a rozkaz zopakoval, aby ho slyšeli dělostřelci dole v podpalubí.

Železná oka postupně zamrkala ve střínách, dunělo to a rachotilo, bílý kouř se vinul kolem Havranova tlustého břicha jako věnec, koule svištěly nad ledem a tam, kde dopadly, po nich zbyly velké kouřící díry.

Když vypálili i poslední dělovou kouli, Bohatýr zařval: „Ať žije kapitánka Holubice, hurá!“

„Ať žije kapitánka Holubice, hurá!“ opakovali po něm piráti, kteří stáli u zábradlí. Strhli si čepice a mávali jimi nad svými zavšivenými hlavami.

A v tu chvíli, právě když jsme si mysleli, že se zase rozhostí klid a ticho, se kdesi na moři rozlehla rána. Bylo to tupé, ohlušující zapraskání, proti němuž byly rány z děl směšné.

„Co se to děje?“ zeptala jsem se.

„Copak nevíš?“ zasmál se Fredrik. „To je led. Začal praskat.“

A opravdu tomu tak bylo! Led, který pokrýval moře jako tlustý, lesklý příkrov, náhle povolil. Možná to způsobily rány z děl, nebo by začal pukat i tak, to jsme nevěděli. Bylo nám ale jasné, že se moře s rachocením a praskáním probouzí! Brzy jsme uviděli, jak se přes velké bílé kry přelévá voda, led praskal

a rachotili pořád dál, byl to ohlušující rámus a piráti z toho dostali tak sváteční náladu, že si znovu strhli čepice.

„A na cí poctu je tohle?“ zašeptala jsem z legrace Fredrikovi.

Podíval se na mě, zamrkal a řekl: „Tahle pocta je pro tebe, Knořličku.“

Na svobodě

S Fredrikem po boku jsem procházela sněhem, který pomalu měnil barvu z bílé na černou. Dunění a praskání z moře konečně utichlo. V kapse jsem měla svazek klíčů od Holubice. Rozkázala, že děti budou propuštěny a připraví se na cestu domů. Sněžný havran vrátí svou kořist tam, kde ji vzal.

Domky u dolu byly podivně klidné a tiché. Jako by se proměnily ve vzpomínky. Z podzemí se už neozývalo klepání kladívek. Dveře domku s přístrojem a domku, kde Bělohav spal, byly otevřené dokořán. Při příští bouři se uvnitř usídí snůh a pohrbí pod sebou všechny věci i papíry.

Otevřeli jsme dveře velké budovy, té, která připomínala špatně stlučený přístavní sklad. Oheň v ohništi už dávno uhasl – a na postelích sedělo dvacet přikovaných dětí a třáslo se zimou.

„Siri!“ zvolalo jedno z nich a rozesmálo se.

Rozběhla jsem se k Miki a objala malé vyhublé tělíčko.

„Bála jsem se,“ řekla a přitiskla mi tvář na prsa. „Slyšeli jsme rány.“

Zasmála jsem se a sevřela ji ještě pevněji.

„Už se bát nemusíš,“ odpověděla jsem. „Pojedeme domů.“ Pak jsem zvolala tak nahlas, aby mě uslyšely všechny děti z dolu, černé jako uhel: „Všichni pojedou domů!“

Hodila jsem svazek klíčů Fredrikovi. Trvalo mu dost dlouho, než našel ty správné klíče, a zatímco vysvobozoval děti z železných okovů, pomalu se začaly otáčet k sobě navzájem a něco si šeptat. Myslela jsem si, že budou jásat a křičet radostí, až se to dozvědí – ale teď jsem pochopila, že svoboda je pro ně něco tak velkého a nepochopitelného, že to nedokážou pochopit okamžitě.

„Bělohav je mrtvý,“ dodala jsem. „Umřel před několika hodinami a žádné další uhlí do přístroje není potřeba.“

Děti si začaly šeptat ještě vzrušeněji, šeptaly si a šeptaly a šeptání se začalo měnit v bublání, v kłokot.

„To ty jsi ho zabila?“ zeptal se někdo.

„Ne“, odpověděla jsem.

„A kdo tedy?“

„Vlčice.“

Další šeptání, šustění a chřestění řetězy. Děti pomalu chápaly, že už nejsou Bělohavými otroky, začaly být netrpělivé a posouvaly postele sem a tam.

„A co Holubice?“ řekl někdo.

„Holubice se stala kapitánkou Sněžného havrana a odveze vás domů. Doufám jen, že si všichni pamatujete jméno ostrova, ze kterého pocházíte.“

„Já si ho pamatuju!“ vykřikl kdosi, koho Fredrik ještě nestihl osvobodit, ale stejně se postavil na posteli, tak rozrušený a šťastný, že nedokázal mlčet.

„Já jsem z Bledého ostrova!“

Pak se na posteli postavilo další dítě a volalo: „Já jsem z Kotevního ostrova!“

„Já ze Sekery!“ přidalo se třetí.

„Já z Útesů!“ křičelo další.

Děti volaly jedno přes druhé, odkud jsou, ze kterých ostrovů je unesli a přinutili pracovat v dole. Žádné z nich jméno svého rodného ostrova nezapomnělo, protože všechny se tam den co den toužily vrátit.

Když Fredrik sundal všem okovy, vyšli jsme ven. Děti se kolem sebe zmateně rozhlížely, jako by se to místo nějak změnilo, když teď přestaly být otroky.

„Půjďme k lodi!“ vyzvala jsem je. „Pojďte za mnou!“

Vydali jsme se společně stále světlejším sněhem, všechny děti, které pracovaly v Bělohavě dole. Byli tu Ivar a Edla z Nejzazšího ostrova, Saga z Tučného ostrova, Snar ze Sekery, Vala z Velrybího ostrova, Sven a Ingmar z Tmavého ostrova, Nils a Elis z Pařezu, Hella z Rohu, Ninni z Osamělého ostrova, Unni z Bílého ostrova, Ymer z Bledého ostrova, Olav z Nechuti, Tora z Kotevního ostrova, Daga ze Soliska, Agna z Útesů, Bror ze Severní cesty, Brisa z Šedého ostrova – a pak ještě Miki a Siri z Modré vody.

Úplně vzhůru kráčel velký zrzavý chlapík s břichem jako sud. Tiše si pohvizdoval. A když Miki začala otravovat, že teď jí už rozhodně musím pořídit nové boty, zasmál se a prohlásil, že je opravdu zvláštní, že celé tohle dobrodružství začalo kvůli někomu, koho vlastně ani neznal, ale o němž si myslel, že ho opravdu dobře zná.

Čím víc jsem se blížili ke břehu, tím váhavěji děti šly. Holčička jménem Ninni mimochodem ta, která ukradla Miki uhlí, najednou vykřikla: „Já mám strach! Co když nás piráti zajmou?“

„Nezajmou“, řekla jsem.

Podobná věc ale napadla víc dětí. Olav z Nechuti se zastavil a prohlásil: „Nebylo by lepší rozebrat důlní výtah a postavit si ze dřeva vlastní loď? Abychom nemuseli plout s těmi padouchy?“

„Když tu zůstaneš a začneš stavět loď, stihneš pětkrát umřít hladu, než bude hotová, copak to nechápeš?“ řekla jsem. „Padouši to sice jsou, ale poslouchají rozkazy a Holubice slíbila, že se dostaneme bezpečně domů.“

Olav zahučel něco v tom smyslu, že nemám ponětí, jak rychle dokáže postavit loď, ale děti přestaly reptat a ušly se mnou i zbývající kousek.

Holubice čekala na břehu. Měla s sebou dva veslaře, byli to Střízlivec a Hromtůk. Na břehu byl vyraženy člun ze Sněžného havrana. Šedé moře, které znovu ožilo, bičoval vítr a kry tančily na vlnách nebezpečný tanec. Po nebi se valily mraky. Připomínaly kouř z děl na Havranu.

Holubice stála vzpřímeně na místě a vlasy jí vlály kolem hlavy. Hleděla na děti a nedala ani mrknutím najevo, co si myslí o tom, že se dívá do očí těm, které ještě včera hlídala jako vězně. Řekla jen: „Teď nastoupíte na loď.“

Byla to dlouhá veslice, měřila jistě osmáct stop, ale muselo se nás do ní vejít hodně, a proto bylo dno i sedátka plné malých dětí namačkaných na sebe. Zvedaly kolena k bradě a objímaly si je pažemi. Na jejich hadry byl hrozný pohled. Musela jim být strašná zima.

Fredrik se posadil na zád a Holubice se postavila jednou nohou na sedátko na přídi. Když Strízilivec a Hromotluk spojili síly a sestrčili veslici na moře, mnoho dětí se zapotácelo, ale ona ne.

Veslaři rychle naskákali přes zábradlí dovnitř. Děti vyděšeně uhýbaly před ledovou vodou, která na ně stříkala. Hromotluk se hlasitě zachechtal a prohlásil, že vyrážíme. Pak se chopil jednoho vesla a Strízilivec druhého a už jsme ujížděli.

Na zálivu to hodně houpalo. Dětem drkotaly zuby a pokukovaly po vlnách, některé se neklidně dívaly na Sněžného havrana, který se stále přibližoval. Všichni mlčeli. Ale nakonec přece jen někdo promluvil. Byla to Miki. Dolezla na příď a zatahala Holubici za kalhoty. Holubice se otočila.

„Potřebuju nové boty,“ řekla Miki.

„Ticho!“ okřikla jsem ji, připadalo mi, že je hloupá, až se z toho zastavují hodiny. Taď sedí skoro dvacet dětí, které mají na nohou jen onuce – a ona si stěžuje. Holubice však pokývla hlavou a řekla: „Všichni dostanou lepší oblečení.“

Když jsme dojeli ke Sněžnému havranovi, veslice lehce polbila jeho trup. Provozový žebřík byl spuštěný a děti po něm postupně vylézaly na palubu. Ochota a Liščí kožich jim pomáhali přes zábradlí. Samozřejmě si z nich ustavičně utahovali, protože už byli takoví. Rádi si dělali legraci z každého, kdo byl malý a vystrašený.

„Takové umouněnce na palubě nechceme!“ vykřikoval Liščí kožich. „Co kdybychom je naházeli do vody, aby se trochu umyli?“

„Svážeme je dohromady a povlečeme je za lodí,“ odpověděl Ochota. „Nemáme čas házet do vody celé hnízdo krys postupně!“

V tu chvíli vstoupila na palubu Holubice a poručila jim, aby okamžitě přestali s hloupými vtipy.

Když všechny děti vylezly z člunu nahoru, a Fredrik také, zvolala Holubice: „Slanino a Helmo, ohřejte vodu na mytí! Zdravíčko a Ochota přinesou všem dětem kabáty a boty! A Strízilivec a Hromotluk dojedou zpátky a přivezou tatínkovo tělo! Hodte sebou!“

Děti slezly po žebříku do podpalubí spolu se Slaninou, Helmou, Zdravíčkem a Ochotou. Já jsem ale zůstala s Fredrikem. Šaty jsem sice měla dost děravé, ale domů do Modrého zálivu ještě vydrží. Pirátské šaty jsem si rozhodně oblékat nechtěla.

Fredrik se opřel lokty o zábradlí a zahleděl se k úzkému vjezdu, bráně na volné moře. Slušelo mu to, vítr mu čechnal zrzavé vlasy, zářivé jako zlato. Postavila jsem se vedle něj a dlouho jsme jen mlčeli. Za chvíli Strízilivec a Hromotluk přivezli na člunu kapitánovo tělo. Řekla jsem: „Co myslíš, vaří na téhle lodi obstojnou obilnou kaši?“

„Čert ví,“ odpověděl Fredrik. „Možná bych mohl přiložit vařečku k dílu.“

„To ano,“ přikývla jsem. „Ale chlebové červíky pirátům vybírat nebudeme.“

Když vylezl po žebříku na palubu Bror ze Severní cesty, já ani Fredrik jsme se neudrželi a dali jsme se do smíchu. Bror se umyl a převlékl – ale kabát, který dostal, mu samozřejmě byl hrozně velký. Čepice z ovčí kůže mu pořád padala do očí, takže si ji musel zvedat prstem, aby viděl. Pak se objevil Ivar z Nejzazšího ostrova. Měl na sobě kalhoty z tulení kůže, které by si mohl vytáhnout až pod nos, kdyby chtěl.

Děti se postupně objevovaly na palubě, děti z dolu, které na sobě předtím měly jen hadry a teď se oblékly do teplých pirátských kazajek, kalhot, čepic a bot. Všichni vypadali legrácně, ale nejlegrácnější ze všech byla Miki. Když se konečně objevila, ukázalo se, že má na nohou pár vysokých bot tak ohromných, že byl zázrak, že v nich vůbec vylezla po žebříku. Všichni se rozesmáli a já jsem rozhodně vykročila k ní a uchopila ji za paži.

„Běž dolů a vezmi si zase ty staré boty!“ řekla jsem jí.

„Staré boty mě tlačí!“ namítala Miki.

„Vydržíš to i tak!“ odpověděla jsem. „Copak nevidíš, jak směšně to vypadá?“

„Ostatní je ale mají taky,“ zakňourala Miki a ukázala na kluky a holčičky, kteří měli také příliš velké boty.

„Jsou větší než ty,“ řekla jsem. „Hned běž dolů.“

Ale vtom se Miki dala do pláce a prohlásila, že si ty staré boty už nikdy! nikdy! neobuje, protože jí jsou malé a že bych to konečně měla pochopit.

V tu chvíli jsem ji musela obejmout, protože jsem ji měla tak moc ráda!

„Ale pak mi to nevyčítej,“ řekla jsem jí. „Až si natlučeš nos.“

Kdepak, prohlásila Miki. Ona si nos nenatluče a hotovo.

Mezi Mokřým ostrovem a Vlkouším útesem

Jestli se mě někdo v budoucnu zeptá, kde spočívá Bělohlavovo tělo, řeknu, že leží mezi Mokřým ostrovem a Vlkouším útesem a kolébají ho dlouhé paže hnědých mořských řas. Opravdu to tak je. Viděla jsem na vlastní oči, jak ho shodili do vody.

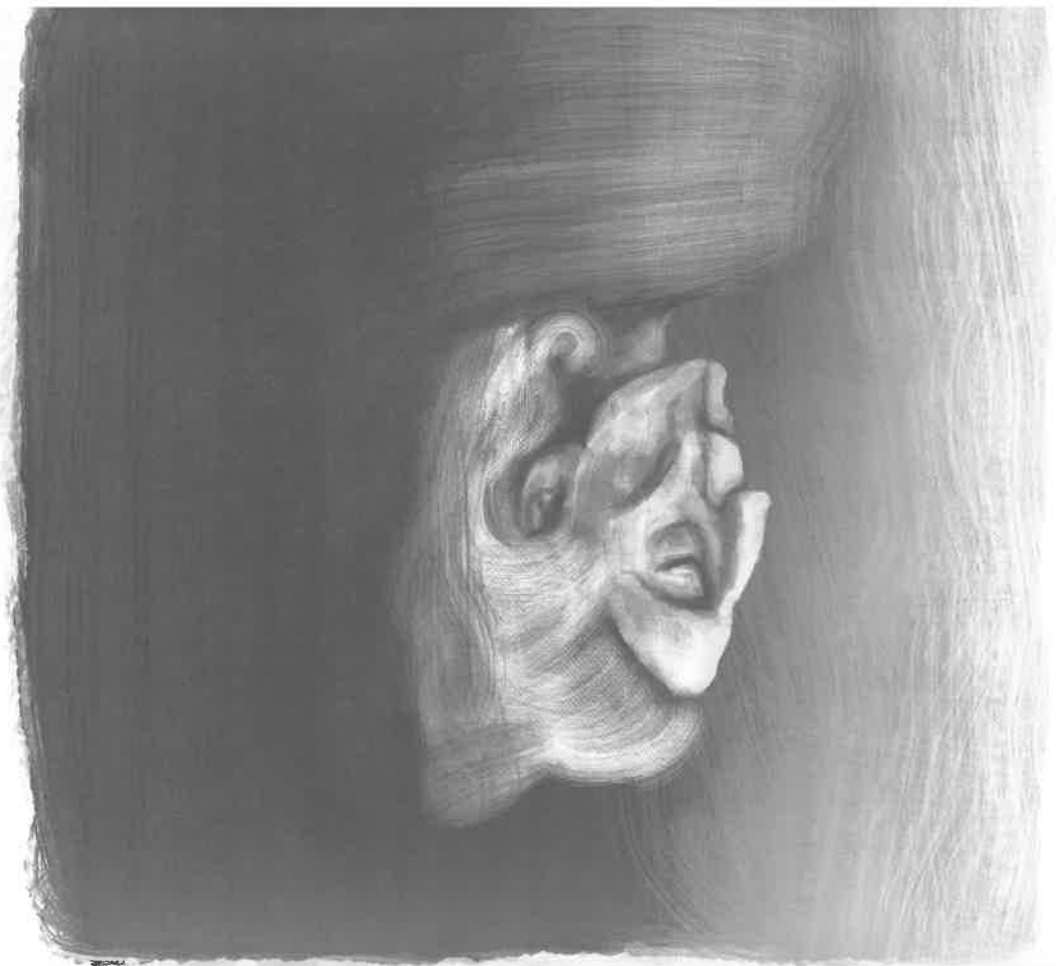
Toho dne nebylo moc hezky, však také nepochovávali žádného hezkého člověka. Ležel na prknech v mezipalubí, šedý a studený. Jeho obličej, který jako by patřil mladlkovi a starci zároveň, vypadal téměř jako vytesaný z kamene. Krev na krku zčernala.

Posádka se shromažďila kolem něj. Já a Fredrik jsme se postavili opodál. Umni z Bílého ostrova, Olav z Nechuti a Daga ze Soliska se chtěli dívat. Miki posedávala v podpalubí spolu s ostatními.

Věrníček přinesl pytel. Padal mokřý sníl, paluba byla zledovatělá a on uklouzl, když chtěl spolu s Ochotou tělo zvednout. Nevím, jestli mi to celé připadalo spíš směšné než hrozné, nebo naopak.

Ale pak Bělohlava strčili do pytle a dostal s sebou jako společnost dvanáct dělových koulí, protože ty musí pirátský kapitán mít, a nakonec Věrníček pytel zašil spoustou hrubých stehů. Slanina, Hádavec, Helma a Sekáč byli nejsilnější, a tak bílý pytel zvedli a vydali se na zád. Třikrát ho rozhoupali – hej rup, hej rup, hej rup – a potom ho hodili do moře. Pytel se potopil a za několik okamžiků zmizel nadobro. Na hladině se objevilo pár velkých bublin, poslední pozdrav od člověka, kterému se dostala do spárů moje sestřička, ale kterému se už do spárů nikdy nikdo další nedostane. Chechtal zazvonil na lodní zvon.

Rozhostilo se ticho a já se podívala na Holubici. Stočila si vlasy do uzlu. Přes koženou kazajku si přehodila plášť z čepcola, myslím, že ho dostala od Hromo-

tluka. U pasu měla nůž. Bohatýr stál jako obvykle vedle ní a tiše se o něčem बातila. Vypadalo to, jako by jí uděloval spoustu dobrých rad a jako by jí pomáhal spřádat plány. Plány kapitánky pirátů.

Mám dojem, že Fredrik myslel na něco podobného jako já, protože se za chvíli Holubice zeptal, když kolem nás procházela: „Stane se z tebe teď postrach Ledového moře?“

Holubice se zastavila. Vypadala téměř uraženě, jako by jí Fredrik vyčel něco, co jí nemá právo vyčítat. Rozhlédla se po šedém moři, po němž se táhla tenká, matná blána sněhu, a pak znovu pohlédla na bratra.

„A co sis myslel, že udělám? Že se vrátím domů na šupinu a budu jíst tresčí jikry?“ řekla.

„Na tresčích jikrách přece není nic špatného,“ odpověděl Fredrik.

„Tak to nemyslím,“ uchechtla se Holubice.

Pak vzdychla, jako by zalitovala, že mluvila tak tvrdě. Pokývla ke schůdkům, které vedly na horní palubu.

„Půjdete na chvíli se mnou?“ zeptala se.

Šli jsme za ní, a když jsme sestoupili dolů, otevřela Holubice dveře kapitánské kajuty. Bylo báječné smět se tam porozhlédnout. Byly tu tkané koberce a nádherné olejové lampy se stínítky ze zdobeného skla, knihy a svícny, několik pušek, z nichž některé vypadaly hodně staře, a na stěně visela vycpaná hlava tuleně. V otevřené tlamě probleskovaly řady ostrých, bílých dravých zubů. Oči měl z černého skla.

Holubice si odepnula opasek s nožem a posadila se do křesla. Dlouho si prohlížela Fredrika, který se téměř ostýchal vši té nádhery a svojí sestry, která měla teď vlasy svnuté do uzlu. Ano, ona byla něco docela jiného než Uström, jenž měl také krásnou kapitánskou kajutu s koberci a vzácnostmi, ale kterému Fredrik říkal poseroutka. Čím přesně se ti dva od sebe lišili, jsem nedokázala říct.

„Člověk, jako jsem já, nemá kam jít,“ řekla Holubice.

„Jak to myslíš, člověk jako ty?“ podívil se Fredrik.

„Člověk jako já, který zaplatil za svou svobodu vlastní duši.“

Fredrik pohodil hlavou a udělal rukou pohyb, jako by chtěl říct, prosím tě, na tom přece nic tak hrozného není.

Holubice však pokračovala: „Co myslíš, že by mi řekli na Šupině, kdyby se to dozvěděli? Že jsem byla Bělohavova dcera? Že jsem hlídala chycené děti a posílala je do podzemí? Piráti neunesi dítě jen našim rodičům. Když jsem přišla na Bělohavův ostrov, před mýmá učima umřely dvě děti z Šupiny. Na souchoťiny a vyčerpání. A ti kluci, které piráti ukradli na Rosomáčím ostrově, zahynuli skoro hned. Jejich otec zná našeho, jezdili spolu na lov. Co by asi ten tatínek řekl, kdybych se vrátila domů a pustila se do tresčích iiker, jako by se nic nestalo?“

Fredrik pokrčil rameny a zatvářil se, jako by chtěl něco říct, ale nenacházel ta správná slova. Holubice jen potřásla hlavou a opakovala: „Člověk jako já nemá kam jít. Zbývá mu jen moře.“ Vzdychla, asi chtěla říct pro změnu něco veselejšího, a tak dodala: „Možná ukradnu pár pytlů s obilím. Ale dětí se ani nedotknu. Už do smrti nechci žádné dítě ani vidět.“

Fredrik sklopil oči.

„Jenže já... já piráty tak hrozně nemám rád,“ řekl tiše.

Holubice přikývla.

„Ani já.“

„Počkej,“ zarazil se Fredrik, „takže to bude tak, že se po zbytek života nebuděš mít ráda?“

Holubice nejdřív neodpověděla. Po obličeji se jí mihl hořký výraz, jako by kousla do žluči.

„Možná,“ řekla pak.

Ale pak jsem si slovo vzala já. Bylo mi líto Fredrika, který byl stále shrbenější a smutnější, protože si pochopitelně dával za vinu, že se jeho sestřička hodlá stát postrachem Ledového moře.

„Říkáš, že jsi prodala svou duši,“ oslovila jsem Holubici. „To ale není pravda. Tvoji duši jen byla v poslední době trochu zima a cítila se osamělá, a tak se podle toho chová. Bude asi chvíli trvat, než se zase nechá vylákat z úkrytu.“

Fredrik se na ni podíval a pousmál se, jako by chtěl říct: „Co ty na to?“

„Myslím, že Siri má pravdu,“ dodal potom. „Ty nejsi z pirátského těsta.“

Holubice mlčela. Nevím, jestli jsme ji rozzlobili, nebo si jen myslela, že jsme pěkně hloupí. Ale nakonec probodla Fredrika pohledem a řekla: „Uvidíme, jestli mě dokážeš změnit.“

Pak vstala, znovu si připnula opasek a vyšla ven. Zůstali jsme s Fredrikem v kajutě sami. Tuleň přibítl na stěně na nás cenil zuby. Loď pomalu plula dál.

„Myslíš, že bys to dokázal?“ řekla jsem. „Změnit ji?“

Podrbal se v hustých zrzavých vousích a zamrkal.

„To se ukáže. Přece jen jsem její starší bratr,“ usmál se.

Malými vypouklými okenními sklíčky zasazenými do olova jsem viděla postavu Holubice, která dohlížela na posádku pracující u kotevního navijáku. Bylo potřeba zvednout kotvy, abychom mohli opustit místo, kde jsme pohnbili Bělohava, a plout dál. Náhle jsem si uvědomila, čím se Holubice liší od Urströma, proč on měl strach a ona už ho nikdy mít nebude. Bylo to proto, že na celém světě nebylo nic, co by mohla ztratit.

Cesta domů

Cesta domů byla krkolomná a životu nebezpečná. Holubice, která se kdysi bála snad úplně všeho, byla nyní neuvěřitelně neohrožená. Dnem i nocí jsme pluli po bouřlivém, vzdouvajícím se Ledovém moři, piráti se drželi zábradlí a modlili se za svoje životy – a když jsme dorazili k ledu, který ještě nepoprasikal, Holubice loď nezastavila jako jiní kapitáni, ne, poručila napnout plachty. Sněžný havran letěl jako na křídlech, krutý zoban se prokloval všemi překážkami, na něž jsme narazili. Piráti měli z Holubice hrozny strach a zároveň ji milovali. Možná ještě víc než Bělohlava.

Žadné jiné lodě jsme nepotkali. Nikdo nebyl takový blázen, aby se pustil na takhle rozbourené moře, na vzdouvající se vody a mezi ledové kry velké jako naše plachty – a i kdyby se někdo takový našel, jistě by se otočil při pohledu na Sněžného havrana, nejobávanější ze všech pirátských lodí.

Tři dny poté, co jsme pohřbili do moře Bělohlava, jsem stála na zádi a pozorovala vlny. Všichni, kdo mohli, spali. Husté sněžilo, paluba byla pokrytá břečkovou a lana celá vousatá. Na palubě byl jen kormidelník a pár námořníků – a já.

Přejela jsem rukou po mokréм zábradlí a nabrala do dlaně snůh. Ani nevím, proč jsem se sem uchýlila, asi jsem chtěla být chvíli sama. Opustila jsem domov už před mnoha týdny. Skoro všichni, s nimiž jsem se na své cestě setkala, mi tvrdili, že nedopadne dobře. Ale myšliti se.

Ale je to opravdu tak, že konec je šťastný? Na Ledovém moři jsem viděla spoustu věcí, které bych nejradši vůbec neviděla a které asi už nikdy nedostanu z hlavy. Například vlčátko na Vlčích ostrovech, které se vši silou drželo maminičina mrtvého těla. A peněženku v Plachtách. Z měkké, světlé kůže. Na tu peněženku nikdy nezapomenu.

Svět, který začíná na východě, tam, kde leží Modrá voda, a končí na západě u Nejzazšího ostrova, je jako stůl, myslela jsem si. A u toho stolu sedí lidé

a počítají peníze. Pod stolem jsou ale nohy, které všechno drží. Ty nohy jsou mláďata a děti. Ti, které zapřáhujeme do saní, do kterých řezeme nožem, které přivazujeme za krk a které posíláme s náši na zádech hluboko pod zem, aby tam dolovali.

Přemýšlela jsem o tom, že takhle to na světě chodí, a přišlo mi, že svět je zlý. Ale pak jsem uviděla malíčkého sněžného vrabce, co se usadil na zábradlí a mrskal ocáskem, a udělalo mi to takovou radost, že jsem ze sebe okamžitě setřásla všechny černé myšlenky. Navíc je možná takhle hrozně zlá jenom naše doba. Třeba přijdou jiné, lepší časy.

Vraběček zacvrlikal, ale potom uletěl, jako by se něčeho vylekal. Obrátila jsem se a chtěla se vrátit do tepla – ale vtom se za mnou někdo vynořil. Byl to holohlavý muž, jemně přezdívali Hlupák. Podíval se na mě přimhouřenýma očima a na rtech se mu objevil ošklivý škleb, který obnažil žluté zuby ve spodní čelisti, namačkané těsně u sebe.

„Díváš se na moře?“ zeptal se.

„Ano,“ odsekla jsem a pokusila se kolem něj protáhnout, ale holohlavec do mě štouchl, až jsem narazila do zábradlí a vyrazila si dech.

O kousek dál stál jeho kamarád, kterému říkali Nikdo. Asi měl dávat pozor, jestli někdo nejde, a varovat holohlavce, kdyby se kormidelník otočil. Stáhl si čepici na uši a řekl: „Dělej, už jsem úplně promočený.“

Hlupák se znovu ušklíbl. Podíval se na šedé vlny, vysoké jako domy, na vlny, které jako by po nás chňapaly zpěněnými hladovými chřtány.

„Chtěl bych ti poděkovat,“ řekl holohlavec. „Za jména, co jsi nám dala.“

„Za to může Bohatýr,“ zahučela jsem.

„Ale ty jsi mu to nakukala,“ odsekl Hlupák. „Upřímně řečeno, představoval jsem si jiný jméno.“

V jeho očích jsem zahlédla něco jako stud, nebo možná ublíženost. Možná obojí. To jméno se změnilo v něco jako značku, která korunovala všechny jeho neúspěšné skutky. Která mu už navždy bude připomínat smích ostatních a kulky, které skončily v zemi. A za tu značku jsem podle něj mohla já.

Přistoupil těsně ke mně.

„Že by ses podívala na moře z větší blízkosti?“ řekl.

„Nech mě na pokoji!“ vykřikla jsem. „Na palubě velí Holubice, to si nesmíte dovolit.“

„Holubice tu teď není“, odpověděl Hlupák. „A co by mohla dělat, kdyby taková mrňavá holka uklouzla a spadla do moře? S tím přece žádněj rozkaz nic nezmuže.“

Začal si sát odporné žluté zuby a pohrdlivě si mě měřil.

„A jak to tak vidím, když tě utopím, jenom splním to, co jsem si předsevzal dřív. Už dávno jsi měla být mrtvá, a to, že nejsi, může mít jen jedinej důvod: Když jsi padala do vody, sebrala jsi mi Mořského hada. To ti zachránilo život.“

Zvedl Mořského hada, abych na něj dobře viděla.

„Ale teď patří zase mně. Dostal novéj řemínek, pořádněj, silnej, který hned tak nepovolí.“

Nadechla jsem se a chtěla jsem začít volat o pomoc, ale Hlupák mě chytil za vlasy a zacpal mi pusou. Přitiskl mě k zábradlí ještě pevněji, tak silně, až jsem myslela, že mi praskne páteř. Za okamžik určitě poleťm do moře.

Teď umřu, myslela jsem si. Vzpomněla jsem si na sněžného vrabečka, které ho jsem viděla před chvílí, a napadlo mě, že tatínek říkával, že sněžný vrabec je jediný pták v Ledovém moři, který umí zpívat. Ovládlo mě bezbřehé zoufalství, protože v tu chvíli jsem si uvědomila, že jediné, co v životě opravdu chci, je sedět na schůdkách vedle tatínka a poslouchat, jak mi vykládá o sněžném vrabci. A možná by kolem pobíhala Milki a hrála si u kůlen, jak měla ve zvyku. Přesně tohle jsem si přála, ale nikdy se to nestane, protože umřu.

Pak se ale ozval řev a potom něco, co nejvíc ze všeho připomínalo kňučení. Hlupák se otočil a uviděl, jak Nikdo spadl na zem a rozplácl se na mokré palubě. Fredrik, protože to on ho srazil, se přihnál k nám, byl tak ohromný a nepřičetný, že mě Hlupák pustil a pokusil se utéct, ale Fredrik ho chytil.

„Tak ty chceš utopit Knoflíčka?“ zamručel. „Teď jsi ale na řadě ty!“

„Neházej mě tam“, kvílel Hlupák a vyděšeně třeštil oči na vlny. „Dělej si se mnou, co chceš, jen mě tam neházej!“

Fredrik obrátil oči v sloup.

„Tak dobře“, odpověděl. „Takového ohavu jako ty by moře stejně hned zase vyplivlo. Zabiju tě sám.“

Pak Hlupáka chytil za kožený řemínek a zatočil s ním, až přiškracený Hlupák sotva popadal dech.

„Pusť mě!“ chřel, ale Fredrik otočil řemínkem ještě jednou, a znovu – a já poznala, že Hlupák mluvil pravdu. Řemínek byl opravdu pevný a silný. A jen tak se nepřetrhne.

Hlupák visel ve Fredrikových rukou a obličej mu modral stále víc. Oči mu lezly z důlků a já dostala strach. Opravdu to Fredrik udělá? Zabije ho?

Ne, samozřejmě ho chtěl jen pořádně vyděsit, protože vzápětí Hlupáka postavil na nohy. Hlupák se zhroutil na zem, ale hned zase vyskočil. Kašlal, škytal a utíkal pryč, málem spadl z žebříku jako postřelené zvíře.

Fredrik se na mě podíval.

„Říkal jsem si, kam ses poděla“, prohodil. „Ještě že jsem se po tobě šel podívat. Ten mizera už tě jednou do moře shodil, to by snad mohlo stačit, ne?“

Nic jsem neřekla, jen jsem přikyvla na souhlas.

„Půjdu si promluvit s kapitánkou“, prohlásil Fredrik. „Myslím, že těm dvěma lotrům by neuškodilo, kdyby je na chvíli zavřela do podpalubí. Tam už je ty jejich hloupé nápady přejdou.“

Modrý záliv

Objížďeli jsme nejružnější ostrovy a vraceli pirátskou kořist. Pluli jsme na Nejvyšší ostrov a na Osamělý ostrov, na Tučný ostrov a na Solisko, na Seke-ru a na Velrybí ostrov, na Pařez a na Severní cestu, na Roh a na Bílý ostrov, na Bledý ostrov a na Nechuť, na Kotvu a na Tmavý ostrov, na Skalisko a na Šedý ostrov. A úplně nakonec na malický, bezvýznamný ostrůvek jménem Modrá voda. Ležel totiž na úplném kraji Fredrikovy mapy, tak daleko na východě, kam se šlo dostat, aniž byste přepadli přes okraj, a proto jsme se s Miki musely obrnit trpělivostí, než se konečně také dostaneme domů. Pokaždé, když nějaký kluk nebo holčička nastoupili do člunu a piráti je odvezli domů, mě srdce zabolelo steskem. Ach, jak moc jsem si přála, abychom už byly na řadě!

Poslední holčička, která opustila loď přede mnou a Miki, se jmenovala Brisa. Byla už dost velká a napadlo ji, že mi při loučení potřese rukou.

„Děkuju ti,“ řekla.

Nevěděla jsem, co jí mám odpovědět, připadalo mi to trochu směšné. Jen jsem něco nesrozumitelného zamumlala a pak už Brisa v ohromném lišším kožichu došla k provazovému žebříku a začala sestupovat do člunu. Svým způsobem od ní ale bylo hezké, že mi potřásla rukou a tak. Možná to znamenalo, že zvířata z Bělohavova dolu se zase pomalu začínají měnit v lidi.

Když jsme konečně uviděli na obzoru kouř z domků v Modrém zálivu, moje celé tělo jako by se náhle vzbouřilo, tak moc jsem už toužila být zase doma u tatínka. Přemýšlela jsem, jestli na nás ještě čeká. Nebo to vzdal, řekl si, že už to nemá smysl? Chudinka můj tatínek, jak ho to muselo bolet.

Piráti zakotvili Sněžného havrana kus od ostrova a několik jich spustilo na moře veslici. Bylo krásně, možná první náznak jara. Slunce svítlo a moře se lesklo jako modré stříbro.

Holubice mě krátce objala.

„Měj se dobře,“ řekla. „A dávej si pozor na piráty.“

„Dám,“ přikývla jsem. „A klidnou plavbu.“

Rozesmála se, až jí bylo vidět skoro všechny žluté zuby.

„Prosím tě,“ mávla rukou.

Šla jsem za Fredrikem. Za svým velkým hodným kamarádem se zrzavým plnovousem. Ne, s ním jsem se rozloučit nedokázala, aspoň ne nadobro. Proto jsem řekla jenom: „Brzy se zase uvidíme.“

Fredrik se usmál a odpověděl: „Ano.“

Pak mě zvedl do vzduchu a podržel mě v silných pažích před sebou, a potom se rozesmál, jako by byl ten nejšťastnější člověk na celém světě – a já se samozřejmě nemohla udržet, a tak jsem se rozchechtala taky.

Piráti mně a Miki pomohli slézt po provazovém žebříku, pro Miki to bylo jediné štěstí, protože vysoké boty, které měla na nohou, byly tak ohromné, že by se v nich snad dalo i plachtit. Střelec a Poslední chvilka už seděli ve veslicích a každý svíral veslo.

„Tak, holky,“ řekl Střelec, který byl holohlavý a na zádech měl hrb, „jedeme.“

A rozjeli jsme se. Oba byli zdatní veslaři, veslice po vlnách skoro letěla. Cítila jsem, jak se mi pusa roztahuje do úsměvu, když jsem znovu uviděla všechny známé ostrůvky, ostrůvky, které jsem znala stejně důvěrně jako vnitřek své kapsy, ostrůvky, které byly mým domovem. Ostrůvky, které byly domov, byly jakoby krásnější než jiné, duše při pohledu na ně jásala.

Když jsem ale spatřila Železné jablko, nemohla jsem si samozřejmě nezpomenout na ten strašný mlhavý den, kdy celé dobrodružství začalo. Najednou se mě zmocnil pocit, že se musím Střelce a Poslední chvilky na něco zeptat.

„Co jste tady vlastně dělali?“

„Kde?“ nechápal Poslední chvilka.

„Když jste unesli mě a Miki,“ řekla jsem a kývla směrem k Miki, která seděla u zábradlí a ukazováček si máčela v průzračné vodě, jak to měla ve zvyku. „Proč jste vlastně přistáli na Železném jablku?“

Poslední chvilka pokýval hlavou a prohlásil, že tu přistáli, protože si chtěli nasbírat bobule.

„Opravdu?“ podívala jsem se.

Oba přikývli, protože se na to dobře pamatovali, nasbírali totiž dva plné koše! Dokážu si to představit?

Nevěděla jsem, jestli se mám smát, nebo plakat, protože to byla ta nejdivnější věc, jakou jsem v poslední době slyšela. Že piráti mají rádi sněhulky stejně jako všechny děti v Modrém zálivu. Miki to však nijak divné nepřipadalo. Řekla, že to vysvětluje, proč jsme tenkrát skoro nic nenašly. Pak dál mlela o tom, že to byl nejhorší den jejího života a že sněhulky už *nikdy* v životě nevezme do pusy, rozhodně ne.

„A co budeš jíst?“ zeptala jsem se jí.

„Samozřejmě ryby,“ odsekla Miki.

„Tak to jo,“ přikývla jsem. „Máš štěstí, že máš mě, protože já ryby chytat umím.“

„Já umím taky chytat ryby!“ vykřikla Miki.

„To teda neumíš,“ řekla jsem.

„Ale umím!“ postavila si hlavu.

„To jsou jen řeči, v životě jsi nevytáhla z moře jedinou rybu,“ smála jsem se.

„Neumíš vyndat z vody ani síť, vždycky se ti zacuchá.“

Střelec a Poslední chvilka se naší hádkou skvěle bavili, smáli se a významně po sobě pokukovali.

Miki se na mě zamračila.

„Budu chytat ryby na prsty u nohou, co ty na to?“ zahnučela.

„To ti půjde určitě skvěle,“ přikývla jsem a Střelec a Poslední chvilka se znovu zasmáli.

Ovšem když Miki trochu povyrostla, skutečně se naučila bez potíží chytat ryby na prsty u nohou. Šla zkrátka na molo, sundala si boty a punčochy a za pár hodin jsme v našem domečku měli dost ryb k večeři. Kdyžkoli jsem se o tom zmínila, Miki se zasmála a řekla: „To máš štěstí, že mě máš, co?“

Ale když jsem tenkrát seděl ve veslici, ještě jsem to nevěděl, a tak jsem řekl jenom: „To ti půjde určitě skvěle.“

Už jsem viděl přístav. Lidé pobíhali sem a tam jako vyděšené slepice. Určitě zjistili, že u ostrova kotví Sněžný havran a že se po vodě blíží veslice. Honem, honem se museli schovat do domků, zamknout dveře a zabarikádovat je nejtěžšími skříněmi.

Jeden člověk tam pořád ještě stál. Jeden, který neměl strach. Muž, malíčký a šedivý jako klacíček, ještě menší a šedivější, než když jsem ho viděl naposled. Svým způsobem vypadal jako zlomený vejpl. Natáhl krk, aby si mohl loď lépe prohlédnout. A já zvedla ruku a začala mávat.

Obsah

Miki	7
Železné jablko	12
Racek, který se vrátil	17
Polárka	23
Papuchalk k večeři	27
Daleko na moři, daleko od domova	32
Vyprávění o Hanně	36
Zbabělec nejradši s puškou spává	41
Vlčí ostrovy	45
Urströmova záležitost	51
Signál	56
Jak jsem střlela	62
Kdo se hodí na lovce	66
Lodka jménem Sépie	72
Dřevo	79
Dítě ve vodě	84
Obyvatelé Sněžné růžice	88
Hledání lodi	93
Hra	97
Cesta	102
Návštěva z moře	106
Snh	111
Kluk na stoličce	115
Hromada přikrývek	120
Krev na sněhu	125

Zdatný rybář	130
Krámký v Plachtách	135
U Znaků města Plachet	139
Zkáza	143
Muž na tábořišti	148
Kdo mě našel na ledu	153
Mrtvá Sépie	159
Střelba na cíl	163
Bohatýr	168
Důl	173
Děti	178
Sestřička	182
V podzemí	188
Kapitán Bělohav	194
Tlak a teplota	200
Pravdivé sny	204
Holubice	210
Ten Správný Kus Uhlí	216
Prsten	223
Třikrát hurá	227
Na svobodě	233
Mezi Mokrym ostrovem a Vlkouším útesem	239
Cesta domů	244
Modrý záliv	248

Piráti z Ledového moře

Frida Nilsson

Ze švédského originálu *Ishavspirater* přeložila Viola Somogyi.

Odpovědná redaktorka Michaela Škultéty

Ilustrace na obálce a v knize Alexander Jansson

Grafická úprava, obálka a technická redakce Kateřina Tvrďá

Sazba Jana Mrázková

Vydalo nakladatelství Portál, s. r. o.,
jako svou 2797. publikaci.

256 stran. Vydání první, Praha 2016

Tisk FINIDR, s. r. o.

Knihy Portálu si můžete objednat na adrese:

Portál, s. r. o.,

Klapkova 2, 182 00 Praha 8

tel.: 283 028 202, 283 028 203

na internetu: <http://obchod.portal.cz>
nebo e-mailem: obchod@portal.cz

portal

Frida Nilsson

Piráti z Ledového moře